ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA A III-A

REQUIEM

SUSPANS

www.virtual-project.eu

De acelaşi autor, în trilogia Frăţia TEMPLIERILOR au apărut

Anima Templi

Cruciada

Robyn Young s-a născut în Oxford, Anglia, în 1975. Autoare de romane istorice a căror acţiune este plasată în Evul Mediu, a studiat la Universitatea Sussex din Brighton, unde a obţinut diploma de master în scriere creativă. În 2006 a publicat primul volum din trilogia FRĂŢIA TEMPLIERILOR, *Anima Templi,* urmat în 2007 de *Cruciada* şi în 2008 de *Recviem.*

ROBYN YOUNG

RECVIEM

Volumul 1

Traducere din limba engleză Lucian Mihai Popa

NEMIRA 2012

Robyn Young REQUIEM 2008

MULȚUMIRI

La data publicării acestei cărţi, voi fi lucrat la trilogie pentru mai bine de zece ani. Şi n-a fost nevoie doar de timp pentru scrierea ei, ci şi de ajutorul nespus de valoros pe care mi l-au oferit familia şi prietenii mei, dar şi experţii în domeniu, care mi-au împărtăşit cu toată bucuria din cunoştinţele lor. Le adresez acest mesaj în chip de mulţumire tuturor celor care m-au ajutat.

Le mulţumesc lui Deborah Druba şi tuturor celor de la Universitatea Poche pentru primirea călduroasă pe care mi-au făcut-o la Paris şi pentru că mi-au făcut cunoştinţă cu Joffrey Seguin, care mi-a arătat o parte a trecutului medieval al oraşului. De asemenea, îi mulţumesc şi lui Alison Weir pentru faptul că mi-a oferit studiile ei cu privire la Filip al IV-lea, dar şi lui Christine Tomkins pentru traducerea textelor din franceză.

Le mulţumesc tuturor celor care şi-au făcut timp pentru a-mi vorbi cu atât de multă pasiune, oferindu-mi multe informaţii cu privire la istoria siturilor pe care le-am vizitat în Scoţia, în special lui Allan Kennedy de la Centrul Bannockburn pentru Patrimoniu, lui David Frame de la castelul Stirling şi lui Sarah, de la Centrul de informare turistică de la Berwick-upon-Tweed, pentru faptul că m-a ajutat să găsesc o carte foarte folositoare despre istoria oraşului.

Toată recunoştinţa mea lui Steven Charlton, pentru experienţa de neuitat pe care am trăit-o alături de el şi de păsările lui de pradă. Mulţumiri celor de la Stunt Action Specialists – Wayne de Strete, Jeff Baker, Karl Alexander, Mark Griffin şi Sean George care m-au ajutat la partea cu invazia Canterbury-ului şi m-au învăţat care sunt cele mai bune metode pentru a-şi ucide inamicii. Îi mulţumesc şi lui Mark pentru sugestiile de lectură şi pentru verificarea scenelor de luptă.

Trebuie să apreciez şi clubul Third Monday pentru suportul editorial şi pe dr. Mark Philpott de la Centrul de Studii Medievale şi Renascentiste şi de la Keble College, Oxford, pentru revizuirea manuscriselor.

Un „mulţumesc” uriaş agentului meu Rupert Heath, pentru că a crezut în trilogie încă de la început şi pentru momentele vesele petrecute împreună. Îi mulţumesc şi lui Dan Conaway de la Writers House.

Le sunt îndatorată celor de la Hodder & Stoughton pentru entuziasmul de care au dat dovadă şi pentru faptul că au făcut din fiecare pas unul atât de

plăcut. Aş vrea să-i mulţumesc în mod special editorului meu, Nick Sayers, dar şi lui Anne, Emma, Tara, Kelly, Laurence, Lucy, Richard, Aslan, Melissa, Laura, Helen şi tuturor reprezentanţilor Editurii Hodder. Mulţumiri speciale le adresez şi lui Toni, Charlotte şi Emma pentru organizarea acelui minunat prânz şi, nu în ultimul rând, lui Alasdair Oliver şi Larry Rostant pentru grafica minunată.

Multe mulţumiri echipei de la Dutton pentru dedicarea cu care au lucrat la trilogie, dar şi editorului american, Julie Doughty. Desigur, le mulţumesc tuturor editorilor şi echipelor lor pentru eforturile depuse.

În cele din urmă, le mulţumesc din inimă familiei şi prietenilor mei pentru că mi-au permis să împart cu ei toate suişurile şi coborâşurile acestei incredibile călătorii care s-a dovedit a fi deseori istovitoare, uneori terifiantă, dar întotdeauna plină de satisfacţii. Mai mult decât oricui, îi ofer toată dragostea mea lui Lee: colaborator, critic, asistent de cercetare, prieten şi mult mai mult.

Requiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis.

(„Dă-le pacea veşnică, o, Doamne, şi fie ca ei să fie scăldaţi pe vecie în lumină!”)

Începutul Liturghiei morţilor

PROLOG

Răceala podelei se strecură prin materialul subţire al pantalonilor până în sângele bărbatului care îngenunche. Piatra tare şi rezistentă îl zgâria, însă disconfortul pe care i-l provoca îi conferea siguranţă; dalele de piatră de sub picioarele lui erau singurul lucru solid din încăpere. Fumul produs de tămâia care ardea îi ustura ochii. Era un miros aspru, care îi aducea aminte de frunzele arse. Nu-şi putu da seama ce e, dar atunci când intră în biserică, nu-l întâmpină doar mirosul liniştitor de tămâie. În jurul său, pe lângă ziduri, se furişau umbre, vagi şi necunoscute, proiecţii ale celor care treceau prin faţa lumânărilor care licăreau în suporturile aşezate pe podea la o distanţă într-atât de mare una de cealaltă, încât flăcările tremurânde aruncau prea puţină lumină limpede şi nu reuşeau decât să-l dezorienteze şi mai mult. La câţiva metri în stânga sa, podeaua fusese împroşcată cu o substanţă care strălucea umedă. Aici, în întuneric, părea c-ar fi aproape neagră, dar la lumina zilei tânărul bărbat ştia că trebuie să fi fost de un roşu puternic. Încă mai putea simţi mirosul ascuţit, metalic, atât de diferit de cel înţepător de tămâie, şi înghiţi cu greu nodul de greaţă care i se pusese în gât.

Nu la aşa ceva se aşteptase. În parte, era bucuros; poate că n-ar fi putut rezista până la capăt dacă ar fi ştiut ce avea să i se ceară în noaptea acesta. Singurele lucruri care îl opreau să execute ceea ce i se poruncise, erau oamenii din umbră şi frica de ceea ce ar fi putut să i se întâmple dacă avea să refuze. Însă nu voia să se arate neputincios. Voia să facă totul aşa cum trebuie, în ciuda tremurului, aşa că privea drept înainte, cu pieptul gol în faţă şi palmele transpirate împreunate strâns la spatele său.

Siluetele încetară să se mai mişte, iar în cameră se aşternu tăcerea. Putea auzi ciripitul păsărilor de afară venind dinspre geamurile înalte, toate acoperite cu pânză neagră. Se crăpa de ziuă.

Cineva se mişcă în stânga sa. Văzu o siluetă apropiindu-se de el şi simţi cum stomacul i se strânge de frică. Era un bărbat îmbrăcat cu o manta sclipitoare, cusută din sute de cercuri de mătase care se suprapuneau, în nuanţe de albastru şi roz: cobalt, azuriu, trandafiriu, violet. Pe alocuri, materialul era tivit cu fire argintii care străluceau când lumina lumânărilor se reflecta în ele, dând impresia că bărbatul era acoperit cu solzi de peşte. Tânărul ştia că cel care se apropia era bărbat, căci vorbise deseori în timpul ceremoniei, călăuzindu-l, poruncindu-i, însă chipul îi fusese acoperit în permanenţă de o glugă, din acelaşi material ca şi mantaua, care-i ajungea

până la piept. I se părea surprinzător faptul că vedea pe unde merge. Pe sub glugă, capul părea să aibă o formă ciudată, iar vocea lui, atunci când spunea ceva, era înfundată şi profundă.

— Ai ales calea cea dreaptă, şi ai făcut asta cu înţelepciune. Ai depus jurămintele şi nu te-ai lăsat pradă tentaţiilor şi spaimei. Acum vei da testul final şi cel mai primejdios. Ascultă-mă, aşa cum ai făcut legământ, şi totul are să fie bine. Bărbatul făcu o scurtă pauză. Mi te vei supune acum şi pentru totdeauna?

— Da, răspunse cu voce scăzută tânărul bărbat.

— Dovedeşte-o! strigă silueta, dându-şi gluga jos şi aplecându-se în faţa tânărului care se feri atunci când văzu faţa scheletică, luminată de lumânările de pe podea astfel încât osul să pară mult mai galben şi mai proeminent, iar găvanele mult mai negre.

Chiar dacă ştia că nu e decât o mască şi văzu pentru câteva clipe dincolo de orbitele goale ale craniului ochii negri ai celui care o purta, teama care îl cuprinse nu se risipi, iar atunci când bărbatul trase de sub faldurile hainei sale din solzi de peşte o cruce de aur pe care o ţinu în faţa sa, inima tânărului era gata să-i sară din piept.

— Scuipă pe ea.

— Poftim?

— Neagă puterea pe care o are asupra ta. Dovedeşte că-mi eşti loial doar mie, că prin venele tale curge acelaşi sânge cu al fraţilor tăi.

Ochii tânărului priviră-n stânga şi-n dreapta cu repeziciune, văzând bărbaţii care ieşeau din umbră.

Cu toţii purtau măşti de culoare sângerie, având pictate pe faţă un cap alb de cerb.

— Scuipă! ordonă iarăşi bărbatul.

Simţind apropierea bărbaţilor care blocau lumina plăpândă a lumânărilor, tânărul se aplecă spre crucea ridicată în faţa lui. Strânse cu greu salivă în gura sa uscată. Închise ochii şi scuipă.

PARTEA ÎNTÂI

1

Bordeaux*, *Regatul Franţei
23 noiembrie 1295

Palmele lui Mathieu erau transpirate. Strânse cu putere sabia lată, parcă pentru a se linişti, şi se uită în dreapta, acolo unde comandantul său luase poziţia de luptă. Bărbatul privea fix uşile duble din extremitatea încăperii. O dâră de transpiraţie se prelinse pe chipul său. Lovitura ca de tunet bubui iarăşi, mişcând uşile cu violenţă şi făcându-i pe cei nouă soldaţi aliniaţi în centrul camerei să bată în retragere. În liniştea care urmă, se auzi desluşit respiraţia lor sacadată, iute şi seacă. Câteva secunde mai târziu, o altă lovitură puternică zgudui porţile. De data asta, nu li se mai acordă niciun răgaz. Uşile fură crăpate şi se sparseră, aşchii de stejar explodând în interiorul încăperii, lovind zgomotos tapiseria şi ricoşând din dalele de piatră. Atunci când berbecul cu cap de fier fu tras afară se auzi un scârţâit puternic şi imediat începură să intre soldaţi prin spărtură.

Mathieu simţi un val de frică. Pentru o secundă doar, rămase nemişcat. Îi trecură prin minte vorbe şi rugăciuni fără înţeles. Nu avea decât nouăsprezece ani. Nu se gândise niciodată la aşa ceva atunci când tatăl său îi asigurase postul acesta. *Doamne, Dumnezeule, cruţă-mi viaţa!* Apoi, când auzi ordinul de atac al comandantului său şi văzând cum camarazii săi se avântă în întâmpinarea soldaţilor, se forţă şi el să înainteze. Un soldat ieşi cu repeziciune în faţa lui. Mathieu avu timp să vadă scutul în formă de zmeu cu bosaj din fier care se ridică în faţa lui, sclipind albastru-stacojiu, având aceeaşi culoare ca şi tunica pe care o purta bărbatul, şi pară cu paloşul său lovitura menită să-l nimerească în cap. În jurul său, ceilalţi soldaţi se ciocneau cu atacatorii lor într-un haos de săbii şi armuri. În micuţa încăpere sunetul de oţel răsuna puternic, însoţit de trosnetul asurzitor pe care îl provocau săbiile lovite de scuturi şi zăngănitul cizmelor împlătoşate. Spre deosebire de soldaţii înzăuaţi, care purtau coifuri de fier, gărzile aveau doar nişte pieptare din piele tăbăcită şi pulpare întărite cu piele pentru protejarea pieptului şi a coapselor.

Mathieu scrâşni din dinţi atunci când soldatul se aruncă din nou asupra lui, lovitura năprasnică aproape smulgându-i sabia din mână. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă, dar ostaşul îl forţa să se dea înapoi, lovind continuu şi împingându-l, iar acum aproape că ajunsese la perete şi nu mai avea unde să

se retragă. Scoase un strigăt disperat atunci când încercă să-l împingă pe soldat, iar acesta nu cedă. Sudoarea făcea să-l usture ochii, orbindu-l. Nu mai avea loc să se mişte. Evită o lovitură rapidă îndreptată spre coaste, apoi o alta care-i viza pieptul, apoi lovi aiurea. Soldatul se aplecă spre stânga, evitând sabia. Mathieu văzu dinaintea ochilor săi doar albastru şi stacojiu atunci când scutul cu bosaj de fier al soldatului îl lovi în faţă. Corpul îi fu săgetat de o suferinţă agonizantă. Îi ţâşni sânge din nas şi pe gură, se clătină pe picioare, lovindu-se de perete, cu sabia în lateral. În clipa următoare simţi cum îl străpunge ceva în partea de sus a corpului, apoi fu cuprins de o durere cumplită. Soldatul îşi împlântase sabia în carnea moale de la subraţ, zonă care nu era protejată de armura din piele. Mathieu ţipă atunci când soldatul lovi mânerul spadei cu palma sa înmănuşată, înfigându-şi lama până la capăt cu un geamăt de efort.

Mathieu simţi cum scapă din mână spada sa cu lamă lată. În partea cealaltă a camerei văzu cum alţi ostaşi îşi fac loc prin spărtura din uşă pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Dar nu mai era nevoie; camarazii săi erau depăşiţi numeric, iar adversarii le erau superiori. Totul se întâmplase foarte repede. Văzuseră din casa principală cum fuseseră ucise gărzile de la porţi şi cum înaintaseră năvalnic soldaţii, fără să le lase timp să ferece uşile. Când sabia fu trasă afară din el, văzu cum îi ţâşneşte sângele. Alunecând încetişor către podea, Mathieu zări cum unul dintre camarazii săi cade, aplecându-se peste spada care îi perforase stomacul. Ceilalţi se retraseră la repezeală, încercând să formeze o linie de apărare în faţa scărilor care duceau către un coridor. Auzi cum cineva strigă ceva undeva deasupra lui, însă înainte să-şi dea seama de unde vine vocea, se prăbuşi la podea, lăsând pe perete o dâră roşie.

Pe măsură ce omul coborî, strigătele sale deveniră tot mai puternice, acoperind larma din încăpere. Unul câte unul, soldaţii se opriră, permiţându-le gărzilor să se retragă. Păşind peste ultimele trepte, bărbatul continuă să strige ceva într-o franceză stricată. Rotindu-şi spada, trecu pe lângă gărzile sale şi se îndreptă către soldaţii care stăteau pe loc, respirând precipitat prin coifurile lor. Nu făcură niciun pas în spate, aşa că bărbatul se opri lângă ei, privindu-le tunicile. Faptul că le recunoştea uniformele nu-l liniştea deloc.

— Ce înseamnă asta? I se ghicea groaza din voce, dar şi furia, însă îşi ţinea spada strâns. Cum îndrăzniţi să-mi luaţi cu asalt casa? Oamenii mei! Arătă cu mâna către trupurile gărzilor ucise, rămânând cu ochii aţintiţi

pentru o clipă asupra corpului lui Mathieu, cel mai tânăr dintre toţi. Cine este comandantul vostru? Vreau să vorbesc cu el. Nimeni nu spuse nimic. *Răspunde!*

— Poţi să vorbeşti cu mine, lord Pierre de Bourg.

În încăpere intră un bărbat care privi în jurul său când păşi peste bucăţile din uşi. Părea să aibă vreo treizeci de ani, avea un chip alungit, ochi căprui şi un ten bolnăvicios, fad, ca şi cum ar fi fost mult mai închis la culoare, dar fusese ferit de soare de foarte mult timp. Părul îi era acoperit de o glugă din mătase şi purta o manta lungă de călătorie care fusese aşezată cu grijă peste umerii săi subţiri, astfel încât părea mai lat în spate şi mai înalt decât era în realitate. Mantaua era simplă, însă splendid ţesută, având câte un inel metalic cusut de fiecare parte a pieptului, prin care era trecut un lanţ de argint cu care se prindea acoperământul.

— Cine eşti? întrebă Pierre.

Bărbatul îşi scoase mănuşile de mătase, arătându-şi mâinile subţiri cu vene albastre, şi-l privi fix pe lord.

— Numele meu este Guillaume de Nogaret.

Vorbea în dialectul nordic, însă Pierre recunoscu accentul din sud, moale, în limba dură pe care o vorbea. Soldaţii îi făcură loc lui Guillaume de Nogaret pe măsură ce acesta înaintă, dar săbiile lor erau în continuare îndreptate către Pierre, ale cărui gărzi se adunaseră în spatele lui pentru a-l proteja.

Nogaret făcu un gest cu mâna.

— Lasă-ţi arma jos.

Pierre se gândi să-şi recâştige autoritatea pe care o pierduse în faţa calmului desăvârşit al lui Nogaret.

— Nu voi face aşa ceva. Mi-ai invadat casa, mi-ai omorât oamenii. Din ordinele cui ai făcut toate astea?

— Sunt ministrul regelui Filip. Sunt aici la ordinele sale.

Privirea lui Pierre se îndreptă asupra soldaţilor îmbrăcaţi cu tunici albastre-stacojii: culorile gărzii regale, staţionată în Bordeaux sub comanda fratelui regelui, Charles de Valois.

— Am fost informaţi, continuă Nogaret, că ne-aţi spionat trupele şi aţi oferit informaţii englezilor din Bayonne.

— E ridicol! De unde aţi auzit aşa ceva? Cine mă acuză?

— Lasă arma jos, repetă Nogaret, sau oamenii mei te vor forţa să o faci.

Urmă o lungă pauză înainte ca Pierre să se supună.

— Spune-le gărzilor tale să-şi lase armele pe podea şi să se dea înapoi, către perete.

Pierre se întoarse către oamenii săi şi încuviinţă scurt din cap. De îndată ce-şi puseră armele pe jos, camera fu animată de mişcarea gărzilor regale, care începură să adune săbiile, împingându-i pe oamenii lordului, supuşi şi supăraţi, către perete. Trupurile lui Mathieu şi al celuilalt bărbat fură trase de-a lungul încăperii şi aruncate într-un colţ.

— Câţi oameni locuiesc în această casă? se răsti Nogaret.

— Familia mea şi servitorii noştri, dar, orice ai vrea de la mine, ei nu trebuie să aibă de-a face cu asta.

— Cercetaţi încăperile de la etaj, spuse Nogaret, făcând semn către cinci soldaţi. Aduceţi pe oricine găsiţi! Dacă se opun, folosiţi orice măsură de supunere credeţi de cuviinţă.

Pierre păru deznădăjduit atunci când ostaşii urcară zgomotos scările.

— Vă implor, nu le faceţi rău! Se întoarse către Nogaret. Vă rog, acolo sunt soţia şi copiii mei!

— Aduceţi-i încoace, spuse acesta către doi soldaţi. Arătă spre culoarul întunecos care se deschidea din încăperea în care se aflau. Coridorul duce către bucătării? Răspunde! strigă el cu asprime, văzând că Pierre rămâne tăcut.

Pierre încuviinţă din cap. Fu condus de-a lungul coridorului, iar Nogaret îi urmă, lăsând restul soldaţilor să păzească gărzile.

Bucătăria era mare, camera principală fiind împărţită în două de o masă aşezată pe capre de lemn, pe care se aflau două vase cu legume tăiate, o grămadă de morcovi noduroşi şi un cuţit. Deasupra vetrei era atârnat un cazan din care ieşea abur şi o pereche de fazani erau agăţaţi într-un cârlig, penele ca de bronz şi peruzea fiind luminate printr-o fereastră aflată la înălţime. Încăperea era încălzită şi mirosea a ierburi.

Privirea lui Nogaret se opri pe grămada de morcovi. Văzu unul în apropierea cuţitului, tăiat pe jumătate, în jurul căruia se aflau cubuleţe.

— Unde sunt bucătarii?

— Sus. Când s-a dat alarma, i-am trimis pe toţi la etaj, până când aveam să aflu ce se întâmplă. Pierre îl fixă pe Nogaret cu o privire duşmănoasă. Dar nu mi-ai lăsat timp pentru aşa ceva, mi-ai spart uşa şi mi-ai atacat oamenii.

— De obicei, trădătorii nu sunt avertizaţi înainte, iar oamenii tăi nu mi-au permis să intru, astfel că a trebuit să apelez la forţă. Oamenii tăi au fost cei

care i-au atacat pe ai mei, fără să le dea răgazul să le explice de ce au venit.

— Nu sunt trădător! se răsti Pierre.

— Vom vedea imediat. Nogaret se duse la masă şi apucă cuţitul. Ţineţi-l!

— Stai… vă rog! imploră Pierre, în timp ce soldaţii îl apucară strâns.

Nogaret privi cuţitul. Lama subţire era pătată de sucul legumelor.

— Ştim că ai luat legătura cu forţele englezeşti din Bayonne şi le-ai transmis informaţii cu privire la soldaţii noştri din Bordeaux. Ce efective avem. Sistemul de apărare.

— Nu ştiu cum aţi aflat lucrurile astea, dar vă asigur că nu sunt adevărate. Nu m-am întâlnit niciodată cu niciun soldat englez.

— Fii serios, zise Nogaret cu prefăcătorie. N-are cum să fie adevărat ce spui. Atunci când regele Edward locuia aici, în oraş, trebuie să fi cunoscut mulţi.

— Nu asta am vrut să spun.

— I-ai plătit tribut lui Edward pentru proprietăţile tale atunci când se afla în posesia ducatului. Ba chiar i-ai pus la dispoziţie şi muncitorii care să-l ajute la construcţia oraşelor sale. Tonul lui Nogaret era plin de dispreţ. A presărat sudul Franţei cu micile lui aşezări, ca un câine care-şi marchează teritoriul.

— Atunci, aşa cum spui şi tu, dacă Edward este stăpânul pământului pe care se află locuinţa mea, cum aş putea eu, sau orice alt nobil din ducatul Guienne, să nu mă fi întâlnit cu englezii la un moment dat în trecut?

— Edward *a fost* stăpânul tău, răspunse tăios Nogaret. Nu mai este de mai bine de un an, nu de când regele Filip stăpâneşte acest ducat, şi totuşi se pare că jurămintele tale de credinţă, fie ele făcute doar din supunere ori chiar de bunăvoie, îi sunt adresate celui din trecut.

— Nu este adevărat. Îi sunt loial regelui meu. Pierre îşi ridică capul. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut aici.

— Dar ce a făcut aici? întrebă Nogaret.

— Nu sunt orb. Ştiu că lucrurile astea se întâmplă în toată regiunea. Gărzile regale continuă să sosească din nord, punând stăpânire pe oraşe şi castele, doar că acum îi alungă pe nobili, le confiscă proprietăţile, bogăţiile. În lunile care au trecut n-am făcut decât să privesc toate astea şi să le îndur cu dinţii încleştaţi, însă doar atât. Nu am luat niciodată contact cu forţele armate ale lui Edward şi nici nu intenţionez să o fac.

— Ai îndurat? Nogaret coborî tonul vocii. Vorbeşti despre regele nostru ca despre un copil care a făcut ceva supărător şi te-a deranjat. Suveranul

acestui regat confiscă pe drept teritoriile deţinute de un străin, care prin faptele sale le-a confiscat regalităţii franceze, şi tu ai îndurat acţiunile suveranului tău? Ochii lui Nogaret erau duri. Aduceţi-l!

Pierre se zbătu, însă cei doi soldaţi îl traseră până la capra din centrul bucătăriei.

— Puneţi-i mâna pe masă şi ţineţi-o dreaptă!

Pierre se luptă din greu în timp ce unul dintre soldaţi îl apucă de încheietura mâinii. Celălalt îşi puse braţul în jurul gâtului lui şi strânse, frângându-i rezistenţa. Cel care îl ţinea de încheietură îl forţă să-şi pună mâna pe masă, cu palma deschisă. Nogaret îi dădu cuţitul.

— Pierre de Bourg, încă n-ai îndurat nimic.

Din pasajul exterior se auzi zgomot. Nogaret privi în jurul său, auzind o voce necunoscută şi indignată. Se deschise uşa şi un bărbat intră în cameră, faţa lui congestionată exprimând nelinişte. Era cam de aceeaşi vârstă cu Nogaret, scund şi slab, avea nasul coroiat şi colţurile gurii lăsate moi peste bărbia aproape inexistentă. Un soldat din garda regală stătea nesigur în spatele bărbatului. Ignorând justificările ostaşului, Nogaret îl privi pe intrus. Purta o mantie cu glugă, tivită cu blană maro, iar dedesubt, o tunică albă lungă. De sub faldurile hainelor sale ieşeau două sandale. Era un preot.

Necunoscutul îşi mută privirea de la cuţitul ţinut deasupra mâinii lui Pierre.

— Vă implor, eliberaţi-l pe acest om! spuse el.

— Ce cauţi aici? întrebă Nogaret. Cine eşti?

— Bertrand de Got, episcop de Comminges. Episcopul se uită iarăşi la Pierre, care încetase să se mai zbată şi îl privea plin de speranţă.

— Eşti cam departe de dioceza ta.

— L-am vizitat pe unul dintre nepoţii mei, un preot din Bordeaux. Eram la biserică atunci când am aflat că au sosit gărzile regale pentru a-l aresta pe lordul de Bourg.

— Şi de ce te interesează pe tine lucrul acesta?

Bertrand trase aer în piept, astfel încât vocea lui răsună limpede.

— Pierre este unul din cei care au făcut donaţii bisericii nepotului meu şi unul dintre cei mai respectaţi enoriaşi ai parohiei. Nu-mi pot imagina ce-ar fi putut face pentru a merita un astfel de tratament. Un mesager a fost trimis la arhiepiscop, pentru a-l informa despre cele ce se întâmplă, adăugă el cu subînţeles.

Nogaret nu păru deranjat de cuvintele episcopului.

— Acest respectat om este un trădător. El şi alţii din regiune le-au raportat englezilor mişcările pe care le fac trupele noastre, iar noi ştim că englezii se pregătesc să ne atace din nou, în încercarea de a recuceri ducatul.

— Nu pot să cred aşa ceva.

— E bine ştiut faptul că a fost în relaţii foarte apropiate cu Edward al Angliei. Nu mi se pare deplasat să presupunem că şi-ar dori să-l susţină în continuare pe vechiul său stăpân.

— Dar majoritatea demnitarilor din zonă au avut de-a face cu lordul Edward, protestă Bertrand. Eu însumi m-am întâlnit cu regele Angliei nu de puţine ori în timpul vizitei sale în Gasconia.

— Nu văd de ce trebuie să mă explic în faţa ta, *episcopule.* Nogaret accentuă ultimul cuvânt, vocea sa relevând pentru prima oară o trăire adevărată. Apoi i se adresă soldatului din spatele său. Condu-l afară. Ai grijă să părăsească proprietatea aceasta.

— E o ruşine. Bertrand îl fixă pe Nogaret cu o privire acuzatoare. Arhiepiscopul nu va accepta aşa ceva, nu la el în provincie.

— Locuinţa aceasta a fost luată în stăpânire de regele Franţei şi se află în posesia lui. Pleacă sau vei fi pedepsit pentru încălcarea proprietăţii regale.

— Nu acesta va fi sfârşitul confruntării noastre. Bertrand de Got îl privi pe lordul Pierre şi dădu din cap. Îmi pare rău, Pierre, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

Pierre se căzni să scape din mâinile soldaţilor, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Dumnezeule, Bertrand, ajută-mă!

Nogaret se apropie de prizonier scuipând cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— Dumnezeu nu mai stăpâneşte peste aceste pământuri.

— *Bertrand!* strigă Pierre.

Episcopul se îndepărta însă, însoţit de soldatul din garda regală, care închise uşa către bucătărie, ascunzându-l privirii pe camaradul său care ridicase mâna pentru a înăbuşi strigătul scos de Pierre în timp ce cuţitul îi trecu prin mână.

După ce încheie tortura, Nogaret se întoarse în prima încăpere, lăsându-l pe Pierre, aproape inconştient, cu unul dintre soldaţi. Celălalt îl urmă afară, ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie. În sala cea mare se adunaseră mai multe persoane: trei bărbaţi şi patru fete, servitori după felul în care erau îmbrăcaţi, şi o femeie palidă la faţă şi slabă, îmbrăcată cu o

rochie elegantă, care ţinea strâns lângă ea doi băieţi. Unul dintre ei îşi ţinea faţa în mâini şi plângea.

Când intră Nogaret, câteva gărzi ale lui Pierre îşi ridicară ochii, urmărindu-l furioşi. Femeia privi şocată soldatul plin de sânge. Unul dintre servitori, un bătrân, înaintă, însă se dădu în lături, lovindu-se de perete, atunci când o spadă fu îndreptată spre el.

Nogaret văzu că un alt gardian păzea acum trupurile celor doi morţi în timpul primei confruntări şi că unul dintre soldaţii gărzii regale fusese rănit. Traversă încăperea, apropiindu-se de un bărbat al cărui tabar era tivit cu brocart galben.

— Căpitane, ce s-a întâmplat?

Căpitanul îl conduse către uşile de la intrare, ca să nu poată fi auziţi de prizonieri.

— Când l-au auzit pe lord ţipând au încercat să ne atace. Unul dintre ei a reuşit să ia o sabie de la un om de-al meu. Sper că trădătorul acela nemernic a mărturisit, adăugă cu brutalitate.

— Nu încă.

Căpitanul se încruntă.

— Interogatoriul mi s-a părut a fi foarte convingător.

— Ai făcut ce ţi-am spus? întrebă Nogaret, ignorând comentariul.

— Căruţa este încărcată chiar acum. Căpitanul făcu o scurtă pauză. Dar dacă nu a mărturisit, n-ar trebui să aşteptăm până când primim confirmarea? E posibil să fi spus adevărul. Poate că informaţiile noastre sunt greşite?

— Nu sunt, spuse Nogaret hotărât. Aceşti oameni trebuie supuşi înainte de a ne compromite. În prezent, le facem faţă cu brio englezilor, însă nu ne putem permite ca asemenea fapte să ne pericliteze poziţiile. Au cucerit Blaye şi Bayonne la începutul războiului. Cu informaţii mai bune am putea pierde şi mai mult teren.

Căpitanul aprobă.

— Ai grijă ca lordul să fie transportat împreună cu familia sa în temniţă. Soarta lor se va hotărî la vremea potrivită.

Lăsându-şi căpitanul să le strige ordinele soldaţilor, Nogaret ieşi afară în după-amiaza însorită de noiembrie.

În faţa casei era agitaţie în jurul unei căruţe mari cu coviltir. Scutierii aveau grijă de cai, în timp ce soldaţii tropăiau înainte şi înapoi pe o uşă laterală, cărând o mulţime de obiecte: candelabre, rochii cu trenă din mătase – soldatul roşu la faţă care le căra fiind luat în râs de camarazii săi –, un set

de farfurii din argint, un braţ de cărţi, două săbii cu teaca frumos ornamentată, o cutie din lemn roşu plină cu mirodenii.

Nogaret se îndreptă către căruţă, soldaţii forfotind în jurul ei. Privi înăuntru la multitudinea de obiecte de mobilier şi haine. Văzând ceva strălucitor pe podeaua căruţei, întinse mâna şi apucă un colier din mărgele de sticlă. Aruncă cu furie înapoi podoaba fără valoare. Îşi dorise foarte mult ca bunurile acestea, laolaltă cu cele pe care le luase de la celelalte familii, să fie suficiente pentru a justifica timpul petrecut aici, mai ales că toate confiscările fuseseră ideea lui.

— Stăpâne.

Un soldat arătă către porţi. Strângând din ochii din pricina soarelui puternic, Nogaret văzu un călăreţ apropiindu-se de ei, copitele calului ridicând nori de praf. Se întrebă întâi dacă episcopul se decisese să se întoarcă, dar pe măsură ce silueta se apropia, Nogaret văzu că purta o haină care îi era cunoscută, de culoare neagră cu stacojiu. Era un mesager de la curtea regelui. Recunoscu bărbatul din Paris.

— Stăpâne de Nogaret, spuse bărbatul în chip de salut, trăgând aer în piept cu greu în timp ce opri calul. Descălecând, băgă mâna într-un săculeţ de piele prăfuit şi scoase un pergament. Cei din oraşul-garnizoană mi-au spus unde vă pot găsi.

Nogaret rupse sigiliul din ceară şi desfăcu pergamentul. Citi repede mesajul.

— Stăpâne? Căpitanul, care auzise tropăitul calului, ieşise din casă.

Dinăuntru se auzi un strigăt disperat. Tânăra femeie era trasă afară prin rămăşiţele uşilor de la intrare de doi soldaţi. Ţipa după copiii ei.

— Terminaţi aici. Nogaret îşi ridică vocea pentru a acoperi gălăgia. Trimiteţi căruţa la prinţul Carol. El va avea grijă ca aceste bunuri să ajungă la regele Filip.

— Bineînţeles. Căpitanul îl privi întrebător pe mesager. Ne părăsiţi, stăpâne?

— Trebuie să mă întorc la Paris. Nogaret pocni din degete către scutierul care îi ţinea calul. M-a chemat regele.

2

Malurile Senei, Paris
19 decembrie 1295

Galera lunecă greoi pe lângă chei, scârţâind atunci când se lovi de pietre. Bărbaţii apucară funiile care le fură aruncate şi le trecură prin inele de fier, întinzându-le pentru a stabiliza nava. Pasarelele fură lăsate jos cu un zgomot puternic şi o mulţime de bărbaţi cu feţe arse de soare şi înăsprite de vânt începură să debarce. Mantiile albe pe care le purtau erau umede de la ceaţa care plutea deasupra fluviului şi învăluia leneşă catargul navei de care atârna un stindard în două culori.

Will Campbell se apropie de marginea galerei pe măsură ce oamenii din faţa lui debarcau. Scrută cu privirea zona de debarcare, aerul rece şi umed umplându-i plămânii. Clădirile oraşului se întindeau până departe într-o multitudine de acoperişuri şi turnuri. Rândurile de case din mortar şi lemn, cu câteva etaje, păreau vagi şi lipsite de materialitate în aerul ceţos, întrerupt de bisericile şi mănăstirile de dimensiuni uriaşe. Aproape imediat în faţa portului se afla primăria: scaunul administrativ al ofiţerului comercial, clădire care străjuia deasupra pieţei Greve. Structura impozantă se afla în centrul unei reţele de ateliere, pieţe de desfacere şi case care se înşirau pe malul drept al fluviului: centrul administrativ al Parisului. Will fixă poziţia clădirilor pe care le recunoştea, însă orice încercare de a înţelege dispunerea oraşului era zădărnicită de ceaţă şi de oră. Trecuseră mulţi ani de când stătuse pe malurile Senei. Aruncă o privire peste umăr către forma cocoşată a Ile de la Cite, care se ridica din apele Senei, albă în întregime. Inima Franţei. Văzu turnurile palatului din extremitatea vestică a insulei şi strânse din dinţi.

— Arată la fel, nu-i aşa?

Simon veni lângă el şi-şi puse mâinile mari pe balustradă. Barba sa se îndesise în timpul călătoriei, însă smocul de păr şaten din vârful capului parcă se subţiase. Will, care era aproape cu treizeci de centimetri mai înalt decât grăjdarul musculos, văzu o zonă fără păr pe capul lui.

— Eu şi cu Robert încercam să ne amintim cât timp a trecut. După calculele mele, trebuie să fie aproape treizeci de ani.

— Douăzeci şi nouă.

Simon zâmbi cu mâhnire, arătându-şi dintele rupt din faţă.

— Atunci m-a bătut Robert.

— Mi-am auzit cumva numele?

Se întoarseră. Un cavaler înalt, cu ochii cenuşii şi un chip încă frumos şi tânăr, în ciuda ridurilor care îl brăzdau, se apropie de ei.

— Ai câştigat pariul, îi spuse Simon.

— Nu aveam niciun dubiu, zâmbi Robert. Tu n-ai putea număra nici degetele unui ciung. Îl bătu pe Simon pe spate şi se uită la Will, care rămăsese tăcut, privind în gol înspre oraş. E ciudat că ne-am întors aici, nu-i aşa? Zâmbetul de pe chip îi pieri. S-au întâmplat atât de multe.

— Ar trebui să vezi ce fac caii, Simon, spuse brusc Will. Se îndreptă către scândurile pe care călcau ultimii cavaleri care debarcau, lăsând la urmă sergenţii şi echipajul galerei.

Aruncându-i rapid o privire lui Simon, Robert o luă după Will.

— Marele Maestru vrea să vorbească cu noi. Cred că a uitat cum se ajunge la Templu.

Coborâră, pasarela îndoindu-se sub greutatea lor. Când sări pe cheiul de piatră, Will se simţi cuprins de un sentiment al irevocabilului. Ar fi vrut să se întoarcă, să urce şi să continue să navigheze.

Îşi târşâiră picioarele de-a lungul cheiului, păşind pe malul noroios şi urât mirositor, plin de tot felul de gunoaie: capcane pentru ţipari, un pantof de lemn, o pasăre moartă, cu aripile întinse. Pământul de sub picioarele lor se întărea pe măsură ce se apropiau de capătul cheiului, acoperit de nisip maro şi fire de iarbă groasă, care dădea într-o stradă desfundată. Zona era plină de bărbaţi şi femei care mergeau la muncă după slujba de dimineaţă. O caleaşcă trasă de un singur cal trecu hurducăindu-se, purtând în ea două femei îmbrăcate cu rochii frumoase, roţile atelajului patinând în noroi. Un grup de copii murdari alergară după ea, strigând plini de speranţă către cele două femei, care priviră cu indiferenţă în altă parte. După ce trecură copiii, dintr-o alee ieşiră alergând o mulţime de porci, urmaţi îndeaproape de un porcar care-i mâna cu un băţ, încercând să-i împingă către mal, în apropiere de un debarcader unde câteva cotigi erau încărcate cu cherestea.

Ceva mai în faţă, cavalerii se grupaseră avându-l în frunte pe Marele Maestru. Jacques de Molay era un bărbat bine făcut, cam pe la cincizeci de ani, al cărui păr gri, ciufulit, îi cădea peste umeri. La fel ca şi ceilalţi templieri, avea barbă însă, spre deosebire de Will şi de Robert, care şi-o îngrijeau, el o lăsase să crească, ajungându-i aproape până la piept. Will îl auzise odată pe un cavaler spunând că înainte de o bătălie Marele Maestru

îşi împletea barba şi o ascundea sub haine. Jacques vorbea cu un oficial al Templului într-o franceză stricată, guturală.

— Vorbeşte cu administratorul şi află unde ar trebui să ne ancorăm nava, apoi pune-i pe sergenţi să vină după noi cu restul echipamentului. Să sperăm că mesajul meu a ajuns la preceptoriu şi că ne aşteaptă.

— Da, domnule.

Oficialul aşteptă ca trăsura să plece, apoi se îndreptă spre primărie.

Jacques îi văzu pe Will şi pe Robert apropiindu-se, împreună cu ultimii cavaleri, şi le făcu semn.

— Comandante Campbell, mergi înaintea noastră.

Făcând o pauză pentru a-şi aranja ţinuta, Will îi conduse pe cei şaizeci de templieri către biserica Sfântul Gervais, a cărei turlă înaltă dispărea în ceaţă. Unii trecători se uitau lung la coloana de cavaleri care mărşăluiau pe strada înţesată de oameni, însă mulţi alţii doar treceau în grabă pe lângă ei, absorbiţi de propriile lor probleme. În Paris, locul în care se afla principala bază din Apus a Ordinului, templierii erau un lucru obişnuit, parte a comunităţii oraşului la fel cum erau şi profesorii de la Sorbona pe malul stâng al Senei, ori oficialii regali de pe Ile de la Cite. Înainte de a ajunge la biserică, Will o apucă pe o stradă îngustă, pe care clădirile pe structură de lemn se îngrămădeau de o parte şi de alta, parcă aplecându-se una peste cealaltă. Etajele erau într-atât de apropiate, încât cei care locuiau acolo ar fi putut să întindă mâna pentru a da noroc cu vecinii. Apa de pe rufele proaspăt spălate, agăţate pe sfori prinse dintr-o parte într-alta, picura pe capetele cavalerilor care treceau pe acolo în drumul lor către strada Templului. Pentru Will, aceste sumbre străzi îi erau dureros de familiare. Fiecare colţişor îi aducea aminte de trecut, mai slab cu firmele şterse şi obloanele cu vopseaua sărită, însă mult mai puternice erau amintirile pe care i le stârnea apariţia printre două clădiri a turlei bisericii, străjuită de gargui. Şi împreună cu familiaritatea veneau şi amintirile. Acestea pluteau în aer ca nişte fantome, le vedea dinaintea uşilor prăvăliilor, dincolo de faţadele năruite şi pe chipurile celor care treceau în grabă pe lângă el. Lucrurile de care se ferise în timpul nesfârşitei călătorii din Cipru, plictiseala amorţindu-i mintea, îl invadau acum.

În pragul unei uşi apărură dintr-odată doi măcelari, cu şorţurile pline de sânge. Un brutar sporovăia vesel cu o femeie căreia îi dădea două pâini. Will se uită îndelung la ei, întrebându-se dacă avea să recunoască pe cineva după atâta vreme. În faţă, o tânără femeie care mergea grăbită alunecă în

noroi, scăpând coşul pe care îl căra. Aplecându-se să-l ridice, îşi dădu pe spate voalul, lăsând să se vadă buclele sale aurii. Will se opri. Ochii lui se aţintiră asupra ei, chiar şi după ce ea se ridică şi îi văzu chipul, chiar şi după ce îşi dădu seama că nu o cunoaşte. Tresări atunci când simţi mâna lui Robert pe cotul său.

— Ce s-a întâmplat?

Will îşi dădu seama că se oprise.

— Nimic. Nu mai ştiu încotro să o iau.

Robert o privi pe tânăra care se grăbi să-şi continue drumul, apoi pe Will, însă nu spuse nimic şi-şi continuară drumul în tăcere.

Ceaţa se mai ridicase departe de fluviu, astfel că acum puteau vedea zidurile cetăţii, construite din piatră îngălbenită şi flancate de turnuri. La ceva distanţă înaintea lor, în apropierea porţii Templului, văzură un grup de oameni. Apropiindu-se, cavalerii auziră pe cineva strigând.

— Plângeţi, copiii mei! Plângeţi, căci împărăţia lui Dumnezeu pe pământ s-a pierdut! Jeliţi căderea Ierusalimului şi înălţarea Babilonului! Plângeţi pentru iertarea păcatelor celor care ne-au adâncit în întuneric!

Will văzu un bărbat pe treptele unei biserici. Cu braţele ridicate, omul se adresa mulţimii cu voce răguşită, de parcă ar fi ţipat de foarte multă vreme. Era tânăr, iar chelia din capul cu tonsură era foarte albă în comparaţie cu părul său brunet. Hainele sale preoţeşti erau ponosite, iar picioarele goale erau pline de noroi uscat. Era un franciscan: unul din discipolii Sfântului Francisc din Assisi, care propovăduiau învăţăturile evangheliilor călătorind în chip de călugări-cerşetori, bizuindu-se pe bunăvoinţa celor din jur pentru satisfacerea nevoilor lumeşti. Will nu mai văzuse unul de multă vreme.

— Plângeţi pentru regii şi prinţii noştri, cei care au dat la schimb Oraşul Sfânt pentru a-şi umple buzunarele şi ca să-şi plătească curvele!

O parte a trecătorilor îşi continuau drumul, indiferenţi, însă tot mai mulţi se opreau pentru a asculta cuvântarea înflăcăratului călugăr. Unii chiar îşi strigară aprobarea.

— Jeliţi-i cel mai mult pe cavaleri, copiii mei, a căror dorinţă de-a vărsa sânge se naşte doar atunci când au un ţel de atins. Când nu au pentru ce lupta, războinicii aceştia îşi lasă femeile şi copii, bătrânii şi orbii să se apere de săbiile necredincioşilor doar cu rugăciunile! Călugărul îşi îndreptă mâna spre Templu. Au făcut din oraşul lui Dumnezeu un rug şi visul nostru l-au prefăcut în cenuşă!

Strigătele sporadice se transformară în urale puternice şi se auziră aplauze.

— Ce înseamnă asta? Jacques se apropie de Will curios şi întrebător.

Călugărul trase aer în piept pentru a continua, apoi făcu o scurtă pauză, văzându-i pe templieri. Ochii se luminară, apoi se încruntă.

— Aceştia sunt, spuse el, arătându-i mulţimii. Ei au abătut nenorocirea asupra noastră prin lăcomia şi prin lipsa lor de pietate.

Oamenii priviră în jur. Văzând compania apropiindu-se, câţiva începură să se îndepărteze zărind mantiile albe cu cruci roşii ale cavalerilor. Alţii însă îi priveau fix, cu expresii acuzatoare.

— Ei au fugit din calea sarazinilor, salvându-şi averile şi lăsând femeile şi copiii să fie siluiţi şi măcelăriţi!

— Nu-i daţi ascultare, lordul meu, zise unul dintre trimişii Templului, atunci când Jacques înaintă. Nu ştie ce spune.

— Atunci am să-l corectez eu, răspunse Jacques, trecând pe lângă el.

— Veniţi după mine, spuse oficialul de la Templu, făcându-le îngrijorat semn lui Will şi lui Robert să-l urmeze.

— Cu tot respectul, îi spuse Robert repede bărbatului care-şi scosese deja sabia, cred că nu va fi nevoie de asta. Toţi cavalerii se opriseră. Cei din spate îşi întindeau gâturile pentru a vedea ce se întâmpla în faţă. Oamenii aceştia sunt neînarmaţi, continuă Robert, văzând că oficialul ezită. Nu vom face decât să stârnim panică.

— Cine eşti? întrebă Jacques, urcând repede scările către călugăr, cei din mulţime dându-se la o parte din faţa lui. Părea un uriaş printre ceilalţi, crucea roşie de pe spatele său fiind tivită cu auriu: o pată de culoare între nuanţele de gri şi maro spălăcit. De ce arunci ocări soldaţilor mei?

— Eu nu spun decât adevărul, răspunse sfidător călugărul, coborând treptele pentru a-l întâmpina pe Marele Maestru. Mulţimea începu să se agite, aşteptând să se întâmple ceva. În fiecare zi vin aici pentru a le spune locuitorilor acestui oraş ceea ce trebuie să ştie cu toţii.

— Adică?

— Că tu şi soldaţii tăi aţi abandonat Oraşul Sfânt înainte de căderea acestuia. Călugărul se întoarse către cei care îl ascultau, ridicând vocea. Măreţul Templu a luat bani, vreme de două sute de ani, nu doar de la regii şi prinţii noştri, dar a adunat şi donaţiile oamenii milostivi şi buni, pretinzând că vor fi folosite pentru protecţia pelerinilor creştini din Orient. Însă tot ei i-au lăsat pe aceşti pelerini să devină sclavii sarazinilor, având grijă să se

salveze pe ei înşişi şi bogăţiile lor. Îl privi din nou pe Jacques. Poate că pe vremuri Templul făcea lucruri bune, servind cauza creştinătăţii, dar acum vă conduc mândria, lăcomia şi aroganţa. Cu averile adunate vă cumpăraţi reşedinţe spaţioase, îmbrăcăminte frumoasă, carne şi vin pentru îmbelşugarea meselor. Jurămintele întru sărăcie pe care le-aţi făcut nu mai înseamnă nimic, căci chiar şi cei care renunţă la tot ceea ce au pentru a vi se alătura vor trăi în belşug.

Câţiva cavaleri înaintară, cu feţele încruntate de furie.

— Răspândeşti doar zvonuri false, spuse Jacques. Asta-i tot. Pentru apărarea Sfântului Oraş şi-au dat viaţa mii de cavaleri.

Privindu-l pe Marele Maestru vorbindu-i călugărului, Will îşi aduse brusc aminte de ceva. Se văzu pe el însuşi, alături de un alt Mare Maestru, pe o estradă dinăuntrul unei biserici, încercând să convingă mulţimea agitată să accepte oferta de pace a musulmanilor. Locuitorii oraşului Acra refuzaseră, numindu-l pe Marele Maestru trădător. Masacrul care urmase fusese preţul plătit pentru neghiobia lor.

— Nu mai puteam spera să-i respingem pe sarazini aşa cum nu poţi spera să opreşti mareea, continuă Jacques, întorcându-şi privirea ameninţătoare către mulţime. Atunci când zidurile cetăţii Acra au cedat am oferit adăpost câtorva mii de creştini, trimiţându-i pe cei mai mulţi dintre ei în Cipru, în siguranţă. Vocea se înăspri. Ultima navă a plecat cu puţin timp înainte de căderea Templului, având la bord peste o sută de refugiaţi, lăsând mulţi dintre oamenii noştri să moară.

Cu ochii minţii, Will văzu armata mamelucă năvălind prin breşele din zidurile cetăţii. Deasupra masei clocotitoare de bărbaţi, cerul era negru de fum şi înţesat de săgeţi. Camarazii săi urlau în jur, căzând seceraţi pe străzile pline de moloz şi trupuri neînsufleţite, pielea şi părul luându-le foc de la vasele cu nafta care explodau. Era înconjurat de haos, măcel, şi foc. Will închise ochii. Focul era îngrozitor.

— Aşa se comportă oamenii aroganţi? Laşii? Pentru că nimeni nu răspunse, Jacques ridică glasul. *Aşa?* Oamenii începură să se dea înapoi, împinşi de privirea de oţel a Marelui Maestru. Jacques se întoarse către călugăr. Dacă te mai aud o singură dată rostind neadevăruri, vei fi biciuit în mijlocul străzii. Oamenii mei continuă să apere visul tuturor creştinilor de câteva decenii, luptând şi dându-şi viaţa în numele lui Dumnezeu şi al vostru. Arătaţi-le respectul pe care îl merită.

Dădu să se îndepărteze, însă călugărul înflăcărat veni după el, făcându-şi loc prin mulţimea care începea să se disperseze.

— Dacă aţi fi făcut mai multe, Acra nu ar fi căzut. În vreme ce sarazinii îşi refăceau forţele, noi ne luptam între noi. E bine ştiut faptul că neînţelegerile dintre voi şi cavalerii ioaniţi au dus la scindarea şi slăbirea efectivelor noastre.

Will deschise ochii auzind vocea enervantă a călugărului. Jacques se îndepărta, însă călugărul franciscan îl urma, ignorând mesajul de atenţionare de pe chipurile fioroase ale cavalerilor.

— Ar trebui să daţi socoteală pentru toţi acei copii care au murit, pentru femeile ucise. Ar trebui să vă fie ruşine! I-aţi lăsat fără apărare în loc să vă daţi viaţa pentru ei. Şi vă mai numiţi soldaţi ai lui Hristos? Iisus vă va blestema!

Will se năpusti atunci asupra călugărului. Nu mai vedea decât gura aia mare a bărbatului, o gaură neagră care se deschidea şi se închidea, din care ieşea vocea aceea enervantă. Nu se putea gândi decât la cum să-l facă să tacă.

— Ai fost acolo? strigă el, apucând haina franciscanului. Cineva ţipă în spatele său, însă Will nu auzea decât protestele călugărului. *Ai fost acolo?*

Pentru că nu auzi niciun răspuns, Will îşi strânse pumnul şi-l pocni pe bărbat în faţă. Lovitura şi durerea din degete îi făcură plăcere, la fel ca şi sângele care ţâşni din gura călugărului, în timp ce capul îi fu dat într-o parte, iar un dinte galben îi căzu în urma impactului. Will îşi făcu avânt pentru o nouă lovitură, însă se simţi prins de braţe. Cineva îl trăgea deoparte. Altcineva îi descleşta degetele din tunica călugărului.

— *Destul!*

Vocea lui Jacques îl calmă brusc pe Will. Dădu drumul franciscanului, care se împletici, ducându-şi mâinile la gura însângerată.

Marele Maestru îl privi aspru pe Will.

— Controlează-te, comandante. Nu trebuie să ne încăierăm în stradă ca orice bătăuş ordinar, oricât de mult am fi provocaţi.

— Îmi pare rău, lordul meu, murmură Will, respirând precipitat. Ştergându-şi buzele, îşi simţi barba plină de salivă.

— Vei face penitenţă pentru ieşirea ta.

— Da, lordul meu.

Abandonându-l în noroi pe călugărul încolăcit de durere, compania îşi continuă drumul către Templu într-o tăcere apăsătoare, gărzile de la intrare

făcându-i loc sumbrei coloane albe să treacă, oprindu-i pe cei care voiau să intre în acelaşi timp cu ei. Will îşi ţinea mâna lovită pe mânerul spadei, simţind cum încep să-l ardă încheieturile degetelor, ignorând privirile lui Robert. Îşi concentra toată atenţia asupra durerii în timp ce treceau peste şanţ, intrând pe un drum la marginea căruia se ridicau conace grandioase, un spital de leproşi şi câteva hanuri. Zidurile Parisului fuseseră construite acum aproape o sută de ani, însă, după doar câteva decenii, oraşul se extinsese dincolo de cercul de piatră, bisericile, casele şi podgoriile devenind suburbii extrem de aglomerate. Ceva mai departe, hambarele din lemn erau înconjurate de lanuri de cereale. Dincolo de semeţele turle ale mănăstirii Saint-Martin-des-Champs, asemănătoare Abaţiei Cluny, se ridicau alte clădiri din pământul brun de iarnă, toate înconjurate de un zid înalt.

Curtea Templului îl întâmpină pe Will ca pe un vechi prieten, nevăzut de multă vreme, dar neuitat. De când părăsise Acra, nu mai stătuse într-un alt oraş suficient de mult pentru a se simţi ca acasă. Aici, pe aceste meleaguri umede, foarte departe de câmpiile uscate ale Palestinei, era surprins de sentimentul de familiaritate care îl cuprindea, alungând treptat amintirile mai puţin plăcute. Se gândi la celelalte locuri în care stătuse: Londra ori moşia de lângă Edinburgh şi, pentru prima dată după mulţi ani, îşi dădu seama că ar vrea să le vadă.

Cea mai înaltă structură din interiorul zidurilor era marele donjon, turnuleţele sale delimitându-se clar pe cerul albicios, cu stindardul bicolor fluturând în vânt. Împrejurul lui erau îngrămădite multe alte clădiri, înălţimile şi unghiurile diferite ale acoperişurilor dând impresia unei creste. Văzând cavalerii apropiindu-se de porţi, sergenţii care făceau de strajă luară poziţia de drepţi. Privind cu deosebit respect figura impunătoare a lui Jacques de Molay, împinseră porţile care scârţâiră deschizându-se, şi le făcură loc cavalerilor să intre în curtea umbrită de turnul postului de pază. În timp ce un sergent traversa curtea in fugă pentru a vesti sosirea Marelui Maestru, Will păşi dincolo de porţi adâncit în amintiri.

Cunoştea locul acesta atât de bine: fiecare clădire, fiecare dependinţă. Îşi amintea mirosul înţepător care venea de la grajduri şi aerul fierbinte care ieşea de la bucătăriile înţesate de servitori. Ştia cât de plăcut era mirosul de drojdie şi căldura din brutării, parfumul mult prea dulce degajat de merele care fermentau în cămări, şi cunoştea bine răcoarea capelei pe înserat, în care răsunau rugăciunile a cinci sute de bărbaţi, îi era familiară durerea

puternică pe care o stârnea apa băută direct din fântână, ştia cât de pline de peşte erau lacurile din preajma cartierului servitorilor la vremea când erau hrăniţi, cât de asurzitoare erau zgomotele de ciocan de la armurărie şi cât de îngheţate erau terenurile de antrenament în timpul acelui noiembrie friguros. Ajunsese acolo la vârsta de treisprezece ani, un sergent încăpăţânat şi neascultător, după ce asistase la uciderea cavalerului care-l instruia. Acolo îl înmormântase pe Owein, acolo îl întâlnise pe Everard, acesta era locul în care începuseră atât de multe lucruri. Ar fi vrut să se întoarcă în timp, prin holurile şi pasajele în care răsunau râsetele şi paşii băieţilor alergând. Ar fi vrut să-l găsească pe acel băiat chinuit de amintiri şi să-i spună să nu plece, să nu asculte ordinele lui Everard. Să nu plece către Orient. Pentru că astfel n-ar mai fi fost aşa, nefericit în dragoste, trecând prin viaţă ca o fantomă, lăsând în urmă o dâră de moarte şi decepţie.

Compania se răspândi în curtea interioară, mărginită de cele mai înalte clădiri: donjonul, vistieria, locuinţele oficialilor, sala de adunare şi cea a capitulului. Servitorii se opriră pentru a-l privi pe Jacques înaintând cu paşi mari alături de oamenii săi. Dintr-un turn începu să bată un clopot. După câteva clipe, uşile clădirii oficialilor se deschiseră larg şi de după ele îşi făcu apariţia un grup de bărbaţi. În fruntea lor era unul mic de statură, îndesat, cu părul pieptănat sobru pe spate, ceea ce accentua mărimea nasului cârn de deasupra buzelor subţiri încadrate de o mustaţă deasă şi barbă. Will uită de gândurile sale, atras de transformarea vizibilă a vechiului său camarad. Ultima oară îl văzuse pe Hugues de Pairaud în Acra, cu peste un deceniu în urmă, când amândoi se apropiau de patruzeci de ani. Trecerea timpului îl marcase pe inspectorul Ordinului lăsându-i fire albe prin părul negru. Pielea feţei îi căzuse, toţi muşchii i-au slăbit, iar burta i se umflase sub mantie.

Hugues prinse privirea lui Will şi dădu uşor din cap, apoi se întoarse către Marele Maestru.

— Lordul meu, spuse el, făcând o plecăciune. E o adevărată onoare.

Jacques dădu din cap cu nerăbdare.

— Ai primit mesajul meu?

— Acum două luni. Vă aşteptăm cu nerăbdare încă de atunci. Am trimis vorbă cum că vă veţi întoarce la toate preceptoriile din regat şi din Anglia.

— Îmi pare bine să aud că totuşi se mai bucură cineva de sosirea noastră. Văzând că Hugues nu înţelege, Jacques îi povesti despre franciscan.

— Îl cunoaştem. Am mai încercat să-l facem să plece şi altă dată.

— Încercat? Ar fi trebuit să-l arestaţi dacă nu s-a supus Ordinului. Pe vremuri era considerată drept ofensă publică insulta la adresa noastră. Chiar atât de mult să se fi schimbat lucrurile, încât oricine să poată sta la colţ de stradă şi să ne spurce numele în faţa tuturor?

Unul dintre templierii din spatele lui Hugues răspunse.

— N-am vrut să-i dăm credibilitate prin arestarea lui. În acest caz, unii ar fi putut crede că există un sâmbure de adevăr în ceea ce spune.

— Vă asigur, domnule, spuse Hugues, văzând că Marele Maestru îl privea încruntat pe cavaler, ne vom ocupa de predicator, dacă acesta este ordinul domniei voastre.

— Nu m-a îngrijorat bărbatul acela, ci mai degrabă atenţia de care se bucura. Chiar ne învinuiesc oamenii de pierderea Sfântului Oraş?

— Doar câţiva nemulţumiţi, spuse Hugues după o pauză destul de lungă. Însă nu dau vina doar pe noi; mulţi alţii au fost consideraţi la fel de vinovaţi: ospitalierii, teutonii – râse dispreţuitor –, chiar şi franciscanii, pentru faptul că nu s-au rugat suficient. Atunci când s-a aflat despre căderea cetăţii Acra, toată lumea a intrat în panică. Oamenii credeau că Dumnezeu ne-a abandonat. Unii s-au convertit la islamism, fugind în Granada; alţii au vrut să înţeleagă de ce s-a abătut o asemenea nenorocire asupra creştinătăţii şi au căutat vinovaţi. Însă lucrurile par să fi revenit la normal. Hugues dădu impresia că ar fi terminat de vorbit, dar continuă. Mai degrabă abdicarea papei Celestin şi declanşarea războiului au provocat mai multă îngrijorare.

Jacques respiră zgomotos.

— Aşa este. Ai menţionat faptul acesta în ultima scrisoare pe care am primit-o în Cipru, dar, după ce am plecat către Roma, a fost dificil să mai obţinem informaţii. Aş aprecia dacă mi-ai prezenta un raport complet.

— Desigur, lordul meu. Dar v-aş sugera să ne retragem în încăperile ceva mai primitoare. Îi voi pune pe slujitori să aranjeze camera domniei voastre, iar până când vor termina ei, am putea sta de vorbă în încăperile mele.

— Ofiţerii mei ne vor însoţi. Aşa nu vom mai fi nevoiţi să ne repetăm. Ceilalţi să fie conduşi către odăile lor.

Hugues dădu din cap către cei doi cavaleri din apropierea sa, care-i conduseră pe bărbaţii epuizaţi în cealaltă parte a curţii.

Jacques le făcu un semn celor şase oficiali adunaţi în jurul său.

— Campbell, vii şi tu, spuse el, privindu-l pe Will. Voi avea nevoie de un comandant pentru a retransmite celorlalţi informaţiile folositoare.

Lăsându-i pe Robert să se alăture cavalerilor şi pe Simon să se îndepărteze împreună cu sergenţii, conducând caii care îi însoţiseră pe navă, Will îi urmă pe oficiali.

— Vestea decesului Marelui Maestru Gaudin survenit imediat după alegerea sa, a fost o lovitură cumplită, spunea Hugues, tragedie produsă atât de repede după moartea în Acra a lui Guillaume de Beaujeu. Însă ne-am bucurat cu toţii, domnule, adăugă el grăbit, pentru promovarea domniei voastre.

Jacques îl privi scurt.

— Trebuie să admit că până şi pe mine m-a surprins această numire, inspectore de Pairaud. Sunt un comandant militar, nu un diplomat, aşa cum au fost ultimii mei predecesori.

— Dar faceţi parte din Ordin de mai multă vreme decât majoritatea. Aţi fost iniţiat, dacă nu mă înşel, de unchiul meu Humbert, pe vremea când era Maestru al Angliei?

— Da.

Văzând că Jacques nu vrea să spună mai multe, Hugues schimbă subiectul.

— Aţi întâmpinat probleme în timpul călătoriei din Italia până aici?

— Nu. Am navigat din Genova până în Montpellier, aşa cum ni s-a recomandat, deşi mi-aş fi dorit foarte mult să vizitez preceptoriul nostru din Collioure.

— A fost spre binele domniei voastre faptul că aţi ales ruta de est. De când armatele englezilor au cucerit Bayonne şi Blaye, trupele regelui care staţionează în zona Guienne, sub comanda lui Carol de Valois, îşi menţin poziţiile tot mai greu. Am fost informaţi că violenţele din zonă se înteţesc, mai ales în ceea ce-i priveşte pe locuitorii din Gasconia şi din împrejurimi. Se zvoneşte că regele Filip a ordonat confiscarea proprietăţilor tuturor nobililor care au avut de-a face cu regele Angliei, dar, având în vedere că mulţi dintre ei i-au plătit tribut lui Edward atunci când deţinea ducatul, asta înseamnă că aproape toţi cei care locuiesc mai jos de râul Garonne vor fi arestaţi.

Îndrumat de Hugues, Jacques îşi înclină capul ca să intre pe uşile clădirii oficialilor.

— Din câte ştiu, toată această problemă a apărut în urma scufundării câtorva corăbii de-ale negustorilor. N-ar fi putut fi rezolvată altfel?

— Din nefericire, stăpâne, problema e ceva mai complicată, răspunse Hugues, conducându-l pe Marele Maestru către nişte scări din lemn şlefuit care duceau către un pasaj luminat de torţe. Cavalerii şi preoţii care lucrau acolo se dădură cu toţii deoparte, făcând loc grupului să treacă. Privirile lor rămaseră aţintite asupra lui Jacques, dunga aurie care borda crucea roşie de pe mantaua sa părând să lucească în lumina torţelor. Au trecut mai bine de treizeci de ani de când regele Ludovic a semnat tratatul de la Paris cu regele Henric al III-lea al Angliei, prin care îi promitea lui şi urmaşilor săi ducatul Guienne. La sud de acesta se află Gasconia, una dintre cele mai bogate regiuni ale Franţei. Suveranului nostru nu îi place să împartă puterea cu alţii, iar faptul că un alt monarh se află la conducerea unei părţi a regatului său, mai ales a uneia atât de bogate, este o povară mult prea grea. O fi Edward doar un vasal, însă influenţa sa e foarte mare. Regele Filip a încercat să ignore prevederile tratatului de la Paris, folosindu-se de toate metodele, legale sau nu, pentru a-l împiedica pe Edward să obţină controlul deplin.

Hugues împinse un set de uşi duble şi intră într-o încăpere foarte mare. Aproape de fereastră se afla o masă încărcată de pergamente şi hărţi, având în spatele ei un scaun cu spătar înalt. Deasupra căminului atârna stindardul Templului, însă cu excepţia mesei şi a unui dulap enorm lipit de un perete, încăperea era goală.

Jacques examină în treacăt camera, mulţumit de austeritatea ei, apoi se întoarse către Hugues.

— Vorbeşti de parcă războiul nu e decât născocirea lui Filip, Pairaud, însă am aflat că englezii au fost aceia care i-au atacat pe negustorii francezi, scufundându-le navele.

Pe chipul inspectorului se putu citi iritarea care i-o provocase afirmaţia tăioasă a Marelui Maestru.

— Aşa a fost, cum spune domnia voastră, însă diferendul ar fi putut fi rezolvat pe cale amiabilă. Filip, din contră, l-a folosit drept pretext pentru a cuceri ducatul.

Will se apropie de cămin, ascultând cu interes, atenţia lui fiind atrasă de menţionarea unui nume.

— La începutul anului trecut, continuă Hugues, Filip i-a cerut regelui Edward să vină la Paris pentru a răspunde acuzaţiilor care i s-au adus în privinţa atacului. Englezul l-a trimis pe fratele său, care a acceptat în cele din urmă să predea pentru scurtă vreme câteva dintre oraşele aflate sub

controlul lor şi staţionarea câtorva detaşamente franceze în Bordeaux. Ca să-şi dovedească bunele intenţii, Filip i-a oferit lui Edward mâna surorii sale şi promisiunea că va continua să conducă ducatul atât timp cât va respecta termenii stabiliţi. Edward s-a supus, iar oraşele au fost cedate, dar numărul de soldaţi la care se referise Filip a fost mult subestimat. A invadat Guienne cu armata sa şi atunci când Edward a protestat, a confiscat ducatul.

— Aşa că Edward i-a declarat război.

— Era singurul lucru pe care îl putea face pentru a-şi recupera teritoriile franceze.

Jacques se duse la fereastră.

— Şi ce se aude în privinţa războiului? îl întrebă pe Hugues unul dintre oficiali, rupând liniştea care se aşternuse.

— Până acum soarta lui e indecisă. Englezii au recuperat câteva oraşe, însă Bordeaux şi zonele din jurul Guienne au rămas în mâinile francezilor. Cele două tabere şi-au menţinut poziţiile, dar arestările nobililor de către armata regală sunt o noutate.

Hugues îl privi pe Jacques, care se uita pe fereastră dincolo de zidurile cetăţii, acolo unde fire de ceaţă încă mai pluteau deasupra câmpiilor. Croncănitul corbilor din copaci se auzea ca un cor de voci aspre.

— Însă toate aceste lucruri le vom putea discuta în detaliu după ce vă veţi odihni. Sunt nerăbdător să aflu ce veşti aduceţi, domnia voastră. Eraţi la Roma în timpul ceremoniei de învestire a noului papă?

Jacques se întoarse.

— Cred că papa Bonifaciu va fi un conducător bun în vremurile acestea de restrişte.

— Misiunea domniei voastre de a obţine sprijin pentru Ordin în Apus a decurs bine?

Will remarcă în tonul inspectorului o notă de precauţie.

— Au fost interesaţi de propunerea mea. Cred că de aceea consiliul celor treisprezece m-a ales pe mine după moartea lui Gaudin. Nu de diplomaţie avem nevoie acum, ci de forţă ca să ne întoarcem în Ţara Sfântă pentru a recuceri pământurile noastre de la mameluci. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile spre întărirea armatei şi pentru a obţine suport financiar de la conducătorii noştri de aici. Fără sprijinul lor, nicio cruciadă n-ar avea sorţi de izbândă. Trebuie să facem un efort comun pentru asta. Aşa că îi voi conjura pe regii Apusului să mă ajute cu soldaţi şi arme pentru a ne continua lupta. Jacques se îndreptă de spate. Atunci locuitorii acestor două

regate vor vedea că soldaţii Templului lui Solomon nu şi-au pierdut nici curajul, nici menirea. Voi apela la ajutorul lui Filip şi al lui Edward. Presupun că, în ciuda tuturor problemelor, poate fi aranjată o întâlnire între cei doi?

Expresia de pe chipul lui Hugues era impenetrabilă. Făcu o pauză, dând impresia că s-ar codi să răspundă.

— Veţi putea sta de vorbă cu Edward cât de curând.

— Vine aici?

Inima lui Will începu să bată mai repede în aşteptarea răspunsului lui Hugues.

— Nu, lordul meu, dar se pare că şi el a aflat despre vizita domniei voastre la Paris, căci luna trecută am primit un mesaj din partea regelui, cu rugămintea ca, după ce ajungeţi aici, să plecaţi în Anglia pentru a participa la o întâlnire la Templul din Londra.

— O întâlnire? Despre ce se va discuta?

— Nu ştim, domnule. Mesajul specifica doar faptul că se vor discuta câteva chestiuni foarte importante şi că vor participa un trimis al papei şi însuşi regele Edward.

Unul dintre ceilalţi oficiali îl întrebă pe Hugues ce crede despre o asemenea invitaţie neobişnuită. Adânciţi în discuţie, nimeni nu observă mâna lui Will care se furişă către iataganul său, strângând mânerul într-atât de tare încât pielea i se albi.

3

Cartierul evreiesc*, *Paris
21 decembrie 1295

Străbătând străzile labirintice ale oraşului, Will se îndrepta către un cartier aglomerat în apropiere de zidul estic. Era dimineaţa devreme, iar cerul era uimitor de albastru. Respirând uşor, Will făcea din când în când câte o pauză, uitându-se iarăşi peste pergamentul mototolit din mână şi privind clădirile din jurul său. În cele din urmă, după câteva încercări eşuate, o găsi. Casa, vopsită în portocaliu-închis, era înghesuită între prăvăliile a doi librari. Apropiindu-se, văzu că uşa de la intrare era întredeschisă. De dinăuntru se auzeau voci. Will se întreba dacă să bată ori să intre pur şi simplu, când doi copii cu părul închis la culoare, un băiat şi o fată, ieşiră în fugă din casă. Se dădu înapoi când trecură pe lângă el, fetiţa strigând victorios şi împiedicându-l pe băiat să-i ia mingea din piele.

— Aceasta e casa rabinului? îi întrebă Will.

Fetiţa îl privi.

— Da. Prea încet! strigă ea încântată, ţopăind în timp ce băiatul încerca să-i ia mingea.

Lăsându-i să se joace, Will intră.

În interior, casa era văruită în aceeaşi culoare caldă ca şi la exterior. Podeaua holului era acoperită cu un covor roşu-închis iar pereţii erau decoraţi cu tapiserii viu colorate. Mirosea uşor a tămâie şi a diverse mirodenii şi, pentru o clipă, făcând abstracţie de frigul de afară şi de zăpada de pe cizme, ar fi putut crede că se află în Acra. Câteva intrări duceau către camere ascunse în umbră, dar lumina şi vocile veneau dinspre o uşă din capătul culoarului.

Dincolo de ea, într-o bucătărie mică, trei bărbaţi purtau o discuţie animată. Camera era încălzită de focul puternic din cămin. Doi dintre ei aveau chipurile roşii şi erau asudaţi. Erau atât de adânciţi în conversaţie, încât abia după câteva minute cea de-a treia persoană, aşezată la o masă din apropierea focului, îl observă pe Will stând în prag.

— Linişte, spuse el cu voce scăzută, aproape şoptită, şi, chiar dacă părea la fel de imaterial ca şi fumul, glasul lui îi reduse la tăcere pe bărbaţii mai tineri. Se ridică încetişor de pe scaunul său. Părul său era cărunt, iar tenul

maroniu şi pielea ridată îl făceau să arate ca o smochină uscată. William. Zâmbetul de pe buze deschise larg ochii săi umezi.

— Rabine Elias, spuse unul dintre bărbaţi, uitându-se când la bătrân, când la Will, pe care îl privea cu suspiciune. Încă n-am rezolvat problema noastră.

— S-ar putea rezolva dacă ai recunoaşte că greşeşti, replică celălalt bărbat.

— Destul, Isaac, ridică vocea Elias. Veniţi din nou mâine, după ce vă potoliţi furia. Se încruntă auzind o lovitură puternică şi un ţipăt venind dinspre hol. Şi vă rog să vă luaţi şi copiii înainte să-mi dărâme casa.

Cei doi îşi înclinară capetele cu ciudă, dar respectuos. Când trecură pe lângă Will, acesta văzu că pe spatele tunicilor aveau cusut un cerc dintr-un material de un roşu ţipător, însemnul pe care regele Ludovic al IX-lea decretase că trebuia purtat de toţi evreii, pentru a putea fi deosebiţi de restul populaţiei.

— Există întotdeauna ceva de îndreptat, nu-i aşa? îl întrebă Elias. Auzisem că noul Mare Maestru se află în creştinătate. Şi speram să-l însoţeşti.

Când se îmbrăţişară, Will simţi trupul scheletic de sub îmbrăcămintea bătrânului.

— Îmi pari obosit, Elias, spuse el, vorbind în arabă.

Cuvintele sunau ciudat dar plăcut, ca un fel de mâncare care îi plăcea, dar pe care nu-l mai gustase de multă vreme.

— Nu, nu sunt obosit, doar foarte ocupat. Locul acesta e mai aglomerat decât sinagoga câteodată. Elias chicoti. Nu mă plâng. Când am plecat din Cipru n-aveam decât hainele de pe mine. Am venit în oraş cu mâinile goale, aşa că sunt bucuros să răsplătesc generozitatea prietenilor şi vecinilor mei aşa cum pot. Duc o viaţă cât se poate de bună, ajutând la instruirea tinerilor de la sinagogă. Tu ce mai faci? Ridurile de pe frunte i se adânciră. Pari apăsat de griji.

— Doar că mi se pare foarte ciudat să mă aflu din nou aici. Will îşi dădu jos mantia de lână pe care o purta deasupra tunicii şi se aşeză pe scaunul pe care i-l arătase Elias. Cum merge vânzarea de cărţi?

— M-am închis în mine pentru prea multă vreme cât timp am stat în Acra, mă simţeam mult prea confortabil în prăvălioara mea. Elias se întoarse către locul său din apropierea focului. Pierdusem din vedere obligaţiile mele. E datoria mea… ba nu, *dorinţa* mea, aceea de a fi alături

de poporul meu, să le ofer învăţătura noastră, să-i urmăresc cum se maturizează. Ridică din sprânceană. Să fiu mediator în disputele lor. Se uită către hol, auzind cum se închide uşa de la intrare. Cred că nu l-ai recunoscut pe Isaac.

— Ar fi trebuit?

— El e unul dintre bărbaţii pe care i-ai salvat în portul din Acra, împreună cu soţia şi fiica lui, cea de afară, care îi necăjeşte pe vecinii mei. Elias se linişti. Ai salvat o mulţime de oameni în ziua aceea, William. Sper că-ţi dai seama de lucrul acesta.

— Nu-mi mai aduc aminte absolut nimic.

Elias se încruntă, privind în altă parte.

— Nu mai ţii minte? Bătălia? Cum am scăpat?

— Nu, spuse Will, forţându-se să întâlnească privirea lui Elias. Cuvintele pe care le rostea i se păreau adevărate. Nu reuşea să înţeleagă de ce se uita rabinul la el atât de neîncrezător. Îi auzise şi pe alţii, mulţi alţii, povestind acelaşi lucru. Vorbeau, nedumeriţi, despre cum nu-şi mai aminteau ore, ba chiar zile întregi din asediul asupra Acrei şi din bătălia finală. Will îi invidia. Pentru mai bine de patru ani, acele ultime zile i-au rămas în permanenţă în minte. Îşi aducea foarte bine aminte fiecare oră, fiecare secundă, în cel mai mic detaliu. Se afla pe digul sfărâmat din partea de est a portului, marea fremătând neagră şi flămândă în apropierea sa. În spate, oraşul era în flăcări. În mână ţinea spada udă şi roşie. Un trup neînsufleţit se rostogolise pe lângă el, fiind înghiţit de ape.

— William!

Will îşi ridică privirea. Elias stătea lângă cămin, acolo unde atârna un vas din fier.

— Te-am întrebat dacă vrei să bei ceva.

Will dădu din cap zăpăcit.

— Nu mai pot rămâne. Am vrut doar să-ţi spun că sunt în oraş.

Elias luă vasul, acoperind mânerul cu o cârpă, şi turnă lichidul aburind care mirosea a scorţişoară şi cuişoare într-un castron.

— Ai de gând să rămâi aici? întrebă el tresărind.

— Depinde de Marele Maestru.

Elias îşi pregăti băutura cu grijă.

— Bănuiesc că pentru inspector, care face parte din Frăţie, nu are importanţă unde te afli. Cineva va avea grijă să-ţi fie bine aici, în Apus.

Văzând că Will nu spune nimic, Elias se aplecă înainte. E adevărat că Marele Maestru pregăteşte o nouă cruciadă?

— Pentru asta ne aflăm aici: ca să obţinem sprijin.

— Şi tu ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Să fac?

— Da, William, spuse Elias cu severitate, ca lider al Anima Templi, ce ai de gând să faci pentru a împiedica un asemenea demers? Oftă adânc. E drept, faptul că am pierdut Acra în favoarea mamelucilor nu e ceea ce ne doream. Niciunul dintre noi, cei care au vrut ca războiul acesta să se termine, nu a întrevăzut un sfârşit atât de tragic şi de sângeros pentru cele două secole de conflicte între Răsărit şi Apus. Însă nu poţi nega faptul, având în vedere că forţele creştinătăţii au fost silite să se retragă din Ţara Sfântă, că ai şansa de a-ţi continua activitatea în cadrul Frăţiei nestingherit. Nu crezi că Anima Templi va putea stabili o legătură mult mai puternică cu musulmanii acum decât ar fi putut în vremea în care armatele erau staţionate în Palestina? Ochii lui Elias străluceau. Nu se află Frăţia în cea mai bună poziţie pentru a realiza reconcilierea într-atât de dorită între cele trei mari credinţe ale lumii? Ne vom împărtăşi cunoştinţele pentru dezvoltarea culturii noastre, vom face comerţ pentru a ne îmbogăţi, se va restabili pacea pentru a ne împlini reciproc. Everard ne-a învăţat că musulmanii, creştinii şi evreii sunt copiii aceluiaşi Dumnezeu, chiar dacă poartă nume diferite. Făcându-le rău fraţilor noştri, a spus el dintotdeauna, ne facem rău nouă înşine. Elias nu aşteptă răspunsul lui Will. Cred că a trecut destul timp pentru a trimite un nou mesager la sultanul mamelucilor. Ar trebui măcar să stabileşti un dialog între cele două părţi. Rabinul dădu din cap. Desigur, dacă Marele Maestru are alte planuri, atunci vom intra iarăşi în război. Trebuie să împiedici să se întâmple asta.

— Templul nu are destui soldaţi ori resurse pentru a putea duce o campanie victorioasă în Răsărit, rosti Will cu glas egal, neimpresionat de discursul pasional al lui Elias. De câte ori nu-l ascultase pe Everard vorbind despre lucrurile acelea. Însă toate păreau acum ca visurile unui bătrân nesăbuit, mistuite de focul şi de haosul care însoţiseră căderea cetăţii Acra. Trecuseră mai bine de o sută de ani de când un fost Mare Maestru al Templului înfiinţase Anima Templi, însă cu toate că Frăţia reuşise la vremea respectivă să pună capăt multor conflicte, lucrând în secret dincolo de tronurile regilor şi în spatele liniilor de atac, nu putuse să oprească războiul

dintre creştini şi musulmani. Din câte am aflat, regii Apusului sunt prea implicaţi în disputele dintre ei pentru a-i da lui Jacques ceea ce vrea.

— Şi atunci care sunt planurile tale în ceea ce priveşte Anima Templi? Eşti de acord cu mine că ar trebui trimis un mesager în Răsărit?

— De fapt, Elias, n-am avut prea mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la asta.

Will îşi încleştă pumnul.

— Mă preocupă alte lucruri.

Văzu o faţă, simetrică şi rece, ochii gri-silex sfidători. În ultimele două zile, după întâlnirea de la Templu, regele Edward se aflase în permanenţă în gândurile sale. Chipul şi numele lui erau ca nişte nori negri care creşteau înăuntrul său, întunecând totul.

Ochii lui Elias se îngustară.

— Aş fi crezut că singurul lucru pe care îl ai la dispoziţie aici e tocmai timpul. Însă strică să ai prea mult la dispoziţie, nu-i aşa? murmură el, mai degrabă pentru sine.

— Ce pot să fac? întrebă Will. Mai mult de jumătate dintre membrii Frăţiei au fost ucişi la Acra şi puţinii care au rămas au fost împrăştiaţi pe tot cuprinsul Apusului. Templul s-a aflat sub conducerea a trei maeştri în decurs de patru ani, fiecare dintre aceştia dorind lucruri diferite, iar cel de acum e într-atât de hotărât să pornească o nouă cruciadă, încât a străbătut toată creştinătatea în căutare de ajutor. Cum poate supravieţui Anima Templi astfel? Nu avem nicio bază la Răsărit, am pierdut orice contact cu musulmanii atunci când a murit Kalawun. S-a terminat.

— Dacă Templul mai există încă, înseamnă că şi Sufletul lui trăieşte. Everard s-ar răsuci în mormânt dacă şi-ar auzi succesorul vorbind astfel! Cum poate misiunea ta să se fi încheiat când Răsăritul şi Apusul încă se privesc cu ură, aşteptând momentul prielnic să lovească, să-şi răzbune morţii, răspândind mesajele războiului şi vrajbei? Elias arătă cu mâna spre uşă. Spune-mi, cum poate să se fi terminat totul când poporul meu trebuie să poarte stigmatul acela pe spate? Dacă Anima Templi a luat naştere pentru a realiza reconcilierea dintre credinţe, cum de se mai întâmplă astfel de lucruri? Vocea i se domoli. Everard ţi-a lăsat moştenire o povară, care a devenit tot mai grea de la moartea sa. Însă trebuie, fiind conducător al Frăţiei, să continui munca pe care el şi cei de dinaintea sa au început-o. Popoarele noastre trebuie să găsească o altă cale de a trăi împreună într-o lume în continuă schimbare. Pacea dintre naţiuni este la fel de importantă ca

pacea dintre credinţe, şi acesta e lucrul de care avem nevoie acum, în condiţiile războiului dintre Franţa şi Anglia, când Scoţia se gândeşte dacă să intervină în conflict.

Will ridică brusc ochii.

— Scoţia?

Elias încuviinţă din cap.

— O delegaţie din Edinburgh se află la Paris pentru tratative cu regele Filip. Se zvoneşte că cele două regate vor face front comun împotriva Angliei. Misiunea ta e departe de a se fi încheiat. Înclin să cred că abia acum începe. Se lăsă pe spate expirând încet, apoi îşi termină băutura. Dar de-abia ai sosit. Trebuie să-ţi găseşti un loc în care să locuieşti, ca să vezi cum stau lucrurile cu adevărat. Te pot ajuta. Ca întotdeauna, dacă vei dori ceva, nu va fi nevoie decât să-mi ceri. Elias se relaxă. Ce mai face Rose?

Will trecu cu degetul peste o zgârietură în tăblia mesei, preocupat mai degrabă de faptul că ţara sa putea să intervină în conflict. Se întâmplaseră atât de multe lucruri pe care nu le înţelegea. Nu cunoştea decât frânturi: fragmente de veşti care fuseseră transmise oral până la ei, în Acra, apoi informaţiile incomplete pe care le primiseră pe drumul de întoarcere. Îşi dădea seama cât de necugetat fusese să se gândească la faptul că în absenţa sa totul va rămâne aşa cum era. Atunci când cutreiera deşertul Palestinei şi al Siriei, măcinat de război şi convulsii politice, gândul că într-o bună zi avea să se reîntoarcă pe un teren stabil îi dăduse putere. Însă era cu atât mai tulburător faptul că nici aici nu era pace. Îşi dădu seama că Elias aştepta un răspuns din partea sa.

— Nu m-am întâlnit încă cu Rose. Plănuisem să mă duc pe la ea după ce trec pe la tine.

— Atunci nu te voi reţine. Elias se ridică în picioare şi întinse mâna. Atunci când Will o luă, rabinul îşi puse cealaltă mână peste a lui Will, strângând-o uşor. Să nu uiţi ceea ce e important pentru tine, William. Să nu uiţi cine eşti şi nici ceea ce poţi să faci.

Palatul regal, Paris
21 decembrie 1295

Iarba din grădinile regale îngheţase. Se sfărâma sub cizmele de călărie ale lui Guillaume de Nogaret, care le traversa, trecând pe lângă pomii fructiferi şi gardurile vii de tisă. Doi bărbaţi măturau frunzele moarte de pe alei. Se opriră pentru a-i face loc în drumul său către o arcadă deschisă într-un zid

înalt. Trecând prin ea, ajunse în patrulaterul care forma capătul complexului palatului situat în partea înaltă a Ile de la Cite. Curtea era mărginită de câteva clădiri, însă cel mai mult spaţiu îl ocupa un rând de cabane din lemn, construite astfel încât să pară nişte case miniaturale, fiecare din ele având în faţă un oblon colorat. Erau îngrădite de un gărduleţ care forma un ţarc şi fiecare dintre cabane avea în faţă un suport pe care stătea o pasăre.

O mulţime de ochi strălucitori îl urmăriră trecând de-a lungul liniei de căsuţe. Pe suporturile în formă de arc se aflau ulii porumbari şi coroi, şoimi de iarnă, un şoim pitic şi o pereche de şoimi sudici. Căsuţele erau ornate mai frumos când ajunse în dreptul şoimilor de tundră. Erau doisprezece, toţi cocoţaţi pe butuci de lemn căptuşiţi cu pânză. Unul dintre ei, o femelă ale cărei pene pestriţe străluceau alb în lumina soarelui, începu brusc să dea din aripi, zburând spre el, iar clopoţeii de argint legaţi de picioarele ei răsunară nebuneşte. Nogaret se dădu înapoi. Pasărea trase de legătura care o ţinea captivă, bătând din aripi, apoi să aşeză cu graţie înapoi pe suport, înfigându-şi ghearele în pânză. Atunci când se mişcă din nou, şoimul scoase un ţipăt care răsună ca un râset batjocoritor. Nogaret grăbi pasul, uitându-se la grupul de bărbaţi din faţa sa. Un tânăr cu părul şaten-deschis, mai înalt decât toţi ceilalţi, se întoarse când îl văzu apropiindu-se. Pe încheietura mâinii îmbrăcate cu o mănuşă de piele stătea un şoim migrator, aripile lui gri fiind strânse la spate. Atunci când Nogaret se opri şi făcu o plecăciune, cei doi ochi de deasupra ciocului ascuţit, unul negru, încercuit cu auriu, şi altul albastru ca de gheaţă, se deschiseră larg, fixându-l.

— De ce ai întârziat atât?

— Iertare, stăpâne, drumurile sunt pline de zăpadă.

Regele Filip făcu o pauză ca pentru a cântări dacă scuza e justificată sau nu. Ceilalţi bărbaţi tăcură. Unul dintre ei, îmbrăcat cu o tunică frumos ţesută, asemenea celei pe care o purta Nogaret pe sub mantia sa de călătorie, îl privea pe ascuns, cu buzele strânse. Fără să ia în seamă căutătura dezaprobatoare a lui Pierre Flote, cancelar al regelui şi păstrător al peceţilor, Nogaret aşteptă.

După o clipă, Filip zâmbi uşor şi tensiunea se risipi.

— Maiden şi-a rupt o pană, dar a fost îndreptată perfect. Îşi ridică pumnul, făcând ca şoimul să ţipe şi să-şi întindă aripile, aşteptând să-şi ia zborul. Nici nu se observă locul în care a fost înfiptă noua pană. Haide, Nogaret, trebuie să te apropii ceva mai mult. Nu ciupeşte. Nu-i aşa, Flote? Filip râse, iar cancelarul se alătură.

Nogaret încercă să nu se încrunte. Încă mai avea cicatricea pe gât în locul în care Maiden îşi înfipsese ciocul ascuţit. Filip îi dădu o bucăţică de carne, încântat de ferocitatea păsării.

— Sir Henric s-a autodepăşit, spuse regele, privindu-l pe bărbatul de lângă el, care purta o pălărie ornată cu o mulţime de pene de porumbel.

Sir Henric, maestrul şoimar, zâmbi.

— Va zbura cu siguranţă săptămâna asta, stăpâne, îşi va reveni rapid.

— Vreau să fie pregătită pentru vânătoarea de după Crăciun, spuse Filip dintr-odată, dându-i pasărea lui Henric, care o ridică cu uşurinţă pe mănuşa lui, apucând legăturile de la picioarele ei. Scoţându-şi mănuşa şi dându-i-o unui paj, Filip le făcu un semn lui Nogaret şi lui Flote. Veniţi amândoi, vom sta de vorbă în apartamentele mele.

Regele îi conduse pe cei doi afară din curte înapoi prin grădină. Aleile dintre peluze erau înguste, astfel încât nu puteau încăpea decât doi oameni unul lângă celălalt. Spre iritarea vizibilă a lui Flote, Nogaret făcu în aşa fel încât să meargă la pas cu regele.

— Fratele domniei voastre vă trimite salutări din Bordeaux, stăpâne. Şi va trimite cât de curând şi fondurile de care am făcut rost până acum.

— A funcţionat planul nostru? întrebă Filip, pasul său mare determinându-l pe Nogaret, care era mai scund cu câţiva centimetri, să se grăbească. Cât am reuşit să strângem prin arestările pe care le-am făcut?

— După estimările noastre, există suficiente fonduri pentru nevoile soldaţilor noştri din Guienne până în primăvara anului viitor.

Filip se opri brusc şi se întoarse către el.

— Numai atât?

— Mare parte din bogăţiile zonei sunt chiar proprietăţile: terenuri, podgorii, parohii. Banii pe acestea îi vom obţine mai greu.

Filip începu din nou să meargă.

— Speram să-mi aduci veşti mai bune, Nogaret. Am nevoie de ceva mai mult dacă vreau să-l scot pe bătrânul acela îndărătnic din regatul meu. Am întâmpinat probleme majore în construirea flotei. Constructorii de nave cer mai mulţi bani pentru a putea termina. Când Nogaret vru să vorbească, Filip ridică o mână. Nu, trebuie să mă gândesc la asta. Se încruntă în timp ce urca treptele către apartamentele regale. Gărzile din capătul scărilor deschiseră uşile, făcându-i loc să intre. Nu sunt veştile pe care le aşteptam.

— Am putea retrage banii din alte sectoare, stăpâne, sugeră Flote, înaintând până în dreptul lui Filip atunci când intrară pe un culoar larg.

— Renunţi la salariul tău? îl întrebă regele pe un ton acru, îndreptându-se către scările în spirală care duceau către apartamentele sale.

— Trebui să ne gândim cum să reumplem vistieria regală, nu să limităm ori, mai rău, să distrugem lucrurile bune pe care am reuşit să le facem, spuse Nogaret, privindu-l şi pe Flote. Expansiunea regatului nu poate continua dacă nu avem fonduri, iar dacă acest lucru nu se întâmplă fără o demonstraţie de forţă din partea regalităţii, stăpânul nostru va fi stânjenit de vasali, episcopi şi prinţi îndărătnici, aşa cum s-a întâmplat şi cu predecesorii săi. Ajungând în faţa apartamentelor lui Filip, Nogaret grăbi pasul pentru a deschide uşile.

Regele dădu din cap în timp ce intră în camera inundată de soare.

— Nogaret are dreptate. Expansiunea e absolut necesară. Sub conducerea tatălui meu, Dinastia Capeţienilor şi-a pierdut din autoritate. Pentru a recăpăta influenţa pe care o avea bunicul meu, trebuie să continui să lupt.

— Cu tot respectul cuvenit, stăpâne, spuse Flote, regele Ludovic nu şi-a câştigat autoritatea doar cumpărând oraşe şi episcopii. Cruciadele i-au adus respectul poporului.

Nogaret zâmbi discret văzându-l pe Filip cum se întoarce pentru a-l privi fix pe bătrânul său slujitor.

— Se spune că avocaţii vorbesc prea mult. Ai grijă, Flote, să nu confirmi vorba aceasta, căci salariul tău va fi cel din care ne vom lua banii.

— Îmi pare rău, stăpâne. N-am vrut să vă ofensez.

Trecând pe lângă un birou pe care erau aranjate cu grijă câteva pergamente, condeie şi călimări, nepărând niciuna să fi fost folosită, Filip îşi scoase mantia de iarnă, tivită cu blană de hermină moale ca puful, şi i-o dădu lui Flote. Aşezându-se pe un divan de unde putea privi înspre grădini, îşi încrucişă picioarele.

— Deşi aş vrea să vorbesc pe îndelete despre ce se întâmplă la Bordeaux, de curând am primit câteva veşti îngrijorătoare, care îmi solicită toată atenţia. Ochii albaştri ai lui Filip rămaseră aţintiţi asupra lui Nogaret. Marele Maestru al Templului a sosit în oraş acum două zile. Cu puţin timp înainte, am aflat că a fost rugat să participe la o întâlnire la preceptoriul din Londra cu regele Edward şi un trimis al papei Bonifaciu, un bărbat pe nume Bertrand de Got.

— Episcopul?

— Îl cunoşti?

— Aş putea spune că da. L-am întâlnit în Bordeaux. Nogaret îi povesti regelui cum intervenise episcopul în timpul unei arestări. Ne-ar putea face probleme, în special dacă reuşeşte să obţină susţinerea arhiepiscopului, aşa cum ne-a ameninţat.

— Nu-mi fac griji în privinţa lui Bertrand. Am mai avut de-a face cu el. Nu e interesat decât de numirea membrilor familiei sale în funcţii ecleziastice. Omul acesta e o lipitoare lacomă, care şi-a petrecut ultimul an târându-se pentru a intra în graţiile papei. Mi-e greu să cred că ne va face probleme, dar, dacă va fi nevoie, o episcopie pentru unul din nepoţii săi îl va face să se răzgândească. Mă pune pe gânduri mai degrabă motivul pentru care se vor întâlni. Mi-e teamă că Edward va încerca să îi folosească pe templieri împotriva mea.

Nogaret se încruntă.

— Nu văd cum ar putea face asta. Edward nu le poate da ordine. Templul se supune doar papei.

— Exact, spuse Filip, ridicându-se brusc. Tocmai acesta este motivul pentru care Bertrand de Got, trimisul papei Bonifaciu, se va afla acolo. Armatele mele pot face faţă englezilor, dar pot rezista în confruntarea cu puternicul Templu? Dădu din cap cu îndârjire.

— Chiar dacă templierii englezi vor lua partea lui Edward, cei francezi nu o vor face, şi nici cei din statele maritime, ori din Germania sau Portugalia. Ei se bizuie pe donaţiile şi privilegiile obţinute de la regii şi prinţii din Apus. Şi nu cred că intenţionează să-şi pericliteze relaţia cu aceştia.

— Sunt de acord cu Nogaret, interveni Flote.

— Ce rost mai au cavalerii, acum că s-au încheiat cruciadele? întrebă Filip. Nu sunt decât o armată care caută să ia parte la un război. Dacă s-ar uni, ar cuceri ducatul Guienne în câteva săptămâni.

— Nu au cum să facă asta, răspunse Flote. Jumătate din cavaleri sunt staţionaţi în Cipru, iar restul s-au împrăştiat în toată lumea creştină. De la căderea cetăţii Acra, şi-au concentrat eforturile pentru a obţine monopolul asupra negoţului cu lână şi, din câte am aflat, Jacques de Molay a venit aici pentru a căuta sprijin pentru o nouă cruciadă, nu pentru a lupta în războiul altora.

— Cu toate acestea, trebuie să aflu dacă există vreun motiv pentru care să-mi fac griji. Poate că Templul nu va lupta de partea lui Edward, dar e posibil să-i convingă să-i ofere sprijin financiar. Ştiu sigur că încearcă să

menţină un număr mare de soldaţi în Gasconia şi că revolta din Ţara Galilor l-a afectat foarte mult.

— Şi dacă îl vor susţine? se hazardă Nogaret.

— Înseamnă că va trebui să fac rost din altă parte de banii necesari pentru a-mi construi flota. Poate că va trebui să-mi fac publice planurile de invadare a Angliei. Filip se întoarse către Nogaret. Te vei duce la Londra. Vei pleca cât mai repede cu putinţă, astfel încât să ajungi acolo înainte de sosirea lui Jacques de Molay. Va trebui să afli care este obiectivul acestei întâlniri.

— Stăpâne, una dintre sursele noastre de încredere va fi cu siguranţă mai bine pregătită pentru o astfel de misiune decât sunt eu, spuse Nogaret, ofensat de ideea că el, sfătuitor al regelui şi fost profesor la una dintre cele mai prestigioase universităţi din Franţa, ar putea fi nevoit să se furişeze prin Londra ca un pungaş nenorocit. Se uită la Flote, gândindu-se dacă nu cumva el sugerase aşa ceva. Însă cancelarul îi evită privirea.

— Nu, spuse Filip. Am nevoie de această informaţie cât mai repede cu putinţă. Când ajungi, du-te direct la palatul regal din Westminster. Vei spune că te afli acolo pentru a o vizita pe soacră, că ai fost trimis cu un mesaj foarte urgent din partea fiicei ei. Vei putea evita astfel formalităţile unei vizite oficiale, deşi mă îndoiesc că ar şti cineva cine eşti sau că ai putea stârni suspiciuni. Pune-o să afle totul.

— Având în vedere că la conducerea trupelor din Bayonne se află fratele regelui Edward, va fi dificil. E posibil ca regina să nu ştie nimic.

— E o femeie la curtea regală, Nogaret. Cu siguranţă că soţul ei nu este singura sursă de informaţii.

Înainte ca Nogaret să poată răspunde, cineva bătu în uşă, apoi îşi făcu apariţia un funcţionar.

— Emisarii scoţieni sunt gata de plecare, stăpâne.

— Vin îndată.

— Emisari scoţieni? întrebă Nogaret, după ce funcţionarul închise uşa.

— Au sosit cât timp ai fost plecat, căutând să obţină o alianţă împotriva lui Edward, care continuă să le încalce teritoriul. Acum două luni am semnat un tratat cu ei, oferindu-le sprijinul nostru.

— Scoţienii sunt nişte barbari, spuse Nogaret ironic, încă mai trăiesc în colibe şi se războiesc între ei în privinţa celui care ar trebui să-i conducă.

— Poate că aşa sunt, dar sunt duşmanii lui Edward, ceea ce îi face să fie aliaţii mei. Ei îl vor ţine ocupat la graniţa regatului său, iar eu voi continua

să-i resping armatele aici. Cu efectivele împărţite, mă aştept să nu reziste foarte mult în Gasconia. Sunt aproape sigur că Edward a aflat despre alianţa pe care tocmai am încheiat-o, motiv pentru care a cerut întâlnirea cu templierii, iar lucrul acesta e mult mai important decât ceea ce făceai tu în Bordeaux. Filip trase aer în piept. Lăsaţi-mă, amândoi. Trebuie să mă schimb înainte de întâlnirea de rămas-bun cu prietenii noştri barbari.

După plecarea miniştrilor săi, Filip se duse în partea cealaltă a camerei, până la o oglindă din argint în care se putea vedea în întregime. Îşi scoase coroana de aur de pe cap şi o puse pe birou. Apoi, în mod voit cu încetineală, îşi desfăcu cingătoarea ornată cu argint care îi strângea la mijloc tunica purpurie. Trecându-i pliurile peste pieptul musculos, o dădu jos şi o aşeză pe o latură a divanului. În tot acest timp, ochii săi rămaseră aţintiţi asupra fascinantei oglinzi, privindu-se cu detaşare, de parcă s-ar fi uitat la altcineva. Pe sub tunică, Filip purta o cămaşă din păr. Îmbrăcămintea aceasta strâmtă era făcută din păr aspru de capră şi mirosea foarte urât, miros care devenea de-a dreptul respingător atunci când transpira. Observă că ţesătura se lărgise şi-şi reaminti să-l pună pe croitor să-i facă una nouă. O purta aproape în fiecare zi, iar firele îşi pierdeau din asprime cu timpul, din cauza mişcărilor corpului şi a frecării de pielea sa. Desfăcându-şi cingătoarea de piele, cămaşa se desprinse de pieptul lui, iar senzaţia de bine pe care i-o dădu lucrul acesta îl făcu să-şi stăpânească cu greu impulsul de a o face bucăţele. Dezlegând şi celelalte legături, îşi trase peste cap cămaşa de păr şi o aşeză cu grijă lângă tunică. Privindu-se în oglindă, Filip examină rezultatele strădaniilor din ziua respectivă. Pielea iritată era roşie ca focul. Întorcându-se pe o parte, văzu o zonă unde apăruseră noi umflături de la păduchii care creşteau în ţesătură. Cicatricele de pe spate parcă desenau un model. Cele vechi erau argintii, iar cele noi roşii, crestându-i pielea acolo unde paraziţii îi supseseră sângele. La lumina zilei, mortificările păreau să fie vii, continuând pe spatele său până sub ciorapii înalţi şi ajungând până la nivelul omoplaţilor. Acolo se terminau. Mai sus pe gât, pielea lui Filip era albă şi netedă, ca şi chipul său perfect. Contrastul era înfiorător. Era de parcă faţa şi corpul ar fi aparţinut unor oameni complet diferiţi.

Pentru un moment, rămase în faţa ferestrei, cu pieptul gol, aerul rece amorţindu-i pielea. Trecu cu privirea peste grădini, acolo unde lucrau câţiva oameni. Simţea satisfacţie privindu-i. Urcând pe tron la vârsta de şaptesprezece ani, lui Filip îi fusese teamă că slujitorii săi nu aveau să i se supună la fel de uşor precum o făcuseră în cazul tatălui său ori în cel al

viteazului său bunic, şi, chiar dacă era rege de zece ani deja, încă se mai întreba câteodată dacă îl respectau aşa cum se cuvine. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care se înconjurase de miniştri precum Nogaret, mai apropiaţi de el ca vârstă. În preajma lor se simţea superior.

Privirea îi fu atrasă de cineva care se mişca prin grădină. O femeie se îndrepta către intrarea servitorilor din zidul palatului. Mergea repede, ţinându-şi fustele cu o mână pentru a nu le târî pe jos. Îi atrase atenţia felul în care femeia privea peste umăr. Filip o urmări plin de curiozitate până când se strecură printre porţi, dispărând. Pentru un minut, fu ascunsă privirii de zidul înalt din exterior, apoi reapăru pe malul fluviului. Îşi scoase boneta, lăsându-şi părul auriu să se reverse peste umeri. Filip se încruntă atunci când văzu un bărbat aşteptând pe malul îngust care cobora până la apă. Omul se apropie de servitoare şi o îmbrăţişă. Când se desprinse din braţele lui şi privi înapoi către palat, ochii ageri ai lui Filip îi surprinseră trăsăturile chipului. Îndepărtându-se de fereastră, şi le întipări în minte. Avea să vorbească cu intendentul şi să-i ceară să o excludă din serviciul său pentru purtare nepotrivită. Un servitor care nu respecta regulile era ca o infecţie, răspândind sămânţa nesupunerii printre ceilalţi. Era un lucru pe care îl învăţase de la tatăl său. Filip ignorase aproape tot din ceea ce îi spusese tatăl său, un om nepriceput şi rătăcit, însă sfatul acesta îi rămăsese în minte. Slujitorii erau ca o prelungire a sa. Tot ceea ce făceau oamenii din serviciul său se răsfrângea asupra sa, aşa că nu-i putea permite nimănui să-i ştirbească reputaţia. Era nepotul lui Ludovic al IX-lea. Supuşii săi nu aveau să cunoască decât măreţia sa. Filip se îndreptă către divan şi luă cămaşa de păr. O trase înapoi pe el, fără să-i pese de înţepăturile care îl deranjau atunci când îşi puse iarăşi centura.

Malurile Senei*, *Paris
21 decembrie 1295

Trecuse mai bine de o oră de când Will traversase podul cel mare, până pe malul Senei şi începu să se întrebe dacă slujitorul reuşise să transmită mesajul. Zidurile palatului se ridicau măreţe şi nepăsătoare. Avuseseră loc schimbări majore în interiorul lor. La mică distanţă de pod apăruseră două noi turnuri, care flancau o poartă impresionantă. Dincolo de ziduri, pe lângă turnurile gri ale apartamentelor regale şi ale clădirilor administrative, construcţii pe care le recunoştea, fuseseră ridicate o mulţime de anexe ale căror acoperişuri ascuţite umpleau spaţiul dintre înaltele foişoare

împodobite cu steaguri colorate. În depărtare se putea vedea maiestuoasa Sainte-Chapelle. Catedrala, construită de Ludovic al IX-lea să semene cu unul din spinii cununii lui Iisus, conferea frumuseţe castelului care lui Will era acum mai impozant şi mai bine întărit decât fusese vreodată.

Se uită în jurul său şi văzu o fată venind înspre el de-a lungul malului noroios. Inima lui Will începu să bată mai tare şi, pe măsură ce fata se apropia, îşi dădu seama că se înşelase, căci nu era o fată, ci o femeie. Tunica albă pe care o purta peste rochia de olandă era strânsă în talie, scoţând în evidenţă înălţimea şi trupul ei zvelt. Briza îi suflă părul blond în faţă, iar ea îl dădu pe spate cu o mişcare iute şi nervoasă. Chipul îi era palid şi tras, pomeţii accentuând bărbia proeminentă. Vederea acelui chip îl răni, stranietatea şi familiaritatea lui făcându-l să sufere.

— Rose.

Ea se opri ceva mai departe, însă el se apropie şi o îmbrăţişă. Părul ei era moale şi mirosea a fum. Acum doi ani o strânsese în braţe ultima oară, însă avea impresia că trecuse mai mult de atât.

— Începusem să mă întreb dacă vei veni.

— Am de lucru, răspunse ea, desprinzându-se din braţele lui şi privi înspre palat.

Will inspiră adânc. N-ar fi trebuit să-şi închipuie că avea să vină la el în grabă; despărţirea lor nu fusese un lucru uşor de acceptat, iar faptul că îşi petrecuse foarte mult timp călătorind îl împiedicase să reia legătura cu ea.

— Ce mai faci?

Încercă să pară liniştit, dar regretă imediat întrebarea pe care o pusese. Era atât de formală, atât de banală.

Rose ridică din umeri.

— Andreas m-a asigurat că avea să-ţi găsească un loc bun aici. În misiva sa mi-a spus că i-a scris reginei, rugând-o să-ţi ofere o slujbă potrivită. Will se uita în jos, la pământul noroios, incapabil să-i privească faţa inexpresivă. Mi-a promis că va avea grijă de tine, că are trecere.

— Atunci înseamnă că mi-e bine, replică ea.

Vântul îi ridică părul, iar ea îl aranjă. Atunci Will văzu cicatricele de la mâna la care se arsese. Pielea îi era jupuită şi uscată. Ea îi surprinse privirea şi-şi ascunse mâinile.

— Vreau să ştiu că eşti fericită, spuse Will, conştient de cât de deznădăjduit era tonul său.

— Asta doar ca să nu te mai gândeşti la mine, răspunse ea, scoţând un sunet ascuţit, dispreţuitor. Ochii ei albaştri erau plini de furie. Ca să nu te mai simţi vinovat pentru că m-ai alungat.

Vorbele ei, pline de venin şi adevăr, îl îndurerară, îşi puse mâinile pe umerii ei. Era mai înaltă acum. Câţi ani să fi avut? Şaptesprezece? Nu, luna trecută trebuie să fi împlinit optsprezece.

— Ştiu că aceşti ultimi ani au fost foarte dificili pentru tine, dar…

— Dificili? Nici nu ştii cât de greu a fost! Imediat ce am debarcat în Cipru, m-ai părăsit. Luni la rândul abia te-am văzut.

— Ce altceva puteam face? spuse Will încetişor. Pe nava cu care am venit din Acra oamenii au presupus că nu eşti decât un orfan pe care l-am salvat, dar când am ajuns în Cipru n-am avut altă opţiune decât să te abandonez. Privi în gol apa verde a fluviului care curgea în tăcere. Aş fi fost exclus din Ordin dacă ceilalţi ar fi aflat cine eşti, dacă ar fi ştiut că am o fiică. Ştii şi tu asta. O privi iarăşi. Dar m-am asigurat că cineva va avea grijă de tine.

Ea pufni din nou.

Expresia lui Will deveni dură.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Ai dus o viaţă bună alături de Elias.

— Da! Apoi m-ai obligat să vin la Paris!

— Elias mi-a spus că intenţiona să vină aici, iar Marele Maestru de Molay a început să călătorească prin toată lumea creştină după ce a fost ales. Nu aveam cum să te las în Limassol, ştiind că vom pleca cu toţii. Parisul părea cea mai bună alegere. Ştiam că Andreas ar fi putut să se folosească de contactele sale din familia regală pentru a-ţi găsi o slujbă decentă. Will dădu din cap. Alţi copii care au supravieţuit asaltului de la Acra nu au fost la fel de norocoşi, Rose. Au rămas orfani de ambii părinţi şi au fost obligaţi să cerşească. Sau chiar mai rău de atât.

— Ştiu ce-au simţit. Şi eu mi-am pierdut ambii părinţi.

Cuvintele acestea fură ca o palmă dată lui Will. Tăcu, uitându-se cum ea se întoarce pe jumătate, fără să-i poată întâlni privirea, roşind. Încercă să nu rostească cuvintele, dar nu reuşi.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, murmură Rose.

— Vreau să ştiu ce ai vrut să spui cu asta.

Nu voia. Şi totuşi a repetat întrebarea.

Rose se întoarse către el.

— Înseamnă că părinţii mei au murit la Acra. Amândoi!

Pentru câteva clipe, Will văzu pe altcineva privind de dincolo de ochii aceia furtunoşi şi albaştri, bătându-şi joc de el, şi atunci vru să o lovească. Zidul dinăuntrul său se prăbuşi, toată furia, durerea şi neputinţa lui inundându-i pumnul strâns. Ar fi vrut s-o lovească pe femeia din faţa lui, care nici măcar nu ar fi trebuit să fie o femeie, care crescuse fără el, pentru a deveni asemenea mamei ei; se confrunta cu propria lui durere, care stătea chiar acolo, înaintea lui, amintindu-i de acea cumplită trădare, ochii albaştri-închis nefiind nici ai lui, nici ai mamei ei, ci ai altcuiva. Ai unei persoane căreia nici măcar nu-i putea rosti numele.

Când Rose începu să se îndepărteze, Will făcu un pas înainte, întinzându-şi mâinile pentru a o prinde. Apoi se clătină pe picioare şi mâinile îi căzură pe lângă corp, distanţa dintre ei mărindu-se. Aşteptă, dar ea nu mai privi în urmă. Intră prin pasajul slujitorilor şi dispăru. Will îşi ridică capul, privind cerul până când lumina soarelui îl orbi.

Atunci când trecu podul, îndreptându-se către Templu, petele de lumină din ochii săi dispărură, iar amorţeala cu care se obişnuise îl cuprinse din nou. Ajuns la preceptoriu, se îndreptă către camerele cavalerilor atunci când Hugues şi Robert îl găsiră.

— Trebuie să vorbim, spuse inspectorul.

Robert privi curios mantia făcută ghem sub braţul lui Will.

— Vino, spuse Hugues, fără să observe privirea lui Robert. Îi conduse pe cei doi către clădirea oficialităţilor, până în camera sa. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Curând vor începe nonele şi Jacques a cerut o slujbă specială pentru a se adresa oamenilor. Închise uşa în urma lor. Azi-dimineaţă am primit veşti de la fratele nostru din Londra. De îndată ce am fost înştiinţaţi de faptul că Marele Maestru a fost chemat la Londra, l-am trimis pe Thomas să afle care este motivul din spatele acestei întâlniri. Buzele lui Hugues se strânseră. Se pare că papa vrea să-i propună ca templierii şi ospitalierii să se unească. Intenţionează să-i trimită din nou în Ţara Sfântă într-o nouă cruciadă pe care să o susţină financiar ambele Ordine.

Will se încruntă şi dădu din cap.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu ai de unde să ştii, spuse Robert tăios.

Will îl privi, apoi se întoarse către Hugues.

— Jacques ştie lucrurile astea?

— I-am relatat totul azi-dimineaţă. I-am spus că am aflat de la Maestrul Angliei, ceea ce e parţial adevărat. Thomas a interceptat un mesaj trimis acestuia de regele Edward, prin care îi aducea la cunoştinţă intenţiile suveranului pontif. Edward a fost rugat să participe la întrunire tocmai pentru că este un om influent şi are relaţii strânse cu templierii. Se presupune că papa vrea să-l determine să-i susţină planurile.

— Cum a reacţionat Jacques?

— Marele Maestru vrea cu siguranţă o nouă cruciadă şi e dispus să plătească pentru ea. Sincer să fiu, cred că ar fi în stare să falimenteze Ordinul pentru asta. Însă vrea ca orice înaintare către Răsărit să fie comandată de el. Nu are de gând să lupte alături de Cavalerii Sfântului Ioan, şi nu-l pot învinui pentru asta. Din punct de vedere militar, ar fi un dezastru. Iar orice încercare de înţelegere între Ordinele noastre a fost zădărnicită cu multă vreme în urmă.

Will ştia că Hugues se referea la asaltul din Acra al templierilor asupra cavalerilor Sfântului Ioan. Atacul, care precedase o dispută între două facţiuni regale cu vederi diferite, avusese loc cu câteva decenii în urmă, însă ospitalierii nu-i iertaseră niciodată pentru asta. De fiecare dată când se ivea o neînţelegere între armatele occidentale din Ţara Sfântă, ospitalierii şi templierii erau întotdeauna în tabere opuse. Singura dată când luptaseră împreună fusese în timpul căderii cetăţii Acra, atunci când cei doi Mari Maeştri se ridicaseră împotriva hoardelor mameluce. Însă lui Will îi venea greu să creadă, în această întortocheată arenă a politicilor occidentale, unde fronturile de luptă nu erau niciodată bine definite, iar alianţele păreau construite pe nisip, că un astfel de eveniment avea să-i reunească. Mulţi cavaleri ai Sfântului Ioan îşi aduceau aminte de momentele în care fraţii lor îi implorau pe templieri să le permită intrarea prin baricadele lor din Acra celor bolnavi şi muribunzi, iar templierii îşi băteau joc de rugăminţile lor. Templierii susţineau că, dimpotrivă, ei aveau dreptate, iar neînţelegerile lor cu ospitalierii apăruseră nu din dorinţa de răzbunare a acestora, ci mai degrabă din speranţa că astfel vor dobândi controlul asupra teritoriilor şi bogăţiilor Templului. Aşa cum spusese şi Hugues, asemenea fapte greu puteau constitui o bază pentru reconcilierea celor două Ordine.

— Dar dacă papa Bonifaciu va cere asta? îl întrebă Robert pe inspector.

— Atunci poate că într-adevăr vom avea probleme, însă faptul că trimite doar un episcop îmi spune că, acum, problema asta nu e una arzătoare pentru el. Poate că nu vrea decât să vadă care ar fi răspunsul nostru în cazul

unei astfel de propuneri. Din ce mi-ai povestit, suveranul pontif nu a menţionat cât timp aţi stat la Roma că ar avea o asemenea intenţie.

— Nu, recunoscu Will, dar nu mi se pare ceva surprinzător. Alegerea papei Bonifaciu nu a fost pe placul tuturor celor din colegiul cardinalilor şi în tot timpul cât am stat acolo suveranul pontif a fost ocupat cu împăcarea rivalilor săi. Jacques a fost plecat pentru câteva luni, întâlnindu-se cu regele Neapolelui şi vizitând preceptoriile noastre din Veneţia şi Genova, astfel că, în afară de cele câteva întruniri pe care le-am avut cu Sanctitatea Sa în cursul primăverii, l-am văzut foarte rar.

— Ai spus că Edward a fost cel care a convocat întrunirea, spuse Robert. Să presupunem că îl sprijină pe papă? Ne-am temut întotdeauna de lucrul acesta, încă de când a început să-i ceară bani lui Everard. Bătrânul s-a temut că regele avea să treacă la acţiune pentru a-şi materializa ambiţiile cu privire la Ţara Sfântă, iar acum, având în vedere că Marele Maestru e pregătit să se întoarcă… Robert ridică din umeri. Deşi nu-l pot învinui pentru asta. Sunt zile în care îmi doresc să pot răzbuna ce ni s-a întâmplat la Acra, momente în care sunt într-atât de ros de furie încât nu-mi pot imagina cum aş putea vreodată să-l numesc frate pe vreun musulman. Îi privi pe cei doi. Însă cruciadele s-au încheiat şi, în ciuda a tot ceea ce am pierdut, acesta este un lucru bun. Regele Edward a jurat credinţă cauzei Frăţiei noastre. Şi ar trebui să fie de acord cu Frăţia, considerând încetarea ostilităţilor o oportunitate pentru a menţine pacea dintre Răsărit şi Apus, nu să plănuiască aruncarea noastră din nou în război, chiar şi la cererea papei.

Will rămase tăcut. Camaradul său nici măcar nu putea bănui cât de departe putea merge Edward în dorinţa sa de a dobândi ceea ce voia. Edward avea să menţină pacea atât timp cât îi era de folos. Încheia şi rupea alianţe cu cea mai cumplită indiferenţă faţă de cei afectaţi de deciziile sale şi făcea toate astea cu o viclenie şi o cruzime uluitoare.

— Mi-ai vorbit despre temerile tale cu privire la Edward atunci când m-ai iniţiat în tainele Frăţiei, spuse Hugues. Însă Edward nu a făcut nicio mişcare în Răsărit de la încheierea armistiţiului cu musulmanii. Cum poţi fi atât de sigur că acţionează împotriva noastră? Dacă Everard ar fi avut cea mai mică urmă de îndoială în privinţa intenţiilor regelui, nu l-ar fi numit gardian. E drept, nu l-am cunoscut pe preot, însă în tot timpul pe care l-am petrecut alături de fraţii noştri din Acra am fost sigur de un singur lucru: Everard credea în Anima Templi mai mult decât oricine şi n-ar fi putut face nimic care să o pună în pericol.

— Everard a greşit, spuse Will aproape în şoaptă. Am fost aproape să fim distruşi atunci când s-a furat Cartea Graalului. Nu îşi dorea decât să ne redea puterea, dar a ales omul nepotrivit. Şi a regretat asta până în clipa morţii.

— Nu ştim de ce va participa Edward la întâlnire, continuă Hugues. A mai avut de-a face cu Bertrand de Got în Gasconia. Poate că intenţionează să ne susţină cauza. Dacă cineva ar vrea să schimbe părerea papei ori a vreunui episcop, atunci el este cel care o poate face.

Will vorbi foarte tăios.

— Edward nu ne este aliat. Şi ne va trăda din nou şi din nou.

— Cum? insistă Hugues. În afară de faptul că ne-a cerut bani, care e posibil să fi fost rugăminţi nevinovate, ce altceva a mai făcut? Am citit scrierile lui Everard pe care mi le-ai trimis înainte de căderea cetăţii Acra. Nu există nicio referire la acte de trădare, doar temerile lui, despre care aş putea spune că au fost generate de suspiciunile tale, cum că regele nu căuta restabilirea păcii în momentul în care a acceptat să ne fie gardian, ci o sursă de finanţare pentru războiul din Ţara Galilor. Însă, chiar dacă ar fi fost adevărat acest lucru, supunerea Ţării Galilor era un risc necesar. Doar pentru că un om crede în pace, asta nu înseamnă că va încerca să o menţină în faţa rebelilor şi războinicilor.

— Dar cum rămâne cu luptele din Scoţia? întrebă Will. De ani buni încearcă să ne supună, iar acum, că i-a îngenunchiat pe galezi, nimic nu-i mai stă în cale.

— După moartea regelui Alexander, în Scoţia a fost anarhie, magnaţii luptându-se pentru tron. Edward s-a oferit să-i ajute.

— Da, intenţionând să-şi însoare fiul de cinci ani cu moştenitoarea lui Alexander pentru ca Anglia să poată pune mâna pe coroană!

— Dacă prinţesa Norvegiei ar mai fi trăit, atunci cele două regate ar fi fost unite în deplină pace. Văzând expresia nemulţumită a lui Will, Hugues dădu din cap. Dacă scoţienii nu ar fi avut încredere în Edward, atunci nu l-ar fi numit protector al lor după moartea reginei. A făcut toate eforturile pentru a restaura pacea în regatul lor, a fortificat castelele, a instalat garnizoane în oraşele în care tensiunea dintre clanuri era mai mare. Cum l-au recompensat scoţienii? Ar fi putut începe tratative pentru soluţionarea neînţelegerilor. În loc de asta, au semnat un tratat de alianţă cu duşmanul lui.

— De când eşti tu englez, Hugues? întrebă Robert, privindu-l pe prietenul său cu un oarecare resentiment.

— Încerc să văd lucrurile din perspectiva lui Edward, replică Hugues calm. Şi să înţeleg cum şi-au făcut loc suspiciunile în privinţa lui. Suntem fraţi, nu-i aşa? Îşi întinse mâinile către cei doi bărbaţi nervoşi din faţa sa. Suntem cu toţii de aceeaşi parte. Vreau doar să fiu sigur că, orice s-ar întâmpla, Templul este protejat. Trecem printr-o perioadă tulbure. Marele Maestru vrea să pornească o nouă cruciadă, iar papa vrea să ne unească cu rivalii noştri. Oricare dintre aceste posibilităţi ar avea un impact foarte mare asupra noastră. Jacques vrea să plece la Londra după Crăciun. Noi trei îl vom însoţi. Am făcut în aşa fel încât să fie aşa.

— Noi trei? întrebă Will.

— Da, şi cred că ar fi bine să-l considerăm pe Edward ca pe prietenul nostru.

— Atunci întâlnirea aceasta tocmai s-a încheiat, spuse Will, îndreptându-se către uşă.

Hugues îl privi lung. Chipul i se înroşi de furie.

— Opreşte-te, comandante! Cum îndrăzneşti să-mi întorci spatele?

Will veni spre el, sălbăticia din ochii săi făcându-l pe Hugues să tacă.

— Vorbeam despre Anima Templi. Eu sunt conducătorul ei, în caz că ai uitat. Dacă eu spun că întâlnirea aceasta s-a încheiat, atunci aşa e.

— Să-l ia naiba, murmură Hugues, după ce Will ieşi din încăpere. Robert încercă să spună ceva, dar inspectorul îl reduse la tăcere. Nu, Robert, nu căuta scuze în numele lui. Dacă îmi va mai vorbi vreodată astfel, îl voi exclude din Ordin.

4

Templul Nou, Londra
7 ianuarie 1296

Oraşul ardea. Suluri de fum negru se ridicau către cer, întunecând soarele abia răsărit. Bolovanii aruncaţi de maşinile de război loveau zidurile, spărgând piatra, zdrobind oameni. Pe zidurile portului se îngrămădeau femei şi copii cu feţele pline de praf, căutând cu disperare să se urce pe una din puţinele bărci care îi puteau transporta până la galerele rămase în port. Will îşi îmboldi calul să treacă printre ei, urmărindu-l pe omul care mergea împleticindu-se de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din digul estic.

Edward a controlat întotdeauna totul. Iar eu am fost o marionetă în mâinile lui, lăsându-mi visele să moară treptat, în timp ce ale lui au fost toate împlinite.

Will tresări amintindu-şi cuvintele pline de amărăciune ale lui Garin. Simţea o durere în piept şi respira cu greutate.

Am fost marioneta lui Edward atât de mult timp, încât îi făceam pe plac chiar şi atunci când nu-mi ordona nimic.

Se ridică şi traversă încăperea pustie până la fereastră. Punându-şi mâinile pe pervaz, Will privi peticul de iarbă care era mărginit de arcade. Simţea în aer mirosul de mâl al Tamisei. Şi locul acesta era încărcat de amintiri, însă mult mai neclare, mai puţin vii decât cele care îl asaltau în Paris. Îşi petrecuse doar două veri la Templul Nou, însă faptul că aici îşi văzuse tatăl pentru ultima oară era o amintire dureroasă. Parcă ar fi făcut drumul înapoi. De la Paris, la Londra. Aici se gândea mai mult la Scoţia, locul în care se născuse. Încă mai păstra în sacul său scrisoarea de la sora lui, Ysenda. Din câte ştia, ea şi sora lui mai mare, Ede, încă erau în viaţă.

Trei sergenţi traversară curtea, având tunicile negre largi pe trupurile lor, deoarece muşchii lor erau încă nedezvoltaţi. Şi el fusese ca ei, în floarea vârstei, privind cu admiraţie cavalerii mult mai înalţi decât ei, de parcă ar fi fost nişte îngeri în mantiile lor fără de pată. Îşi reaminti zilele petrecute ajutându-l pe Simon la grajduri, dimineţile de iarnă în care alerga alături de Garin pe terenul de antrenament. Parcă se întâmplaseră toate într-o altă viaţă.

Atunci când începu să bată clopotul preceptoriului, sergenţii o luară la fugă şi dispărură sub arcade. Will se duse la patul său de paie. Ghemuindu-

se, îşi trase sacul de dedesubt. Se opri, rămânând cu mâna deasupra lui câteva momente.

S-a terminat, Will. Nu înţelegi? S-a terminat pentru amândoi. Am pierdut totul. Vom muri!

Ascultând vocea lui Garin răsunând în mintea sa, Will băgă mâna în sac apucând cu degetele flanela de schimb, în care era împachetat un obiect greu. O desfăcu, lăsând cuţitul să-i cadă în palmă. Îl luase din bucătăria preceptoriului ieri-seară, în timp ce majoritatea bărbaţilor erau la slujba de seară. Nimeni nu comentase pentru că se strecurase cu întârziere în capelă pentru a li se alătura. Maestrul Angliei şi apropiaţii săi erau ocupaţi cu primirea Marelui Maestru, şi, chiar dacă vreunul dintre cavaleri observase că întârziase, niciunul nu-l întrebase nimic. Până la urmă, el era comandantul. Lama cuţitului era lungă şi subţire, încastrată într-un mâner foarte rezistent. Era uşor de ascuns. Nimeni nu avea să-l vadă când îl va trage afară.

Garin fusese un pion, unul fatal totuşi, însă doar un pion. Edward era jucătorul, cel care împingea piesele pe tabla de şah, câştigând la fiecare mutare: moartea lui Owein la Honfleur, cele întâmplate în bordelul din Paris, lucru pe care îl considera ca o moarte, ambuscada din afara oraşului Mecca şi incendiul din casa lui Andreas. Nu-şi pătase mâinile, dar Edward era cel care gândise fiecare mişcare pe care o făcuse Garin. Lucrul acesta era atât de limpede pentru Will ca şi cum regele şi-ar fi pus pecetea pe toate faptele de cruzime care fuseseră ţesute în jurul intenţiilor sale. Omorâse, înşelase şi minţise pentru a obţine tot ce şi-a dorit, la adăpostul măştii de onestitate care îl păcălise până şi pe Everard. Din cauza lui Edward pierduse Will toate lucrurile pe care le preţuia. Şi acum trebuia să îndrepte această nedreptate.

Atunci când părăsise ruinele oraşului Acra la bordul navei *Phoenix* jurase să se răzbune. În momentele acelea, furia lui era brută, un foc mistuitor, însă de-a lungul anilor se transformase în cenuşă, gri, inertă, pângărindu-i gândurile. Odată întors în Apus, focul renăscuse, iar acum, atât de aproape de tronul regelui, atât de aproape de omul pe care îl ura, ardea mai puternic ca niciodată, chipul lui arogant stăruindu-i în minte.

Will întinse degetele ca să apuce mânerul cuţitului. Se opri înainte să atingă lama. Dădu afară aerul din piept, realizând că îşi ţinuse respiraţia. Înjurând printre dinţi, împături flanela în jurul lamei şi o vârî din nou în sac.

Avea să o ducă înapoi la bucătărie, înainte ca vreo persoană să-şi dea seama că lipseşte.

Se deschise uşa şi intră Robert.

— Ce faci aici?

Will împinse sacul sub pat.

— Nimic.

— N-ai auzit clopotele?

Will îşi dădu seama că acestea continuau să bată.

— E aici, spuse Robert cu glas aspru. Ar trebui să vii şi tu.

Will se îndreptă către uşă. Aruncă o privire către patul său de paie, apoi ieşi.

Curtea principală a Templului din Londra, care ducea către strada Akeman, era înţesată de oameni.

Un grup de cai acoperiţi de cioltare frumos împodobite se îndrepta către grajduri. Will se opri în loc. Venind către el, alături de Marele Maestru al Angliei, se afla Edward.

Dacă trecerea anilor îi îmbătrânise pe camarazii lui Will, asta nu era nimic în comparaţie cu felul în care timpul schimbase înfăţişarea regelui Angliei. Tânărul arogant pe care îl văzuse ultima oară acum douăzeci şi trei de ani parcă dispăruse. Îşi menţinuse alura atletică şi era mai înalt decât majoritatea celor din jur, însă asemănările se terminau aici. Will îşi imaginase că faţa regelui avea să fie în continuare încadrată de părul negru, însă acum, la cincizeci şi şase de ani, părul lui Edward era la fel de alb ca penele de lebădă. Barba lui era argintie, tunsă scurt, ceea ce evidenţia severitatea chipului, iar moleşirea din ochii săi devenise mai pronunţată. Mergea cam ţeapăn, cu toate că părea la fel de puternic ca toţi bărbaţii mai tineri din jurul său, cu sabia prinsă la şold şi păşind hotărât.

În timp ce Edward se apropia urmat de o mulţime de gărzi regale şi consilieri, ochii lui se opriră asupra lui Will. Pentru câteva secunde, dădu impresia că nu-l recunoaşte, dar apoi deveni vigilent.

— Campbell.

Maestrul Angliei, un bărbat energic, cu aer tineresc şi păr negru buclat, pe nume Brian le Jay, îşi întoarse privirea de la rege la Will, care, spre deosebire de toţi ceilalţi cavaleri, nu se înclină în faţa lui Edward atunci când acesta se opri.

— Îl cunoaşteţi pe fratele nostru, lordul meu?

— De multă vreme, spuse Edward fără să-şi ia privirea de la Will. Vorbea o franceză perfectă.

— Comandante.

Will se uită în dreapta lui Edward şi-l văzu pe Hugues privindu-l cu încordare.

— *Îngenunchează,* îi şopti inspectorul.

Îl priveau cu toţii. Brian le Jay se încruntă. Ordinul lui Hugues era clar. Strângând din dinţi, Will îşi înclină capul în direcţia lui Edward. În ochii regelui se văzu o scânteiere de satisfacţie, apoi le Jay se mişcă şi momentul de încordare se risipi.

— Lordul meu, spuse Maestrul Angliei, făcându-i semn lui Edward în direcţia clădirii capitulului. Marele Maestru de Molay vă aşteaptă. Ar trebui să mergem.

Will îi urmă, împreună cu Robert. Continua să-l privească pe Edward şi după ce intrară în sală. Marele Maestru era aşezat pe un podium, alături de un bărbat scund, cu tonsură, care trebuie să fi fost Bertrand de Got. Jacques se ridică pentru a-l întâmpina pe Edward în timp ce acesta urca pe podium pentru a se aşeza pe unul din scaunele libere, împreună cu Brian le Jay şi Hugues, în timp ce cavalerii şi consilierii regelui se înghesuiră pe bănci. Jacques rămase în picioare după închiderea uşilor sălii capitulului.

— Acum două sute de ani, Hugues de Payens a călătorit spre est împreună cu opt cavaleri. Primii cruciaţi au cucerit Ierusalimul în numele creștinătății, iar Oraşul Sfânt a devenit loc de pelerinaj. Aflându-se pe acele meleaguri, Hugues, un tânăr nobil supus contelui de Champagne, a aflat despre pericolele care-i pândeau pe creştinii care voiau să călătorească în Ţara Sfântă. Hotărând ca toţi aceşti oameni să aibă posibilitatea de a merge nestingheriţi pe urmele lui Hristos, fără să le fie frică de atacurile sarazinilor ori să fie ucişi de armele lor, a pus bazele unui ordin cavaleresc, al cărui scop era de a le oferi siguranţă acestor pelerini. Vocea lui Jacques era tunătoare. Toţi cei aflaţi în sală ascultau în tăcere povestea atât de cunoscută. Hugues de Payens a fost primul Mare Maestru şi, cu toate că Ordinul nostru şi-a mărit influenţa de la an la an, atât în domeniul politicii, cât şi în cel al comerţului, misiunea lui a rămas neschimbată. Este unicul nostru ţel. Dădu din cap. Ba nu, ţelul acesta este *sufletul* nostru.

Will fu surprins. Jacques, un bărbat scump la vorbă care, ca majoritatea celor din Templu, nu ştia nici să citească, nici să scrie, nu era capabil să formuleze astfel de idei. Observă că scribul Marelui Maestru, aşezat în

primul rând, încuviinţa din cap alocuţiunea, şi îşi imagină că el trebuie să fi fost autorul ei.

— Acesta e motivul pentru care misiunea noastră nu s-a încheiat încă. Sunt mândru să fiu cel de-al douăzeci şi treilea Mare Maestru al Ordinului şi, la fel ca toţi predecesorii mei, nu voi avea linişte până când Ţara Sfântă nu va fi iarăşi eliberată pentru Dumnezeu şi pentru creştinătate.

Cuvintele sale fură primite cu aplauze. Expresiile celor de pe podium erau diferite. Brian le Jay asculta din respect cu interes, Hugues îşi aţintise privirea în podea, gânditor, Bertrand de Got aproba energic, în timp ce Edward, calm şi indiferent, nu lăsa să se vadă ce gânduri îi treceau prin minte.

Jacques se întoarse către episcop.

— Cred că eu şi papa Bonifaciu vrem acelaşi lucru.

Bertrand se ridică, aranjându-şi roba.

— Aşa este, Maestre de Molay, şi vorbiţi cu deosebită elocvenţă atunci când reiteraţi dorinţele papei. Însă am purtat îndelungi discuţii cu Sanctitatea Sa şi credem că, singuri, soldaţii tăi nu vor putea duce la îndeplinire dificila misiune de a recuceri Ţara Sfântă de la sarazini şi tocmai acesta este motivul pentru care propunem ca templierii să îşi unească puterile cu ospitalierii, astfel încât cele două nobile ordine, vechi de sute de ani, să reuşească împlinirea ţelului nostru.

Sala capitulului fu cuprinsă de murmure de nemulţumire, deşi Will se aşteptase la reacţii mult mai puternice, ceea ce îl făcu să creadă că majoritatea celor prezenţi ştiau deja care este scopul întâlnirii.

Jacques rămase tăcut câteva clipe.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

Bertrand privi nedumerit schimbarea din atitudinea lui Jacques, care, din oratorul fermecător de mai devreme, devenise acum un comandant sever.

— Dar maestre de Molay, acesta a fost motivul pentru care ne-am adunat, pentru a discuta acest lucru. Nu vreţi să-mi ascultaţi propunerea?

— Nu va fi nevoie să o fac. M-am hotărât deja. I-aş primi alături de noi într-o nouă cruciadă pe cavalerii Sfântului Ioan, însă ca un ordin aparte, aşa cum a fost întotdeauna.

— Există temeri conform cărora tocmai rivalitatea cu ospitalierii a dus la pierderea Ţării Sfinte. Bertrand îşi ridică mâna pentru a respinge protestele cavalerilor. Nu afirm decât lucruri pe care alţii le consideră adevărate.

— Rivalitatea dintre noi şi ospitalieri a fost de bun augur, nicidecum un obstacol. A împins cele două ordine într-o competiţie pentru binele comun al creştinătăţii. Pe câmpul de luptă, unul a condus avangarda, celălalt, ariergarda.

— Nimic nu se va schimba, argumentă episcopul. Singura diferenţă ar fi aceea că veţi face totul sub un singur stindard. Cuvintele sale fură urmate de o linişte ca de piatră. Nu-i aşa?

— Şi cum rămâne cu oamenii mei? întrebă Jacques, ducându-se către Hugues şi Brian le Jay. Nu putem avea doi inspectori, doi maeştri ai Angliei. Iar în privinţa mea? Pot spune cu certitudine că Marele Maestru al ospitalierilor va fi la fel de dispus să renunţe la poziţia sa precum sunt eu. Mulţi vor trebui să fie retrogradaţi în grad, iar cavalerii se vor afla sub ordinele unui comandant pe care înainte îl considerau rival. Ce credeţi că va rezulta în urma unirii celor două ordine dacă nu o mulţime de oameni învrăjbiţi, dezorganizaţi, care s-ar lua la bătaie între ei înainte de a ajunge la Marsilia.

Bertrand îşi ţuguie buzele. Se uită în jur, căutând sprijin, iar ochii lui se opriră asupra lui Edward.

— Sire, sunteţi un intermediar în această discuţie. Care este opinia înălţimii Voastre? Bertrand se întoarse la locul său, liniştindu-se atunci când văzu că regele îi luă locul.

— O nouă cruciadă ar fi bine-venită.

Privindu-l pe Edward, Will simţi cum sângele începe să-i pulseze în tâmple. Se aplecă în faţă.

— În prezent însă, sunt ocupat cu alte probleme. Regele se întoarse către Jacques, iar Bertrand se încruntă. După cum cred că deja aţi aflat, scoţienii conduşi de John Balliol au semnat un tratat de alianţă cu regele Filip al Franţei. Speram să fi putut rezolva diferendul cât mai rezonabil cu putinţă, ca nişte oameni civilizaţi. Însă văd că pentru ei lucrul acesta este cu neputinţă de realizat. Alianţa reprezintă o declaraţie de război, una la care trebuie să răspund cât mai repede şi mai ferm. Ieri am ordonat ca toţi scoţienii care se află în Anglia să fie arestaţi.

Will se apucă de bancă.

— Maiestate, interveni Jacques, printre cavaleri se află şi scoţieni.

— Templierii nu vor fi arestaţi. Edward continuă să-l privească ţintă pe Marele Maestru cu ochii săi ca de piatră. Trebuie să înţelegi că acest lucru e necesar. Scoţienii s-au înţeles cu Filip să pună la cale acţiuni agresive la

adresa mea. Nu le pot permite să fie liberi în regatul meu, de unde să poată ataca.

După o scurtă pauză, Marele Maestru încuviinţă.

— Nu, aşa e.

Bertrand îl privea surprins pe Edward, căci se aşteptase ca regele să vorbească despre alte chestiuni.

— Maiestate, cu tot respectul cuvenit, vorbiţi despre un război împotriva unei alte ţări creştine, însă noi ne-am adunat pentru a vorbi despre eliberarea Ţării Sfinte de sub stăpânirea necredincioşilor. Acest lucru are întâietate!

— Spre deosebire de Biserică, episcope, nu-mi pot permite luxul de a-mi alege duşmanii. Filip şi scoţienii şi-au ridicat armele împotriva mea. Nu mi-aş îndeplini datoria faţă de poporul meu ca rege dacă nu aş răspunde. Edward îl privi iarăşi pe Jacques. Mă pregătesc să plec în întâmpinarea lui Balliol, însă, având în vedere că fratele meu se află în fruntea trupelor noastre din Gasconia şi alţi comandanţi ai mei încearcă să înăbuşe revolta din Ţara Galilor, puterile îmi sunt limitate. Am nevoie de soldaţi adevăraţi şi de cavalerie grea. Aşa că voi avea nevoie de ajutorul Templului.

Will respiră uşurat văzând că Marele Maestru rămase neclintit.

— Motivul pentru care am venit aici, maiestate, este acela de a cere ajutorul regilor pentru a strânge o nouă armată. Nu credeam că va trebui să răspund eu însumi unei astfel de solicitări. E nevoie de oamenii mei în Orient.

Edward se încruntă. Vru să vorbească, însă Hugues se ridică în picioare.

— Lorzii mei, permiteţi-mi să sugerez încheierea acestei întâlniri. Având în vedere chestiunile neaşteptate care ne solicită atenţia, ar fi bine dacă i s-ar acorda fiecăruia răgazul de a cugeta înainte de a lua o decizie. Îl privi pe Jacques. Am putea să ne reîntâlnim mâine.

Marele Maestru încuviinţă din cap.

— Foarte bine, inspectore de Pairaud. Maiestate?

Edward făcu o pauză, apoi îşi înclină capul.

— Şi eu sunt de acord cu această hotărâre, adăugă rece Bertrand, privindu-l profund mâhnit pe rege.

În vreme ce toţi cei prezenţi se ridicară, cavalerii discutând între ei, Will se lăsă pe spate, privindu-l pe Edward, care trecu repede pe culoarul dintre bănci, părăsind sala capitulului, urmat îndeaproape de alaiul de oficiali şi de gărzi.

Cineva semnase un pergament în Paris. Anglia şi Scoţia erau acum în război.

Turnul Londrei
7 ianuarie 1296

Hugues se opri în capul scărilor cufundate în întuneric care coborau în spirală. Mirosul materiei în putrefacţie urca până la el. Îi aruncă o privire omului de lângă el.

— Acolo jos, domnule, insistă gardianul, smucindu-şi capul în direcţia scărilor.

Hugues coborî cu grijă. Pentru câteva clipe pătrunse într-o beznă absolută şi trebui să-şi continue drumul pe scările abrupte şi inegale pipăind pereţii plini de umezeală. Treptat, lumina arămie a torţelor începu să dea culoare scărilor şi Hugues putu să vadă din nou. Păşind cu încredere pe ultimele trepte, intră într-un pasaj boltit. Aerul era încărcat până la saturaţie de duhoarea grea de animal. Inspectorul respira cu gura deschisă. La capătul pasajului, lumina torţelor deveni mai puternică şi reuşi să vadă câteva persoane mişcându-se. Intrând într-un coridor ceva mai larg, care avea pe partea dreaptă mai multe uşi solide, fu întâmpinat de cinci gardieni cu figuri înfricoşătoare.

— Mi s-a spus să vin aici, zise Hugues într-o engleză ciudată. Auzi un strigăt înfundat de undeva, de departe.

— Vă duc eu la el, spuse unul dintre temniceri. Vă aşteaptă. Gardianul o luă către stânga, iar Hugues îl urmă. Rămâneţi pe partea aceasta şi aveţi grijă pe unde călcaţi.

Privind în jos, inspectorul văzu că podeaua pasajului era înclinată, prin mijlocul ei fiind săpat un canal. Era plin cu un lichid vâscos şi urât mirositor.

— N-aţi vrea să călcaţi în mizeriile lor.

Faptul că aflase de unde venea mirosul îngrozitor nu l-a ajutat în niciun fel. Hugues rezistă cu greu dorinţei de a-şi strânge nasul cu mâna, când gardianul se opri în faţa uneia dintre uşi, luând o legătură de chei de la cingătoare şi înfigând una în lacăt. Se auzi un alt strigăt, de data asta mult mai aproape. Temnicerul deschise uşa.

Dincolo de ea, într-o celulă înghesuită, se aflau patru bărbaţi. Trei dintre ei îşi întoarseră privirea către el atunci când inspectorul intră, însă cel de-al patrulea, care era prins de încheieturi cu un lanţ trecut printr-o vergea din

tavan, nu-şi ridică capul. Mirosul de carne arsă din încăperea mică îi aminti în chip neplăcut lui Hugues de friptura de porc.

— Inspectore de Pairaud.

Hugues făcu o plecăciune, mutându-şi privirea de la regele Edward la cel care atârna nemişcat în lanţuri. Bărbatul nu avea decât o bucată de pânză care îi acoperea şoldurile, iar pielea îi era vânătă, plină de broboane de sudoare de la căldura dogoritoare pe care o degaja mangalul plin cu cărbuni încinşi. Nisipul din jurul lui era plin de sânge. Şiroia de-a lungul trupului său din rănile de pe pieptul plin de arsuri. Hugues bănui că acestea fuseseră făcute de fierul încins pe care îl ţinea în mână unul dintre ceilalţi doi bărbaţi, ambii gardieni, iar mirosul de carne îi făcu greaţă.

— Să revin mai târziu, maiestate?

— Nu, răspunse tăios Edward. Vom vorbi acum.

Hugues strâmbă din nas atunci când prizonierul scuipă sânge în nisip.

— Cine e?

— Un spion scoţian. Edward se apropie de o latură a celulei şi-i făcu semn gardianului, care băgă fierul în inima cărbunilor roşii. Pocniră şi scoaseră scântei. Auzind sunetul acela, prizonierul fu cutremurat de un fior. A intrat în casa mea târându-se ca un vierme acum câteva luni. Mă spiona, aşteptând să le dea raportul stăpânilor lui. E un lucru bun faptul că l-au prins oamenii mei, căci altfel scoţienii ar fi aflat care este planul meu de luptă înainte ca avangarda să părăsească Londra.

— Nu-i adevărat, răspunse hârşâit prizonierul. Sunt nevinovat!

Edward pocni din degete, iar gardianul scoase din foc fierul al cărui capăt avea o culoare portocalie.

— Din nou.

Bărbatul urlă când gardianul îi apăsă pe piept fierul încins. Firele de păr ardeau, iar pielea îi fierbea. Se lăsă în faţă, nemaiputând să se ţină pe picioare.

— Dumnezeule. Nu… nu mai vreau! gâfâia din greu.

Edward se aplecă spre el.

— Atunci spune-mi ce vreau să ştiu. I-ai trimis vorbă lui Balliol? Îmi cunoaşte planurile?

— Nu, răspunse bărbatul expirând. Urmă o lungă pauză. Încet, omul îşi ridică capul. Dar nu are importanţă. Va fi pregătit.

— Poftim, vezi? murmură regele.

— Poporul meu te va măcelări, trădătorule. Bărbatul închise ochii şi-şi dădu capul pe spate. Trăiască regele John!

— Omorâţi-l.

Unul dintre gardieni înaintă, trăgându-şi spada din teacă cu un hârşâit. O împlântă în pântecele bărbatului şi apoi o învârti, sfâşiindu-i muşchii şi intestinele.

— Poporul lui a venit să-mi ceară ajutorul, spuse Edward, în timp ce bărbatul se aplecă peste spadă, gemând. Au venit la mine după moartea regelui lor şi al moştenitorului acestuia, şi m-au implorat să-i ajut. Am cheltuit foarte mulţi bani pentru a organiza o competiţie prin care să hotărăsc cine este cel mai bun pretendent la tron. Se întoarse către Hugues. De îndată ce a fost înscăunat John Balliol, în regatul lor s-a instaurat pacea. Aş fi crezut că-mi vor fi recunoscători. M-am înşelat. Prizonierul se încovoie de durere atunci când spada fu trasă afară, împroşcând sânge şi alte umori. Edward se îndreptă către uşa deschisă de celălalt gardian. Am nevoie de ajutorul Templului. Trebuie să-l convingi pe Jacques să-mi dea oameni ca să înăbuş revolta lui Balliol.

Luându-şi privirea de la muribund, Hugues îl urmă pe Edward în pasaj.

— Ar putea fi un lucru dificil, maiestate. Jacques e foarte hotărât în privinţa unei noi cruciade. Mă îndoiesc că ar accepta îndreptarea resurselor militare către altă cauză.

Hugues strânse din ochi atunci când ieşiră la lumina puternică din curtea măturată de vânt, dominată de un şopron uriaş în care se afla menajeria regală.

Edward se întoarse dintr-odată, oprindu-l pe inspector pe ultima treaptă.

— Ar putea accepta, dacă toată acea discuţie despre unirea templierilor cu cavalerii Sfântului Ioan s-ar încheia.

— Ce sugeraţi?

— Îl cunosc pe Bertrand de Got. Poate că pare a fi un preot neînsemnat, însă îl poate influenţa pe papă. L-ar putea convinge pe Bonifaciu să renunţe la propunerea sa, dacă l-aş încuraja eu să facă asta. Iar noi am fost întotdeauna în relaţii foarte bune. M-ai sprijinit atunci când ţi-am mai cerut ajutorul. Nu mă dezamăgi acum.

— Dar cum rămâne cu promisiunea pe care mi-aţi făcut-o, maiestate? Acra a căzut, iar Templul are nevoie de o nouă bază. Ospitalierii s-au stabilit în Cipru, iar cavalerii teutoni sunt stăpâni peste Prusia. Trebuie să le urmăm exemplul şi să căutăm un regat pentru noi, unde să fim feriţi de

amestecul autorităţilor seculare şi de mofturile Bisericii. Ne-am bizuit întotdeauna pe reputaţia noastră pentru a obţine ajutor: fonduri şi recruţi din partea nobilimii, privilegii speciale din partea regilor. Acum că puterea noastră a slăbit, trebuie să obţinem lucruri durabile pentru a asigura continuitatea Ordinului. Cea mai importantă dintre nevoile noastre este cea de teritorii.

— Iar eu vă voi putea ajuta de îndată ce voi fi într-o poziţie mai bună, după potolirea rebelilor scoţieni. Oare Scoţia va fi potrivită ca bază pentru Ordinul vostru? Aveţi deja preceptorii acolo. Sunt sigur că vom putea aranja ceva în sensul acesta.

Hugues rămase tăcut.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, răspunse într-un final. Voi încerca să-l conving pe Jacques să vă ajute. În schimb, propunerea de a ne uni cu ospitalierii nu trebuie să mai intre în discuţie. Locul în care se va afla baza noastră va fi decis la timpul potrivit.

Edward înaintă în curtea interioară, permiţându-i lui Hugues să iasă în lumina soarelui. Dinspre şopron se auzi răgetul unui animal chinuit.

— Cum rămâne cu Campbell? E şeful tău şi seamănă cu Everard. Mă îndoiesc că va accepta propunerea. Doar e scoţian, nu?

— Poate că e conducătorul Frăţiei, însă eu sunt inspectorul Ordinului. Se va supune autorităţii mele.

5

Templul Nou, Londra
8 ianuarie 1296

Intrând în sala capitulului împreună cu ceilalţi cavaleri, Will cercetă cu atenţie încăperea. Hugues era în faţă, alături de Jacques. Aşezându-se pe o banchetă aflată în apropierea estradei, Will încercă să-i capteze atenţia inspectorului.

După adunarea de ieri, convocase de urgenţă o întrunire a Frăţiei, însă veniseră numai Robert şi Thomas, fratele lor englez. Toată atenţia lui Will fusese îndreptată către propunerea lui Edward şi absenţa lui Hugues, iar discuţiile lor se încheiară nesatisfăcător şi fără să se ia vreo decizie. După aceea, îl căutase pe Hugues la cină, în sala de mese, fără să-l găsească însă, iar după vecernie se dusese la dormitorul acestuia, ros de nelinişte. Stătuse treaz până târziu în noapte, singurul lucru palpabil în întuneric fiind cuţitul de sub patul de paie.

Aşezându-se lângă Brian le Jay, privirea lui Hugues se opri asupra lui Will, şi chiar dacă observase expresia întrebătoare de pe chipul acestuia, nu lăsă să se vadă, uitându-se în altă parte atunci când regele Edward îşi ocupă locul.

Jacques părea foarte obosit, însă vorbi cu fermitate atunci când se adresă adunării.

— Am petrecut mult timp discutând cu apropiaţii mei, însă decizia a rămas neschimbată. Unirea Ordinului nostru cu cel al cavalerilor Sfântului Ioan mai degrabă ar dăuna luptei pentru Ţara Sfântă decât să-i aducă beneficii. Nu pot fi de acord cu asta, spuse el, întorcându-se către Bertrand de Got.

Episcopul, palid şi frânt de oboseală, se ridică.

— Şi eu am avut destul timp pentru a mă gândi la asta. Ezită. Will se încruntă văzând că episcopul se uită la Edward. M-am gândit, repetă Bertrand. Şi cred că ai dreptate.

Cuvintele îi fură întâmpinate cu uimire şi murmure de încuviinţare. Jacques ceru să se facă linişte.

— Pentru moment, Maestre Templier, continuă Bertrand, privindu-l pe Marele Maestru cu părere de rău, voi avea încredere în intuiţia voastră şi mă voi întoarce la Roma pentru a-i sugera Sanctităţii Sale ca Templul şi

ospitalierii să rămână două ordine separate, fiecare continuând pe cont propriu pregătirile pentru o nouă cruciadă.

Will fu surprins de schimbarea subită a atitudinii episcopului la fel de mult ca şi ceilalţi cavaleri, însă, spre deosebire de ei, nu se bucura. Îl tulbura ceva anume. Pe estrada din faţa lui se întâmpla altceva, se desfăşura un alt plan, numai că nu ştia care. Răspunsul nu avea să se lase aşteptat pentru prea multă vreme.

Marele Maestru rămase în picioare după ce Bertrand se aşeză.

— Am un răspuns şi în privinţa problemei ridicate de regele Edward. Marele Maestru consimţi dinaintea regelui. Templul vă va oferi ceea ce doriţi. Vă vom ajuta împotriva Scoţiei.

Will se ridică brusc în picioare. Câţiva dintre cei din jurul său îl priviră, însă el nu se uita decât la Edward, care rămăsese calm, liniştit, nicidecum surprins de decizia Marelui Maestru.

— Maestrul le Jay vă va ajuta în privinţa asta, însă numai cavalerii din preceptoriile Angliei vor face parte din această armată. Nu vreau să-mi nemulţumesc aliaţii din Franţa şi nici pe cei din alte ţinuturi.

Edward îşi înclină capul în direcţia lui Jacques.

— Acest lucru e de înţeles, însă ar fi foarte avantajos pentru mine dacă m-aş putea folosi de principalul preceptoriu din Scoţia drept bază. Intenţionez să trec râul Tweed mai sus de Berwick până la Paşte. De îndată ce oraşul va capitula, calea către Scoţia va fi liberă şi voi putea înainta către nord. Balantrodoch ar putea constitui un loc potrivit pentru a-mi odihni trupele şi de unde mi-aş putea continua drumul către Edinburgh.

— Se poate aranja.

— Presupun că templierii din Balantrodoch vor fi de acord, indiferent de partea cui sunt? Pe măsură ce rostea cuvintele, privirea i se opri asupra lui Will, care însă mai stătea în picioare.

— Se vor supune ordinelor mele, răspunse Jacques. Pe lângă cei cincizeci de cavaleri din acest preceptoriu, vom trimite alţi o sută de sergenţi pentru a întări infanteria. Maestrul le Jay va conveni restul amănuntelor cu înălţimea Voastră. El se va afla la conducerea forţelor noastre.

— Primesc cu bucurie devotamentul vostru, rosti cu calm Edward. Ţinând cont de promisiunea voastră, cred că bătălia aceasta e ca şi câştigată.

Marele Maestru vorbi despre faptul că-l aşteaptă pe rege pentru a discuta în legătură cu o nouă cruciadă, de îndată ce revoltele din Scoţia vor fi înăbuşite, însă Will nu mai asculta.

La finalul întrunirii, Edward se ridică în picioare, adresându-se unuia dintre sfetnicii săi.

— Anunţă convocarea magnaţilor săi. Ne vom aduna la Newcastle în prima zi a lunii martie. De acolo vom pleca spre nord.

Văzând că Hugues se îndreaptă către uşă, Will îşi făcu loc printre oamenii de pe bancă şi ieşi după el în curte.

— Hugues!

Inspectorul se întoarse nervos.

— Mi te vei adresa cu respectul cuvenit, comandante.

— Ce s-a întâmplat? De ce a acceptat Jacques aşa ceva?

— Vorbeşte mai încet, ripostă Hugues, în timp ce cavalerii ieşeau din sala capitulului. Arătă spre clădirile administrative. Acolo. Când intrară în apartamentele lui Hugues, Will vru să vorbească, însă inspectorul i-o luă înainte. Trebuie să încetezi. Comportamentul tău dă de bănuit. Au trecut patru ani de la căderea Acrei. A fost un şoc, ştiu, însă a sosit timpul să treci peste asta.

— Ştiu că nu am fost întotdeauna de acord, Hugues, dar te respect şi îţi respect funcţia, acesta fiind şi motivul pentru care te-am primit în Anima Templi. Trebuie să vorbeşti cu Jacques. Trebuie să-l convingi să se răzgândească.

— Nu pot face asta.

— De ce?

Will îl ţintui cu privirea în timp ce inspectorul se apropie de fereastră.

Hugues privi înspre curtea interioară. Edward înainta printre cavaleri, coroana lui părând o aureolă în lumina soarelui.

— Am încercat să-ţi spun asta în Paris, dar nu m-ai ascultat. Se întoarse. Occidentul e într-un proces de schimbare. Jacques face parte din vechiul ordin, priveşte în continuare către Răsărit şi ţine crucea Ierusalimului. Nu-i putem permite să tragă Templul după el.

— De acord. Vom vorbi cu el, amândoi.

— Îl cunosc de mai puţin de o lună şi ştiu deja că nimeni nu-l poate convinge să se răzgândească. Jacques e un om de arme, un general desăvârşit. Ai fost alături de el vreme de doi ani, luptând în războaie. Dacă ar fi putut fi întors de la ţelul său, cu siguranţă că ai fi făcut asta până acum. Întrucât Will ezită, Hugues continuă. Ascultă-mă. Jacques e într-atât de hotărât încât ar putea ridica sabia, îndreptându-se de unul singur către est. Nu-l putem opri, însă putem proteja Ordinul. În lumea aceasta în continuă

schimbare, un teritoriu înseamnă totul. E lucrul pentru care se luptă cu atât de multă înverşunare Filip şi Edward. Noi teritorii aduc putere, iar puterea conferă autonomie. Nu ne-am supus legilor regilor şi prinţilor vreme de aproape două secole pentru că ne-am aflat sub controlul papei, însă acum puterea Sa scade. Vicarul lui Dumnezeu nu e destul de puternic pentru a contracara autoritatea în creştere pe care o au aceşti regi războinici. Dacă nu ne îndepărtăm de papalitate, s-ar putea ca şi influenţa noastră să scadă. Având o bază sigură putem continua să creştem şi să ne întărim. Putem rămâne cea mai puternică şi mai prosperă frăţie de pe pământ. Ochii lui Hugues străluceau. Putem manipula suveranii, putem continua să păstrăm tezaurele regale, putem fi stăpâni peste mări şi ţări, fie că ne vindem lâna în centrele de negoţ, fie că protejăm navele negustorilor, la fel cum făceam în vremurile noastre de glorie. Odată ce s-au încheiat cruciadele, nu mai avem niciun rost în ochii celorlalţi. Trebuie să ne stabilim un ţel, pentru că altfel îl va hotărî altcineva pentru noi. Şi lucrul acesta a început deja, odată cu dorinţa papei de a ne uni cu ospitalierii.

Will scutură din cap.

— Şi cum rămâne cu Anima Templi? Cu scopul ei?

— Frăţiile nu mai au nicio putere şi nicio direcţie, îi răspunse. Hugues continuă. Ştii şi tu asta, Will, altfel ai fi început reconstrucţia noastră de îndată ce a căzut Acra. Ce ai făcut pentru a ne reface? Ridică o mână. Nu te învinovăţesc pe tine. Într-adevăr, ce-ai fi putut face? După pierderea Ţării Sfinte, cum şi-ar mai fi putut respecta Anima Templi obiectivele?

Will rămase tăcut. Cuvintele lui Hugues erau ecoul a ceea ce se întrebase în tot acel timp: care era scopul Anima Templi? Îşi aminti de seneşal, omul care crezuse întotdeauna că Everard avea să-l numească succesorul său, încredinţându-i misiunea de a le continua activitatea în Apus, protejând Templul de duşmani, atât din interior, cât şi din exterior. Dar seneşalul nu avea de unde să ştie că această misiune avea să fie imposibil de îndeplinit. *Şi-a dat viaţa pentru asta,* se auzi o voce în mintea lui Will, însă el o înăbuşi.

Hugues îi luă tăcerea drept aprobare.

— Odată ce viitorul Templului va fi asigurat, vom putea reclădi Anima Templi, căutând să-i îndeplinim misiunea. Ai spus-o şi tu de o mie de ori: Frăţia nu poate exista fără Templu, fără banii şi resursele pe care ni le oferă, chiar dacă o face fără să ştie. Dacă vom permite altora să preia controlul Ordinului Templierilor, atunci vom fi striviţi de ambiţia lor. Hugues făcu o

pauză. Will, Edward ne poate ajuta să obţinem ceea ce vrem. El poate fi unul dintre cei mai puternici aliaţi ai noştri.

Will simţi ceva ca de plumb străpungându-l.

— Dumnezeule, Hugues. Ce-ai făcut?

— Ceea ce trebuia să fac.

— Nu Jacques a fost de acord să-l ajute pe Edward în război. Ci tu. Tu l-ai convins pe Marele Maestru să accepte.

Hugues îşi umflă pieptul.

— Da.

— Orice ţi-a promis Edward e o minciună. Se foloseşte doar de tine.

— A făcut-o deja. În schimbul ajutorului nostru militar în Scoţia, a promis că-l va convinge pe episcopul Bertrand de Got să-şi schimbe părerea cu privire la unirea celor două Ordine. Asta deja s-a îndeplinit. După ce se va instaura din nou disciplina în Scoţia, ne va ajuta să găsim o bază permanentă, un loc în care să ne decidem singuri viitorul.

— Chiar tu ai spus-o, Hugues: Edward vrea teritoriile pentru el însuşi! Chiar crezi că va crea un stat pentru o armată bine antrenată, de neatins, permiţându-i să devină tot mai puternică? O fi Edward un tiran nemilos, înşelător şi ambiţios, dar nu e prost.

— Va înţelege care sunt avantajele de a avea drept aliat o astfel de frăţie, insistă Hugues.

— Da, va avea o armată personală pe care să o poată chema oricând doreşte. I-ai căzut în plasă! Will se apropie de el. Hugues, îţi jur, acesta ne va fi sfârşitul. Nu salvezi Templul printr-o asemenea alianţă, ci îl distrugi! Ezită. Îţi aduci aminte de Garin de Lyon?

— Cum aş putea să-l uit? A furat Cartea Graalului şi aproape că a dat în vileag Anima Templi. Robert mi-a povestit totul despre el.

— Ceea ce nu ştie Robert, ceea ce *nimeni* nu ştie, este pentru cine a făcut el toate astea. În timpul căderii cetăţii Acra, Garin a mărturisit că a acţionat în numele lui Edward. Atacul asupra templierilor care transportau bijuteriile Coroanei la Paris a fost pus la cale de Edward. Planul său a eşuat, iar atunci când Garin i-a spus despre carte, Edward s-a folosit de el pentru a o căuta. Regele plănuia să constrângă Frăţia să-l ajute să-şi extindă regatul. Ştia că noi controlăm Templul, bogăţiile şi influenţa lui, şi avea de gând să se folosească de resursele noastre pentru el însuşi. Încercarea de a lua cartea a eşuat şi ea, şi poate că aici s-ar fi încheiat totul dacă Everard nu l-ar fi făcut gardian al Anima Templi în chip nechibzuit. Edward a încercat să se

folosească de poziţia sa pentru a finanţa războiul împotriva Ţării Galilor, dar eu şi Everard devenisem suspicioşi în privinţa lui şi ne-am străduit să ieşim de sub influenţa sa. Will vorbea grăbit. Edward l-a trimis pe Garin să ne forţeze să cedăm, iar în timp ce se afla în Ţara Sfântă, încercând să se strecoare în viaţa mea, Garin a descoperit planul Marelui Maestru de Beaujeu de a fura Piatra Neagră de la Mecca. Observă schimbarea expresiei lui Hugues: uimire, şoc, neîncredere. A lucrat împotriva mea, în numele lui Edward, pentru a lua piatra. Intrând în posesia relicvei sfinte a musulmanilor, Edward credea că ar fi putut obţine ce voia: bani pentru un viitor atac asupra Scoţiei şi propria lui cruciadă.

Hugues făcu câţiva paşi.

— Garin ţi-a spus toate astea? întrebă el în cele din urmă.

— Da.

— Unde se află acum? Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în Acra.

— Eşti sigur?

Când Will încuviinţă, Hugues oftă.

— Atunci nimic din toate astea nu poate fi dovedit. E posibil ca Garin să te fi minţit. Există alte dovezi?

Will vru să spună ceva, apoi dădu din cap.

— Nu, mărturisi el, frustrat, însă…

— Ştii ce cred eu despre toate astea? Hugues se duse la birou şi se sprijini de el, împreunându-şi mâinile. Cred că nu e vorba decât despre faptul că tu îl urăşti pe Edward. Tu ai ajuns la concluzia că Edward complota împotriva noastră, nu Everard. Asta spunea Everard în scrierile sale. A avut grijă în privinţa celor dezvăluite, dar căutând sensul cuvintelor sale, lucrul acesta era evident. L-a văzut pe Garin ca pe o săgeată de neoprit şi credea că era pe cont propriu în Ţara Sfântă. Dacă l-ai confruntat pe Garin, cu siguranţă că a implicat pe altcineva în mărturisirile sale, pentru a nu fi el cel învinovăţit, însă, după toate cele ce mi-au povestit alţii despre el, nu poate fi decât aşa.

— Nu, nu e…

— Cred, spuse Hugues, întrerupându-l, că o parte din tine a fost invidioasă atunci când preotul, mentorul tău, l-a numit pe Edward gardian. Până atunci tu fuseseşi cel mai apropiat confident al său. Odată cu sosirea lui Edward totul s-a schimbat. Desigur, există şi legăturile tale cu Scoţia. Ştiu că familia ta se află încă acolo şi că decizia de a merge în război

împotriva patriei tale e un lucru greu de acceptat, dar nu poţi lăsa sentimentele să-ţi întunece judecata în privinţa implicaţiilor mult mai mari pe care le are acest război. S-ar putea ca Edward să fie ultima şansă pentru salvarea Templului. Şi nu pot permite nimănui s-o pună în pericol. Îmi pare rău, Will. Trebuie să am încredere în instinctele mele, iar ele îmi spun că doar Garin a fost cel care ne-a trădat.

Will simţi greutatea sentinţei apăsându-l.

— Nu poţi face asta!

— Aceasta e decizia mea.

— Eu sunt conducătorul! strigă Will, ducându-şi mâna la sabie.

Ochii lui Hugues se îngustară.

— Conducătorul unei frăţii secrete, despre care nimeni nu ştie că există. Făcu un pas către Will, atingându-şi spada. Sunt inspector al Templului, nu-mi e superior decât Marele Maestru. Spune-mi, cine e mai puternic? Vei accepta această hotărâre sau te voi exclude din Ordin. Tonul vocii i se înmuie. De îndată ce Edward va înăbuşi revoltele din Scoţia, totul va merge mai bine în regat, iar noi vom putea proteja Templul.

— Edward îşi construieşte o naţiune din carne şi sânge.

— Cum obişnuia să spună Everard? Nu zicea că pacea se cumpără uneori cu sânge? Trebuie să înţelegem că, pentru a obţine libertatea, unele lucruri trebuie sacrificate. Hugues luă mâna de pe mânerul sabiei. Vino, Will. Susţine-mă. Nu mă obliga să-mi exercit autoritatea asupra ta.

Will se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Fără să dea ascultare chemărilor lui Hugues, grăbi pasul de-a lungul pasajului. Ieşind vijelios din clădirea administrativă, o luă la fugă prin curtea interioară. Din grajduri erau scoşi câţiva cai. Edward era încă acolo, vorbind cu Jacques. Intrând în clădirea rezervată cavalerilor, Will urcă scările către camera sa câte două o dată. Deschise uşa cu furie, se duse la pat şi trase afară sacul. Se gândea la tatăl său, un scoţian mândru şi un templier, dar mai presus de toate un om al păcii. Will răsturnă sacul pe pat. Căzură o pereche de ciorapi, un lănţişor cu pandantiv mătuit, scrisoarea mototolită de la sora sa, câteva pene şi cămaşa de corp. Will apucă cămaşa şi o scutură. Atunci, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă căci era prea uşoară.

— Asta cauţi?

Will se întoarse tresărind şi-l văzu pe Robert în prag, ţinând cuţitul. Se ţinu drept.

— Nu ştii ce se întâmplă, Robert.

— Nu? Intenţionezi să ucizi un rege? Te-am văzut, spuse Robert cu un ton tăios, ca replică la tăcerea lui Will. Te-am văzut ieri cum ai împins sacul cu piciorul, cu un aer vinovat. Plănuieşti asta încă de când ţi-a spus Hugues că vom veni aici, nu?

Will ezită. Era adevărat? Nici măcar nu mai ştia ce gândea. Amorţeala aceasta, cu străfulgerări de durere şi amintiri, era de neîndurat.

— Ştiu că-l învinovăţeşti pe Edward pentru acţiunile lui Garin, Will, dar, orice lucru rău ar fi făcut, oricât de mult şi-a dorit să înceapă o nouă cruciadă folosindu-se de Anima Templi, Garin a fost responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Elwen, nu el. Garin a fost cel care a pus focul, nu Edward.

— Nu-i pomeni numele, blestematule!

— N-ai vrut să vorbeşti despre asta, însă Simon şi Rose mi-au povestit câte ceva în timpul călătoriei către Cipru. Nu înţeleg tot ce s-a întâmplat, dar ştiu sigur că toate astea trebuie să se termine. Ne-am purtat cu mănuşi cu tine încă de când am plecat din Acra, cu toţii. Însă exagerezi. Robert dădu din cap. E şi vina mea în parte. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat, dar mi-a fost teamă de reacţia ta. Dumnezeule, Will, nu-ţi dai seama ce-ai ajuns să fii? Făcu un pas înainte. Plănuieşti să-l omori pe rege. Vei ajunge în iad.

— Sunt deja cu un picior în el.

— Frăţia a luat naştere pentru menţinerea păcii prin diplomaţie, nu prin violenţă. Dacă cobori în curte cu acest cuţit, totul se va termina. Te vei distruge pe tine şi Anima Templi. Ceea ce au creat Robert de Sable şi cei care i-au urmat – tatăl tău, Hasan, Everard – e un lucru mult mai important decât noi doi, decât ura sau răzbunarea.

Will străbătea încăperea trecându-şi mâinile prin păr.

Robert îl privea.

— Atunci când vei scoate cuţitul se pot întâmpla două lucruri. Îl vei ucide pe Edward şi vei fi ucis şi tu sau vei fi omorât înainte de a ajunge la el. Oricum ar fi, tu vei fi mort şi poate că o parte din tine chiar vrea asta, dar ne condamni pe toţi la pieire. Cine ne va conduce? Cine va continua misiunea noastră?

Will se opri.

— Anima Templi deja nu mai are nicio valoare. Hugues a fost acela care a promis să-l ajute pe Edward, nu Jacques.

Robert se încruntă, însă nu cedă.

— Vom vorbi noi cu el.

— Hugues nu-l cunoaşte pe Edward atât de bine pe cât îl cunosc eu, şi nici tu nu-l cunoşti. Will se aşeză pe patul său, ţinându-şi capul în mâini. Îi povesti lui Robert despre mărturia lui Garin. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, zise el, văzând expresia de uimire de pe chipul cavalerului. Însă nu m-am putut hotărî să o fac.

Robert se îndreptă către Will şi se lăsă pe vine.

— Lasă-mă să vorbesc cu Hugues.

— E prea târziu. Deja sunt implicaţi Jacques şi le Jay. Nu mai e timp pentru diplomaţie. Nu voi lăsa lucrul pentru care tatăl meu a murit încercând să-l protejeze şi pe care Everard l-a construit toată viaţa lui să fie folosit de Edward pentru a-şi îndeplini ambiţiile. Pacea nu merită un asemenea preţ. Prefer să las Anima Templi să piară decât să devin pionul lui. Mi-a distrus viaţa. Nu-i voi mai da nimic. Will privi cuţitul din mâna lui Robert. Dacă nu fac asta, va distruge Scoţia, iar noi îl vom ajuta să o facă.

Robert se ridică.

— Nu eşti un criminal, Will.

Will privi în altă parte. Se afla din nou pe ridicătura aceea, străpungându-l cu sabia. Simţise un val de fericire triumfătoare atunci când sabia intrase în spatele lui Garin. Elias îi spusese să nu uite lucrurile de care era capabil, însă el era deja conştient de asta. Înşelăciune, egoism, slăbiciune, crimă: acestea erau lucrurile de care era capabil. Îşi trase sabia. Poate că ar fi fost mai potrivită o astfel de lamă; poate că era mai bine dacă Edward l-ar fi văzut venind.

— Nu, spuse Robert. Regele e înconjurat de oameni care-i împărtăşesc dorinţa de expansiune. Fiul său e prea tânăr pentru a domni fără sfatul lor. Săbiile armatei engleze vor supune Scoţia chiar şi aşa, iar tu nu vei fi făcut nimic pentru a opri războiul. Singurul lucru pe care îl poţi face este să-l convingi pe Hugues să pună capăt acestei alianţe.

Will se uita la sabia din mâinile sale. Era o sabie scoţiană. Fusese a tatălui său şi a bunicului său. Privi lucrurile împrăştiate pe pat. Cu atât rămăsese după o viaţă plină de privaţiuni?

— Edward nu va pune capăt războiului dacă noi nu-i vom oferi soldaţi. Îi va găsi în altă parte. Tot îşi va conduce armata către nord. Tot va… Will se îndepărtă.

Robert vorbi din nou, însă Will nu-l asculta. Nu era adevărat: avea ceva. Avea informaţii. Cunoştea planurile lui Edward, sau cel puţin destul cât să le ofere o şansă forţelor scoţiene.

Robert îl privi cum îşi bagă sabia înapoi în teacă şi-şi desface mantia.

— Ce faci?

Will luă de pe umerii săi veşmântul alb, având ca blazon o cruce roşie, şi-l lăsă să cadă pe podea. Se simţi mai uşurat ca niciodată. Trase de pe el bluza care-i acoperea armura şi o aruncă într-o parte. Aplecându-se, îşi băgă înapoi în sac lucrurile şi luă de la căpătâiul patului mantia pe care o folosise ca pernă.

O puse peste haina de zale.

— Mă duc acasă.

Nedumerirea lui Robert se transformă în neîncredere.

— Will, pentru numele lui Dumnezeu, nu!

— Dacă singura opţiune este aceea de a întârzia războiul, de a face să obţină ce vrea cu mai mare greutate, atunci asta voi face.

— Dacă faci asta îţi trădezi camarazii! Nu vei găsi dreptatea acolo unde mergi, strigă Robert, în timp ce Will îşi trecu peste umăr sacul. Nu vei găsi decât război.

— Pentru a obţine pacea, uneori trebuie vărsat sânge, Everard avea dreptate. Şi o voi obţine vărsând sângele lui Edward.

— Cum rămâne cu Rose?

Will se opri în prag. Cuvintele fiicei sale îi răsunară în minte. *Mi-am pierdut părinţii. Pe amândoi.* Nici măcar nu credea că el e tatăl ei.

— Va duce o viaţă mai bună fără mine, murmură el. Veţi avea grijă de ea? Tu şi cu Simon?

— Tatăl tău a fugit de familie, de tine. Încă te obsedează asta. Nu face şi tu la fel.

— Tatăl meu a plecat pentru a face ceva bun şi drept pe pământ. N-am reuşit să-i împlinesc visul. Poate că ar fi trebuit să facem mai multe în Ţara Sfântă. Poate că ar fi trebuit să le ţinem piept duşmanilor cu mai mult curaj, să ne întrebuinţăm săbiile mai mult decât limbile.

— Ne-am folosit de săbiile noastre doar atunci când diplomaţia nu mai avea rost.

— Şi la fel se întâmplă şi acum.

Robert se apropie de el şi-i luă mâna.

— Nu te vei mai putea răzgândi, Will. Vei fi întemniţat ca un dezertor. Înţelegi? N-o să te mai poţi întoarce.

— Nici nu vreau. Rostind cuvintele acestea, Will simţi că noul său ţel se consolidează. Îndepărtându-se de Robert, păşi peste prag.

6

Palatul regal, Paris
14 ianuarie 1296

Filip îşi ridică privirea atunci când uşa dormitorului se deschise. Intră soţia sa, urmată de două slujnice care îi cărau broderiile. Regele se întoarse să studieze pergamentul pe care îl avea în faţă, apoi ochii se fixară asupra uneia dintre ţesătoare, care aşeză câteva role de mătase pe masa aflată în apropierea patului cu baldachin care domina încăperea. Se uită la ea până când aceasta ieşi, închizând uşa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jeanne, observând privirea atentă a soţului său. Vocea îi era delicată şi joasă.

— Cine era fata aceea? întrebă el, ridicându-se, după ce puse pergamentul pe birou.

— Marguerite?

— Nu ea. Cealaltă. Cine e?

Tonul lui o făcu pe regină să se încrunte.

— Numele ei e Rose. A fost servitoare aici foarte multă vreme. Tocmai am făcut-o una dintre însoţitoarele mele.

— Am văzut-o luna trecută. S-a întâlnit cu un bărbat în afara palatului. Intendentul ar fi trebuit să o alunge. Filip se îndreptă spre uşă cu paşi mari.

— Aşteaptă. Jeanne se duse la el şi-şi puse o mână pe umărul lui. A fost o neînţelegere. Bărbatul pe care l-ai văzut nu era iubitul ei, aşa cum i-ai spus intendentului. Era tatăl ei.

— De ce se întâlneşte cu tatăl ei în secret, pe malul fluviului, de parcă ar fi o codoaşă?

— El e templier.

Filip ridică din sprâncene.

— Un cavaler templier care are o fiică?

— Mama ei a fost o slujnică de-a bunicii tale, la palat. Andreas di Paolo, negustorul veneţian care îl aprovizionează pe croitorul meu, mi-a scris pentru a mă întreba dacă îi pot găsi un loc aici, să muncească. De fiecare dată când m-am întâlnit cu el mi-a făcut o impresie foarte bună, fiind un om cu judecată dreaptă. Jeanne se îndreptă către masa pe care Rose aşezase mătasea. Luă un scul albastru-închis. Vorbeşte foarte rar despre familia sa. Cred că mama ei a murit în Acra. Celelalte fete spun că plânge în timpul

nopţii. Regina puse mătasea înapoi pe masă, oftând. Cred că mi-a fost milă de ea.

Filip se încruntă. Se apropie de soţie şi îşi puse mâinile pe umerii ei, privindu-i ochii aceia căprui, atât de expresivi, atât de plini de emoţie. Îşi plimbă un deget peste chipul ei fin şi rotund, la fel ca şi restul corpului ei. Jeanne nu avea nimic dur. Era o femeie cu forme pline şi câteva trăsături aspre, cu părul brunet şi des, moştenire din partea Casei de Navarra. Se îngrăşase şi mai mult după naşterea celui de-al şaselea copil al lor, o fetiţă pe nume Isabela, însă Filip o considera la fel de frumoasă precum fusese atunci când o văzuse prima oară. Se căsătoriseră în urmă cu doisprezece ani, ea având unsprezece, iar el şaisprezece, însă înainte de asta crescuseră împreună la casa regală din Vincennes. Jeanne, care moştenise tronul Navarrei pe când era copil, fusese dusă acolo de mama sa rămasă văduvă, iar cei doi copii fuseseră întotdeauna foarte apropiaţi, Filip asumându-şi rolul protector al fratelui mai mare.

Trăgând-o înspre el, îi mângâie părul.

— Urăsc să te văd tristă. Simţi cum mâinile ei se ridică, mângâindu-i spatele, şi tresări atunci când degetele atinseră o rană deschisă.

Jeanne îşi ridică obrazul de la pieptul lui când se încordă.

— Mi-aş dori să nu-ţi mai chinui trupul, murmură ea, privindu-l neliniştită.

Filip se îndepărtă.

— Guillaume de Paris crede că e un lucru necesar.

— Mi se pare că noul tău duhovnic e un om greu de mulţumit, mai greu chiar decât cere credinţa.

— Sunt rege, Jeanne. Unui om care se află în poziţia mea Dumnezeu îi cere multe. Se înfurie. Şi regatul meu la fel. Bunicul meu nici măcar nu a fost canonizat, însă poporul îl numeşte sfânt. Mă respectă şi pe mine la fel?

— Acordă-le timp. De îndată ce te vor cunoaşte aşa cum te cunosc eu, te vor iubi la fel de mult precum l-au iubit pe Ludovic.

Filip privi către biroul pe care se aflau pergamentele pe care i le dăduse Flote în dimineaţa aceea. Erau suluri de la trezorerie, liste cu cheltuielile din Guienne şi estimări ale trezorierului privind sumele care i-ar fi trebuit pentru a-şi ţine armatele în ducat în lunile următoare. Oriunde ar fi privit, găsea un alt lord care încerca să-l împiedice să-şi consolideze regatul: Edward, ducii nesăţioşi din sud, conţii încăpăţânaţi din Flandra învecinată.

Dacă nu reuşea să strângă fondurile necesare pentru a-i putea controla, mai degrabă ar fi putut să se numească rege al Ile de la Cite şi să termine totul.

— Poporul nu-mi va recunoaşte măreţia decât prin actele mele, Jeanne. Pentru a fi văzut ca un mare rege, trebuie să mă port ca unul. Îi sărută fruntea. Aici, însă. Luă sculul de mătase albastră şi-l puse în mâinile soţiei sale. Nu lua drept povară supărările mele.

Lăsând-o pe Jeanne să se îngrijească de broderiile ei, Filip străbătu gânditor coridoarele largi ale apartamentelor regale, servitorii făcând plecăciuni atunci când îl vedeau. Trecând de un set de uşi, ajunse într-un balcon acoperit care dădea într-o arcadă frumos ornamentată, care ducea către nivelul superior al Sainte-Chapelle. Jos, curtenii şi slujbaşii îşi făceau treaba fără să ştie că regele lor se oprise brusc în faţa uşilor capelei, stând cu ochii aţintiţi la Hristosul din piatră, care străjuia intrarea. Privirea lui Filip se mută de la statuie către pilastrul de deasupra, pe care era înfăţişată o scenă din Judecata de Apoi. Fuseseră sculptaţi în piatră o mulţime de bărbaţi şi femei într-o continuă agitaţie, fiecare lovitură cu dalta a cioplitorului săpând chipul ce exprima durerea şi groaza din ochii figurilor în suferinţă, în vreme ce între ei se afla îngerul Mihail, cântărindu-le sufletele. Dacă privea pentru suficient de mult timp, toate acele personaje păreau că se mişcă. Inima începu să-i bată mai tare când trecu de uşi, înghiţind în sec. Întinzându-se, Filip îşi puse mâinile pe lemn. Se încordă şi împinse. Dincolo de uşi se deschidea un spaţiu vast, plin de sticlă şi linişte răsunătoare.

— Maiestate.

Filip se îndreptă către vocea pe care o auzi. Se întoarse, furios că fusese luat prin surprindere, şi-l văzu pe Flote în spatele său, dar mânia i se domoli, înlocuită de înflăcărare, când ochii i se mutară asupra celui aflat lângă cancelar.

Guillaume de Nogaret făcu o plecăciune.

— Aduc veşti din Londra, maiestate.

Cu mai multă uşurinţă decât ar fi bănuit cei doi bărbaţi, Filip apucă uşile capelei şi le închise bine, făcând să dispară spaţiul cavernos de dincolo de ele. Se îndreptă către miniştri, strângându-şi mantia de lână în jurul umerilor.

— Ei bine?

— Edward a încheiat o alianţă cu Templul, aşa cum aţi bănuit, răspunse Guillaume, dar împotriva Scoţiei, nu a înălţimii Voastre. Conform spuselor

mamei reginei, adunarea fusese iniţial convocată pentru a discuta propunerea papei de a-i uni pe templieri şi ospitalieri, însă planurile lui Edward în privinţa Scoţiei au avut întâietate. Regina îi transmite salutări fiicei sale, adăugă Guillaume, văzând că Filip tace.

— Îi voi spune lui Jeanne, răspunse Filip tulburat. Îl privi pe Flote. Tu ce crezi?

— Sunt veşti bune, maiestate. Temerile că Edward se va alia cu Templul împotriva Franţei s-au spulberat.

— Dar faptul că totuşi s-au aliat cu el tot mă nelinişteşte. Filip se juca acum cu buza de jos, răsucind-o între degetul mare şi cel arătător. Ai reuşit să mai afli şi altceva, Nogaret? Planurile lui Edward pentru Gasconia? Mişcări ale armatei?

— Din păcate, Blanche nu ştie nimic despre rapoartele pe care soţul ei i le-a trimis lui Edward. Se pare că regele nu agreează prezenţa ei în palat şi a fost foarte atent în privinţa ei de când a plecat fratele său în Gasconia. Edward e absorbit de planurile sale în ceea ce priveşte Scoţia pentru moment: asta e clar. Din ce-am putut afla, intenţionează să înăbuşe revolta regelui John înainte de a face vreo mutare în regatul domniei tale. Ne putem folosi de răgazul primit pentru a ne intensifica eforturile în regiune.

Filip dădu din cap aprobator, dar Flote interveni rapid.

— Maiestate, dacă aţi avut timp să vă uitaţi peste sulurile de pergament pe care vi le-am adus încă de dimineaţă, ştiţi deja că nu avem suficiente fonduri pentru a ne întări armatele din zonă. Am atins deja limita. N-ar fi indicat un armistiţiu temporar cu Edward, cel puţin cât timp e preocupat cu Scoţia? Ne-ar permite să ne consolidăm resursele şi…

— Nu, interveni Nogaret, regele trebuie să demonstreze cât este de puternic. Orice dovadă de slăbiciune poate fi fatală acum. Englezii nu trebuie să afle în ce situaţie precară ne aflăm.

— Şi ce sugerezi să facem? ripostă Flote. Să ruinăm regatul?

— Mai cereţi o taxă de la cler, maiestate, i se adresă Nogaret regelui.

Flote dădu din cap.

— Nu trebuie să ne atragem duşmănia Bisericii. Taxele au stârnit nemulţumiri atunci când au fost impuse anul trecut. Mulţi episcopi pur şi simplu au refuzat să le plătească.

— De data asta îi vom obliga, replică dur Nogaret. Preoţii sunt bogaţi şi lacomi. Când ai văzut ultima dată un episcop îmbrăcat sărăcăcios? Sau un cardinal slab?

— Franciscanii, spuse Flote. Dominicanii.

— Care au luat fiinţă pentru că fondatorii ordinului lor considerau că folosirea bogăţiilor Bisericii în propriul interes nu era compatibilă cu doctrina.

— Destul. Filip încuviinţă. E o idee bună. Cancelare, tu vei întocmi proclamaţia de îndată. Continuă să vorbească atunci când Flote încercă să protesteze. Cu timpul, preoţii îmi vor mulţumi că am întărit regatul prin sacrificiile lor. Puteţi pleca.

Nogaret făcu o plecăciune şi se îndepărtă, însă Flote rămase pe loc.

— Ce e, cancelare?

— Maiestate, măsura aceasta nu va da rezultate decât pe termen limitat. Trebuie să găsim o altă cale. Flote îşi coborî vocea. Nogaret e tânăr şi ambiţios, însă lipsa de respect şi credinţă în Biserică mă tulbură. Vă sfătuiesc să nu-i urmaţi sfatul. Cunoaştem cât de mult îl îmboldeşte ura.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Nogaret înţelege cum se înclină balanţa puterii. Biserica e mama: oferă învăţătură şi alinare. Statul este tatăl: legiferează şi păzeşte. Să-i lăsăm pe episcopi să-şi facă griji în privinţa sufletelor poporului meu, iar eu mă voi ocupa de apărarea regatului. Filip traversă balconul, dând să se îndrepte către apartamentele sale. Lumea se schimbă, Flote. Cei care legiferează vor prelua controlul. Aş fi crezut că are să te mulţumească lucrul acesta.

— Mă mulţumeşte, sire. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem credinţa.

Filip se opri.

Flote se întoarse, privindu-l nedumerit pe rege, care îşi aţinti privirea către uşile capelei.

— Maiestate.

— Nu, murmură Filip. Se uită la Flote. Renunţă la proclamaţie. Întorcându-se, se forţă să meargă înapoi către capelă.

Midlothian, Scoţia
7 februarie 1296

Era o după-amiază târzie, iar lumina începuse să scadă. De fiecare dată când calul îşi încetinea înaintarea, îi dădea din nou pinteni, fără milă. La fiecare pas, copitele animalului se scufundau în pământul mocirlos, apoi se dezlipeau şi aruncau mâl pe coapse şi picioare. O dată sau de două ori, calul străpunsese stratul de gheaţă şi se afundase în noroiul negru, aproape

aruncându-l din şa. Însă nu încetinise. Acum, aproape ajunsese. Mai erau doar câţiva kilometri şi ar fi putut să o vadă.

Trecuseră treizeci de zile de când renunţase la mantia sa şi furase buiestraşul din grajdurile Noului Templu. Treizeci de zile de când dezertase.

Ieşind din Londra pe Ermine Street, Will străbătu rapid întinsele păduri ale comitatelor de vânătoare, călătorind în timpul zilei dintr-un cătun în altul, ferindu-se de tâlhari şi asasini, conştient de faptul că era o ţintă atractivă: un călăreţ singuratic pe un cal de rasă, purtând o armură pe sub mantie, ceea ce ar fi justificat efortul. Pe sub coroanele copacilor, zilele erau scurte şi mohorâte, dar chiar şi atunci când pădurile se terminară, făcând loc nesfârşitelor câmpuri de cultură, abia dacă prindea câteva ore de lumină, căci cerul devenise tot mai gri şi mai greu, până când în cele din urmă se căscase şi căzuse prima zăpadă, înecând în alb şi ultimele culori de pe pământ. Drumul larg era periculos din pricina şanţurilor săpate de căruţe şi a hârtoapelor care curând aveau să fie ascunse de nămeţi, astfel că ajunsese ca de la aproape treizeci şi doi de kilometri pe zi să parcurgă cu greu abia douăzeci şi patru. Pe lângă asta, fusese nevoit să ocolească mult pentru a putea trece cu piciorul câteva râuri, evitând să plătească taxa de pod. Ca templier, era scutit de astfel de dări şi ar fi primit găzduire pe tot parcursul drumului, însă nu mai era cavaler şi nu mai avea nicio dovadă că ar fi fost vreodată. Blestemându-se pentru că nu se gândise la toate astea şi nu-şi păstrase mantia albă, gestul sfidător de a renunţa la ea părându-i-se acum o prostie, fusese forţat, încă de a doua zi, să vândă singurul lucru de valoare pe care îl avea asupra sa, cu excepţia sabiei.

Stătu pentru o vreme pe treptele din faţa bisericii din oraşul St Albans, lustruind cu degetele sale amorţite de frig pandantivul care-şi pierduse strălucirea. De sub murdărie apăruse treptat figura Sfântului Gheorghe. Elwen se ridicase pe vârfuri pentru a i-l pune. Îşi amintea şi acum respiraţia ei caldă pe ceafă în momentul în care prinsese lanţul. Se gândise că vânzarea lui avea să-i frângă inima, însă, de fapt, fusese mai degrabă uşurat să i-l dea negustorului. Scăpase de o povară, alungase una dintre amintiri. În schimbul lui primise destule monezi, care, dacă avea să le folosească cu chibzuinţă, aveau să-i ajungă pentru mâncarea şi drumul până la Edinburgh.

Ţinuturile se transformară încet, pădurile şi culturile lăsând loc oraşelor. Pământurile peste care trecuseră plugurile şi grâul de toamnă acoperit de zăpadă fură înlocuite de magazii şi mori, iar drumul se umplu de neguţători. În hanurile în care poposea, Will se aştepta să audă discuţii cu privire la

iminentul conflict, însă în afară de câteva fragmente de conversaţii, cineva spunând că englezii din Scoţia fuseseră arestaţi, altcineva că scoţienii plănuiau o invazie, nimeni nu pomeni nimic despre asta. Viaţa din satele şi oraşele englezeşti îşi urma cursul obişnuit şi, chiar dacă oamenii ştiau că se află în război, nimeni nu o arăta. Abia atunci când trecu de ruinele zidului ridicat de romani pentru a izola Nordul sălbatic împrejurimile începură să se schimbe. Abia perceptibil la început; bărbaţii din taverne aveau arme, iar conversaţiile lor nu se puteau desluşi cu aceeaşi uşurinţă. Apoi observă că cei care călătoreau o făceau în caravane, multe dintre ele însoţite de escorte înarmate. Pe colinele măturate de vânt ale regiunii Northumbria, acolo unde dealurile şi cerul păreau unite de albul desăvârşit, fusese primit din ce în ce cu mai puţină ospitalitate, văzându-se nevoit să-şi facă culcuş în adăposturi din piatră pe care le împărţea cu turmele de oi.

În urmă cu o săptămână, ninsoarea încetase şi-şi făcuse apariţia soarele roşu, de gheaţă. Patru zile mai târziu, traversă râul Tweed, apoi Teviot şi ajunse în zona de graniţă. Acolo, tensiunea devenise palpabilă. Oraşele erau împânzite de soldaţi, iar porţile păzite şi de multe ori închise. Will fusese oprit şi chestionat în repetate rânduri, însă faptul că zona îi era cunoscută îi asigurase trecerea. Dincolo de tensiune, începu să simtă încredere. Bărbaţii păreau să fie pregătiţi de război, unii dintre ei nerăbdători, strânşi în grupuri mici în faţa palisadelor ridicate de curând, râzând pe seama englezilor. Auzindu-le glumele, Will dăduse pinteni buiestraşului său istovit spre Edinburgh. Siguranţa lor îl tulbura. Ştia ce avea să se întâmple.

Conţii şi baronii chemaţi în serviciul regelui aveau să-şi părăsească proprietăţile însoţiţi de cavalerii lor, înarmaţi, mărşăluind pe drumurile Angliei pentru a se reuni, peste trei săptămâni, în Newcastle. Împreună, sub stindardul leilor, armatele feudale aveau să înainteze către nord, alcătuind o forţă uriaşă, una cu care Scoţia nu se mai confruntase de o sută de ani. Aceşti tineri cu bâte şi glume batjocoritoare nu erau deloc pregătiţi.

În ciuda grijilor, Will nu avea cum să ignore ciudata familiaritate a locurilor din jurul său. Cu cât se apropia de Edinburgh, urmând cursul râurilor puţin adânci, pline de pietre, cu atât mai mult simţea dorul de casă, până în dimineaţa târzie în care, la mai puţin de unsprezece kilometri de oraşul regal, schimbă direcţia, luând-o la vest peste dealuri.

Îşi iuţi calul, trecând peste un dâmb şi ajunse la un drum plin de urme de copite, mărginit de un mal înalt de zăpadă viscolită. După aproximativ patruzeci şi cinci de metri, coti. În faţă, la capătul drumeagului, se afla casa

în care se născuse. O parte a lui se întrebase dacă mai există, de parcă şi ea ar fi trebuit să i se şteargă din memorie, din moment ce mulţi din cei care locuiseră în ea muriseră. Rămase surprins să o găsească neschimbată, acelaşi mic zid împrejmuind clădirea, anexele şi padocul. Will îşi încetini calul, care fornăi, din nările-i lărgite ridicându-se aburi. Cu membrele amorţite din pricina frigului, Will sări din şa şi îndepărtă animalul de drumeag. Moşia aparţinuse Templului încă de când tatăl său fusese făcut cavaler, mama şi surorile lui fiind duse la o mănăstire din apropiere de Edinburgh. Se îndoia că vestea despre faptul că dezertase ajunsese înaintea lui, însă nu voia să se întâlnească cu nimeni acolo dacă nu trebuia.

Will coborî panta dificilă către crângul de unde tatăl său aduna lemne pentru foc. Intrând în pădurice, aruncă frâiele calului peste o creangă şi se strecură afară din ascunziş, mergând ghemuit pe măsură ce se apropia de zid. Câteva capre păşteau în padoc, iar în şopron zări nişte vite mătăhăloase. Se ascunse când văzu un bărbat care ieşi cărând un ciubăr, dispărând apoi în spatele casei. Will înaintă pe lângă zid. Ierburile pe care le plantase mama sa în grădină erau ceva mai stufoase, însă în rest locul arăta la fel. Se lăsă pe vine, asaltat de amintiri din copilărie: mâinile mirosind a salvie ale mamei sale, împrăştiind mireasma în jurul ei, sora lui mai mică, Mary, în padoc, alergând de colo-colo, tatăl său, ridicându-l pe cal, sora mai mare Alycie, cântând în faţa focului. Şi ea îi urmase pe ceilalţi în mormânt cu mulţi ani în urmă.

După un timp, începură să-l doară picioarele, aşa că se ridică. Cineva se mişcă în spatele său. Will se întoarse. Avu răgazul să vadă chipul unui tânăr înspăimântat, câteva şuviţe de păr blond şi o mână ridicată, încleştată asupra a ceva, înainte ca braţul să coboare şi să-l lovească în frunte cu obiectul respectiv.

7

Midlothian*, *Scoţia
7 februarie 1296

Cineva vorbea în apropiere, însă vocile erau slabe, înfundate, de parcă le-ar fi auzit de sub apă. Treptat, privirea sa începu să se limpezească. În faţă, dincolo de o uşă, Will vedea câteva perechi de picioare. Perspectiva i se părea ciudată, însă îşi dădu seama că era întins pe jos. Cineva îi dăduse jos mantia şi o atârnase într-un cârlig, lângă căminul unde sfârâia un foc. Îl durea capul şi simţea ceva lipicios pe faţă. Când încercă să se mişte îşi dădu seama că mâinile îi erau legate la spate. Vocile amuţiră şi cineva intră în cameră. Will îşi ridică năucit privirea. Un bărbat vânjos şi cu părul brunet se uita la el. În spatele lui se afla un tânăr blond, ale cărui degete treceau sfidătoare pe sub cingătoarea de piele.

— E treaz, strigă peste umăr bărbatul musculos. Accentul lui era de scoţian.

Will îl recunoscu ca fiind bărbatul pe care îl văzuse ieşind din şopron cărând ciubărul. Cel tânăr era cel care îl lovise. Aproape în aceeaşi clipă îşi dădu seama unde se afla. Era în bucătăria casei sale. Până şi unele obiecte de mobilier rămăseseră aceleaşi.

— Cine eşti?

Adunându-şi puterile pentru a rezista durerii de cap, Will îşi trase genunchii sub el şi se ridică în picioare. Cei doi bărbaţi se dădură înapoi.

— Adu un cuţit, David!

Will auzi o femeie înspăimântată vorbind.

— Spuneţi-mi, rosti el abia ţinându-se pe picioare, înaintând către cei doi bărbaţi, aşa îi primiţi pe toţi cei care vă calcă pragul?

— Doar pe spionii englezi, răspunse bătrânul, în timp ce tânărul se uita în jur, căutând un cuţit pe poliţele din cameră.

— Aşa. Fiindcă nu sunt unul, n-aţi vrea să mă dezlegaţi şi să mă lăsaţi să vă spun cine sunt?

— Nu mi se pare că ai avea căluş, nu?

Will se sprijini de perete pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Am locuit aici. Mă îndreptam către Edinburgh şi am decis să fac un ocol. Nu vreau să vă fac rău şi nici nu vreau să vă distrug proprietatea. Pur şi simplu am vrut să văd casa în care m-am născut.

— Minte.

O altă voce, aparţinând unei persoane mai mature, se auzi de dincolo de uşă. Intră o femeie. Avea în jur de patruzeci de ani, era înaltă şi uscăţivă, iar părul ei de culoarea nisipului era împletit în două cozi care fuseseră prinse peste urechi. Avea ochi verzi, asemănători cu ai lui, iar chipul ei lung şi ascuţit i se părea familiar.

— Rămâneţi pe loc, doamnă, spuse bărbatul vânjos.

— Cavalerii templieri au fost stăpâni peste acest loc timp de treizeci de ani, spuse femeia, ignorând avertismentul. Înainte de asta, s-a aflat în posesia unei singure familii, o familie pe care o cunosc. Nu pari să ai mai mult de patruzeci de ani, aşa că spune-mi cum e posibil să te fi născut aici?

— Am patruzeci şi nouă, o corectă Will. Şi cunosc şi eu familia despre care vorbeşti, căci eu sunt cel mai mare dintre copii.

Femeia tăcu. Îşi acoperi faţa, lăsând să se vadă doar ochii ei verzi, care acum străluceau.

— Dumnezeule, şopti ea.

— Cine e, mamă? spuse o tânără care intră în cameră dinspre hol, privindu-l insistent pe Will.

În spatele ei se mai afla o fetiţă care se încruntă atunci când sora ei îşi puse o mână pe pieptul ei, împiedicând-o să intre în bucătărie.

— E fratele meu.

Will simţi o apăsare în piept când îşi dădu seama că femeia din faţa sa, care îl privea drept în ochi, era sora pe care nu o mai văzuse de la vârsta de unsprezece ani, pe când ea avea patru luni şi era doar bebeluş care scâncea în braţele mamei. Realitatea şocantă a timpului care trecuse, a morţii de neînduplecat, a verilor pierdute se reflecta în ea. Îşi mută privirea asupra celor trei care o înconjurau protector. Copiii ei? Inspiră adânc. Nepoţii şi nepoatele lui.

— Ysenda.

Femeia îi făcu un semn bărbatului mai în vârstă.

— Te rog, Tom, dezleagă-l.

Bărbatul se încruntă, însă se apropie de Will cu grijă.

Will tresări şi-şi mişcă muşchii umerilor amorţiţi după ce mâinile îi deveniră din nou libere.

— Mama credea că ai murit, spuse fetiţa, ivindu-se de după sora ei.

— Spera, o corectă sora ei cu asprime.

— Afară, spuse Ysenda dintr-odată. Ieşiţi cu toţii.

— Mamă!

— Afară. Şi tu, Tom.

Ysenda închise uşa după ce Tom dispăru dincolo de ea. Când se apropie de el, Will crezu că îl va îmbrăţişa, dar ea se opri în dreptul mesei şi trase un scăunel de sub ea. Se aşeză, împreunându-şi strâns mâinile pe masă.

— Vrei să stai în picioare?

Se aplecă şi luă un scaun din partea opusă a mesei, aşezându-se în faţa ei. Nu ştia ce să spună, aşa că spuse primul lucru care-i veni în minte.

— Cum se face că încă mai locuieşti aici?

— Templierii din Balantrodoch au închiriat moşia unui oier. Acesta a murit anul trecut, şi s-au hotărât să o vândă, decât să o arendeze din nou. Ysenda se relaxă, depărtându-şi mâinile. Sunt în relaţii bune cu preotul de la preceptoriu care a ajutat-o pe mama. Când am aflat că moşia avea să fie vândută, l-am rugat pe soţul meu să o cumpere.

— Înseamnă că soţul tău e un bărbat foarte bogat.

— Duncan a considerat-o o investiţie bună şi, având în vedere că în ultimul timp stă foarte mult în Edinburgh, s-a dovedit a fi mult mai convenabilă decât ar fi sperat. Se ridică şi se îndreptă către un suport pe care erau aşezate mai multe străchini. Şirul de lumânări de pe raftul de deasupra picurau seu topit. Afară, cerul avea culoarea ardeziei. Ysenda luă o cârpă şi o înmuie în ciubărul plin cu apă de lângă uşă. O stoarse bine şi apoi i-o dădu lui Will. Poftim, spuse ea repede, dând din cap.

— Fiul tău are un braţ foarte puternic, spuse Will, presând rana şi ştergând sângele care se întărise. Ar putea fi un bun cavaler.

— Sper să fie numit cavaler anul viitor, când va împlini optsprezece ani.

— Templier? întrebă Will, coborând mâna în care ţinea cârpa.

— Nu, replică ea tăios.

— Încă mai am scrisoarea ta. Cea despre mama. Will şovăi. Moartea i-a fost uşoară?

— Moartea, da. E păcat că nu se poate spune acelaşi lucru şi despre viaţa ei. De ce nu te-ai întors?

— Nu am avut cum.

— N-ai putut sau n-ai vrut?

Will se simţi vinovat, dar pentru faptul de a fi abandonat pe altcineva de curând.

— Aveam unsprezece ani când am plecat, Ysenda. N-ar fi contat deloc părerea mea.

— Mama nu mi-a spus niciodată de ce tu şi cu tata ne-aţi părăsit, dar când am mai crescut Alycie şi Ede mi-au povestit. Mi-au spus că tu ai omorât-o pe sora lor, Mary.

— A fost un accident. Şi era şi sora mea. Îşi trecu o mână prin păr. Dumnezeule, dacă aş putea da timpul înapoi, aş face-o. Dar nu pot. E un lucru cu care a trebuit să mă împac.

Ysenda tăcu câteva clipe.

— Mama obişnuia să-mi spună că semăn cu Mary.

— Da, un pic.

— Nu mi-a fost uşor să fiu cea care semăna cu ea.

Tăcură amândoi.

— Ede mai… Will făcu o pauză, neştiind cum să pună întrebarea. Se simţea ca un străin şi nu voia să se strecoare în viaţa altcuiva, în familia altcuiva.

— Trăieşte? Ysenda încuviinţă. S-a mutat împreună cu soţul ei în Elgin cu câţiva ani în urmă. De când au început revoltele a fost greu să ţinem legătura. Însă cred că e bine. Are trei băieţi, toţi sunt mari. Ysenda trase aer în piept. Cum era el?

— Cine?

— Tatăl nostru.

— Mi-ar lua mult mai mult timp decât am la dispoziţie acum să-ţi povestesc, pentru a o face cu dreptate.

Ea se încruntă, privind ţintă mantia agăţată lângă foc.

— Unde-ţi este mantia? David a găsit calul tău în crâng, însă nu era niciun veşmânt cu însemnele templierilor în desaga ta.

— Am părăsit Templul. Will se ridică în picioare atunci când ea deschise gura. Trebuie să ajung la Edinburgh ca să-i transmit un mesaj regelui John. Armata lui Edward e la mai puţin de o lună în urma mea.

— Deci e adevărat? Ne vor invada? Îşi duse absentă mâna la gât, acolo unde atârna o delicată cruciuliţă din argint.

— Regele John trebuie să afle informaţiile acestea. Îi pot fi de folos.

— John Balliol nu se mai află la putere. Atunci când el a refuzat să accepte solicitările lui Edward a luat fiinţă un consiliu al magnaţilor, care a preluat controlul. Acum spune că se va supune, însă întârzie să o facă.

— Magnaţii sunt în Edinburgh?

— Inspectează liniile defensive de la graniţă. Regele îi însoţeşte. Pregătesc oamenii de război. Crucea de foc a ajuns în toate colţurile

regatului. Se opri. Dar soţul meu se află la Edinburgh. Ai putea să-i transmiţi lui informaţia.

— Cu tot respectul, Ysenda, trebuie să i-o transmit cuiva care poate să o folosească la ceva.

— Duncan e un cavaler al lui sir Patrick Graham din Kincardine, un om foarte influent. Va avea grijă ca stăpânul său să primească mesajul tău. Te va însoţi David, mâine-dimineaţă la prima oră. E prea târziu acum, spuse ea cu fermitate, când el încercă să protesteze. Şi vreau să aflu mai multe despre tine… frate.

Palatul regal, Edinburgh
3 martie 1296

Soarele strălucitor se reflecta din acoperişurile clădirilor înghesuite care păreau că se rostogolesc de pe colină înspre Holyrood Abbey, o construcţie ce părea mică în comparaţie cu munţii stâncoşi care se ridicau în spatele ei, privind fioroşi înspre oraş. Ajungând pe meterezele unde vântul care venea dinspre estuarul râului Forth bătea cu putere, şuierând la trecerea printre fantele înguste, ridicând în aer paie şi praf, Will îşi protejă ochii de lumina orbitoare.

— Sir William!

Will se întoarse ţinând strâns de gluga mantiei sale, căci vântul încercă să i-o dea jos de pe cap. Doi bărbaţi veneau înspre el, pe poteca abruptă ce ducea către poarta cu arcadă, în spatele căreia se ridicau cele mai importante dintre clădirile aflate în vârful stâncilor. Apropiindu-se, David zâmbi, însă bărbatul care îl însoţea îşi păstră aceeaşi expresie rece.

— Poţi să-mi spui William şi atât, îi reaminti nepotului său. Nu mai sunt cavaler.

— Aţi fost un comandant, un comandant *templier*. Chiar dacă nu mai purtaţi uniforma, tot ar trebui să vă numiţi cavaler. David ridică din umeri. Eu aşa aş face.

— M-ai chemat, spuse bărbatul, punând o mână pe umărul fiului său.

Will îşi mută privirea asupra cumnatului său, care semăna cu David, numai că era mai îndesat şi mai morocănos decât nepotul său.

— Vreau să ştiu de ce ai întârziat atât, Duncan. Aştept de trei săptămâni. Ştii la ce am renunţat pentru a aduce aceste informaţii. Nu mi-ar plăcea deloc să fi făcut un astfel de sacrificiu degeaba.

Duncan nu fu impresionat.

— După cum ţi-am mai spus, până la întoarcerea stăpânului meu, nu pot face nimic.

— Nu poţi vorbi cu şeriful sau cu administratorul? Cred că armata engleză se află deja la Newcastle. Edward intenţiona să ajungă la Berwick până de Paşte. A rămas mai puţin de o lună.

— Palatul e plin-ochi de soldaţi, se umplu magaziile, fortificaţiile sunt întărite, şi vor veni rapoarte despre armament din întregul comitat. Nu au timp pentru audienţe.

— Chiar şi când audienţa le poate salva regatul?

Văzând că Duncan tace, Will îl presă.

— Mă crezi?

— Nu eu voi decide dacă informaţiile tale sunt adevărate sau corecte. Vei fi primit în audienţă imediat ce se întoarce sir Patrick. Îmi voi respecta promisiunea făcută, adăugă rece Duncan.

— Şi eu ce pot să fac până atunci?

— Poţi să aştepţi. Noi, ceilalţi, avem multe de făcut.

Will îşi reprimă furia urmărindu-l pe Duncan cum se îndepărtează, mergând în faţa lui David, care părea că se împotriveşte. Înţelegea de ce îl primise cu ostilitate şi suspiciune: era un străin acolo, un om care avea legături în tabăra duşmană şi care o părăsise pe femeia pe care o iubea Duncan, nereuşind nici măcar să ţină legătura cu ea până acum. Înţelegea, dar lucrul acesta îl nemulţumea foarte mult. Ani la rând fusese respectat, temut chiar, avea puterea să conducă armate şi să negocieze cu regii. Acum, doar pentru că renunţase la mantia sa, devenise un nimeni. Nu avea uniformă, nu mai avea bani. Îşi pierduse influenţa. Nu mai putea pretinde decât că era un Campbell, însă familia pe care o lăsase bunicul său se afla în vestul îndepărtat, şi nu luase niciodată legătura cu ei.

Simţindu-se rănit şi enervat, Will se sprijini de zidul de apărare. În apele estuarului lunecau patru nave către portul Leith. Întinderea de apă era neagră, reflectând norii uriaşi de deasupra, însă strălucea auriu de fiecare dată când soarele reuşea să-i străpungă cu razele sale puternice. Tot ce-l înconjura era vast şi sălbatic. Răspândea o energie ciudată, o putere primordială, primitivă, care se vădea în piatra vulcanică ce-şi săpase drum prin pământul unde se născuse dârzenia de neîmblânzit a scoţienilor. Însuşi castelul şi oraşul de sub el păreau să fie sfidătoare; un gest cutezător în faţa solului neprimitor care îi înconjura din toate părţile.

Tatăl său îl adusese la castel o singură dată, când era un băieţel. Veniseră împreună cu o companie de templieri din Balantrodoch care voiau să vorbească cu regele Alexander în privinţa unor rente, din câte îşi aducea aminte. Pe atunci, apartamentele regale şi clădirile administrative, în care locuiau şeriful de Edinburgh şi intendentul suveranului împreună cu slujitorii lor, erau construite din lemn. Acum majoritatea acestora fuseseră înlocuite de structuri mai masive, din piatră. Împrejurul unora dintre ele încă se mai lucra, schelăria de lemn zguduindu-se din pricina vântului.

Simţind pe cineva apropiindu-se, Will se întoarse şi-l văzu pe David.

— Ar trebui să-mi păzesc spatele. Eşti şiret ca o vulpe. Se bătu pe frunte, acolo unde avea o cicatrice uşoară.

David zâmbi cu tristeţe şi se sprijini de piatra umedă.

— Aşa trebuie, dacă vrei să mănânci la cină.

— Un cavaler şi un vânător.

— Ei, un viitor cavaler, spuse David, fără să pară stângaci. Nu-l lua în seamă pe tatăl meu, adăugă el, privind înspre estuar. Încearcă doar să o protejeze pe mama.

— Bănuiesc că a fost supărată pe mine pentru multă vreme.

David ridică din umeri.

— Nu te pomenea foarte des, însă după moartea bunicii a plâns mult şi uneori o auzeam vorbind cu tata despre tine şi despre bunicul. Obişnuia să spună că bunica a murit de inimă rea.

Will se uită în altă parte.

David îşi aranjă centura, apoi îl privi.

— Chiar i-ai salvat viaţa Marelui Maestru?

— Cu multă vreme în urmă.

— Povesteşte-mi mai multe despre Acra.

Will zâmbi. Stabiliseră un soi de pact. El îi povesti lui David despre Ţara Sfântă, iar David îi vorbi despre Scoţia şi înfruntarea cu Edward, umplând golurile din informaţiile pe care le avea.

Nepotul său vorbi foarte mult despre ziua morţii regelui Alexander, în urmă cu zece ani, care căzuse de pe cal şi-şi frânsese gâtul. Cu o voce joasă, care i se părea lui Will a fi ecoul lui Duncan, David i-a povestit despre cum nepoata regelui, prinţesa Norvegiei, murise la scurt timp după aceea, iar în urma decesului ei începură necazurile Scoţiei. Apăruseră nu mai puţin de paisprezece pretendenţi la tron. Pentru că exista ameninţarea declanşării unui război civil, Edward, cumnatul lui Alexander, a fost chemat să

intervină. A făcut în aşa fel încât toţi să fie supuşi unor probe, pentru a vedea cine este potrivit, însă Edward plănuise altceva, dorinţele lui ieşind la iveală atunci când le ceruse scoţienilor să-l recunoască drept suveran şi să-i cedeze toate oraşele şi castelele care aparţineau casei regale. Neavând altă opţiune decât cea de a se supune, magnaţii, adică liderii clanurilor, i-au crezut promisiunea că, de îndată ce va fi încoronat un nou rege, Edward avea să renunţe la pretenţiile sale de a stăpâni regatul.

În urma probelor care s-au desfăşurat pe perioada unui an, Edward l-a ales pe John Balliol pentru a fi succesorul lui Alexander şi, pentru câtva timp, în Scoţia se reinstalase pacea. Însă Edward a început cu viclenie şi dibăcie să ştirbească puterea noului suveran. Fiind rege, Balliol avea dreptul suprem de a împărţi dreptatea în regatul său, dar Edward insistase ca toate reclamaţiile care ar fi trebuit să fie rezolvate în Scoţia să fie soluţionate în Anglia. Balliol a continuat să fie umilit mulţi ani, ajungând o dată să fie chemat la Westminster pentru a se apăra în faţa unor acuzaţii. Astfel, Edward le arăta tuturor că regele nu era decât un vasal, un supus al coroanei engleze, aflat sub autoritatea Angliei. Tuturor acestor lucruri, i-a spus David lui Will, li se pusese capăt anul trecut, când şefii clanurilor, înfuriaţi de acţiunile lui Edward şi de slăbiciunea lui Balliol, au format un consiliu care să guverneze în locul regelui şi au trimis mesageri la Filip pentru a-i cere ajutorul.

Faptul că David îi povestise din nou toate acestea nu făcu decât să-l determine pe Will să-l urască şi mai mult pe Edward. Când părăsise Templul pentru a-i înştiinţa pe scoţieni cu privire la planurile regelui îl cuprinsese un deosebit sentiment de satisfacţie, deoarece luase atitudine împotriva celui care îi distrusese viaţa, însă văzând că nimeni nu are bunăvoinţa de a asculta ce are de spus, începuse să se simtă din ce în ce mai neputincios.

— O voi vedea şi eu într-o zi.

Will, adâncit în gândurile sale, îl privi nedumerit pe nepotul său.

— Acra, spuse David, răzând de expresia de pe chipul lui Will. Ascultai ceea ce…? Auzind sunetul cornului răsunând dinspre zidurile de deasupra lor, tăcu şi se aplecă peste parapet, protejându-şi ochii de soarele puternic. Priveşte!

Uitându-se în direcţia indicată de nepotul său, Will văzu o coloană de călăreţi urcând repede colina, urmaţi de o mulţime de flamuri colorate. Vântul purta cu el sunetul înfiorător al cornilor.

— E regele. Apucând braţul lui Will, David îl trase de lângă parapet. Hai, să-i spunem tatei. Vei obţine audienţa pe care o aştepţi.

Predicţia nepotului său se dovedi a fi însă prematură, căci grupul lui Balliol veni în galop până la palat, trecând cu repeziciune printre porţile cu arcadă pentru a intra în curtea interioară, iar Will fu împins cu brutalitate de unul dintre gardieni. Îl văzu pe rege pentru câteva clipe, când acesta fu ajutat de un scutier să descalece, însă nu primi niciun fel de atenţie din partea lui, fiind tratat ca oricare dintre grăjdarii care veniseră pentru a lua caii obosiţi, iar Balliol, însoţit de toţi membrii consiliului, dispăru repede în spatele uşilor sălii de judecată, uşi care se închiseră cu zgomot în spatele lor.

Cinci ore mai târziu, Will se plimba prin curtea de lângă grajdurile palatului. De la sosirea regelui John, o mulţime de servitori şi mesageri intraseră şi ieşiseră pe uşile sălii, unii dintre aceştia fiind însoţiţi de câte un conte ori lord, înconjurat de cavaleri. Cu trecerea orelor, acesta fusese singurul motiv care îl împiedicase să intre vijelios în sală, cerând să vorbească cu regele.

— Campbell.

Will se întoarse. Când apăru Duncan, speranţele lui reînviară pentru moment, apoi se năruiră iarăşi, observând expresia de pe chipul cumnatului său.

— Ai vorbit cu sir Patrick?

Duncan dădu din cap.

— Ei bine?

— Nu au vrut să asculte.

Dându-i asemenea veşti, Duncan fusese destul de politicos pentru a-şi exprima regretul.

Will continuă să insiste, refuzând să creadă că tot ceea ce făcuse fusese în zadar; că oamenii aceştia puteau fi atât de înguşti la minte.

— Le-ai relatat întocmai vorbele mele? I-ai spus că Edward vrea să cucerească Berwickul şi că plănuieşte apoi, folosindu-se de Balantrodoch drept bază militară, să cucerească Edinburghul?

— Sir Patrick i-a spus toate astea lui Balliol, dar regele şi oamenii săi au alte planuri şi vor să le respecte.

Will se sprijini de unul dintre butoaiele cu apă care se aflau în faţa grajdurilor.

Duncan oftă.

— Dacă are vreo importanţă, eu cred că greşesc.

Will nu mai avea puterea să fie recunoscător pentru susţinerea neaşteptată.

— Totul a fost în zadar.

Duncan se aşeză lângă el şi-şi încrucişă braţele musculoase.

— Plănuiesc asta de multe luni încoace, Campbell. Totul a fost pregătit. Tratatul cu Franţa a fost semnat, graniţele au fost întărite.

— Toate liniile lor de apărare vor fi inutile dacă Edward reuşeşte să cucerească Berwickul.

— Sir William Douglas va apăra Berwickul. E unul dintre cei mai neînfricaţi cavaleri ai regatului. Dacă ceea ce spui e adevărat, şi Edward va ataca mai întâi oraşul, atunci va avea o misiune foarte grea.

— Dacă e adevărat ce spun? repetă Will. Se încred în vorbele mele, nu-i aşa?

— S-au arătat suspicioşi, mărturisi Duncan. Au trimis un spion printre servitorii lui Edward pentru a afla informaţii cu privire la strategia lui, însă se tem că acesta a fost descoperit. Câţiva dintre membrii consiliului cred că ai fost trimis de Edward pentru a crea o diversiune, făcându-ne să ne concentrăm forţele asupra unui singur oraş, lăsând restul teritoriului fără apărare. Unii au cerut să fii arestat.

Will îl privi fix.

— Însă sir Patrick a garantat pentru tine în baza cuvântului meu. Duncan dădu din cap. Sper că nu ne vei demonstra contrarul. Se ridică. Magnaţii plănuiesc să atace Carlisle. De un an încoace e apărat de clanul Bruce, care şi-a trădat ţara şi a trecut de partea lui Edward. Se pare că n-au vrut să renunţe la proprietăţile lor din Anglia. Şapte conţi vor pleca curând, iar eu voi merge cu lordul meu, însă i-am asigurat lui David un loc aici, pentru a ajuta la apărarea palatului. Nu e pregătit pentru războiul acesta, nu încă. Îşi împinse bărbia în faţă. Vreau să-mi aduc soţia şi fetele aici. Dacă Edward va ataca Berwickul şi dacă… Trase repede aer în piept. Vreau să ştiu că vor fi în siguranţă.

— Vrei să le apăr eu?

— Îi eşti dator Ysendei măcar cu atât. Văzând acceptul din ochii lui Will, Duncan dădu din cap şi se îndepărtă.

Will se ridică, gândindu-se să se ducă în cazarma unde fusese repartizat, într-o cameră în care bătea vântul şi stătea îngrămădit împreună cu alţi

patruzeci de soldaţi, când un bărbat care îl privise discutând cu Duncan se apropie.

— William Campbell?

Will încuviinţă privind cu prudenţă sabia uriaşă prinsă pe spinarea bărbatului şi întrebându-se dacă promisiunea lui Duncan că nu va fi arestat avea să se adeverească.

— Sunt sir Patrick Graham.

Surprins, Will făcu o plecăciune.

Sir Patrick zâmbi.

— Dacă tot ce mi-au povestit cavalerul meu şi fiul său e adevărat, atunci eu aş fi cel care ar trebui să mă înclin. Din păcate, spre deosebire de mine, majoritatea compatrioţilor mei nu privesc cu recunoştinţă sacrificiul pe care l-ai făcut venind aici pentru a ne preveni. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-i convinge că se înşală, dar sunt foarte încăpăţânaţi.

— Vă mulţumesc pentru susţinere. Ştiu că a fost riscant să mă sprijiniţi.

— Primejdia în care se află regatul nostru este şi mai mare. Patrick oftă adânc. Magnaţii îl urăsc atât de mult pe regele Edward încât mi-e teamă că sunt prea dornici de război. Înflăcărarea s-a transformat în certitudine. E drept, scoţienii sunt luptători curajoşi, iar membrii consiliului şi-au petrecut ultimele săptămâni însufleţindu-şi pofta de război, dar totul se reduce la numere în cele din urmă. Bănuiesc că tatăl tău ar fi înţeles asta, fiind contabil. Zâmbetul i se lărgi când văzu mirarea lui Will.

— Cum l-aţi cunoscut? Will privi atent chipul lui Patrick. Bărbatul nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, iar tatăl său era mort cam tot de atât timp.

— Nu l-am cunoscut. Tatăl meu le-a vândut templierilor din Balantrodoch o proprietate. James Campbell l-a reprezentat pe Marele Maestru al Scoţiei. Tatăl meu i-a fost recunoscător pentru atitudinea nepărtinitoare din timpul negocierilor, iar după pecetluirea înţelegerii a jurat că-i va rămâne îndatorat. Au păstrat legătura mulţi ani, până când James a părăsit Scoţia. Tatăl meu nu a mai primit nicio veste de la el, însă mult timp după aceea şi-a amintit de ajutorul lui cu gratitudine, căci atunci când m-a numit moştenitorul său mi-a spus că sunt stăpân peste proprietăţile mele datorită lui James. Tatăl tău nu a cerut niciodată nimic în schimbul ajutorului oferit, iar atunci când Duncan mi-a spus cine eşti şi de ce ai venit, m-am gândit să onorez promisiunea tatălui meu.

— Mulţumesc, murmură Will, fără să-şi dea seama dacă îi mulţumea lui Patrick pentru susţinere sau pentru evocarea memoriei tatălui său.

— Mi-e teamă că nu avem suficiente efective pentru a ne apăra în faţa armatei lui Edward. Din păcate, niciunul dintre noi nu poate face nimic în privinţa asta. Tot ce putem face este să luptăm şi să ne rugăm ca Dumnezeu să fie de partea noastră. Aşa că, aş vrea să lupţi alături de noi, Campbell. Eşti un soldat cu experienţă. Iar cunoştinţele tale în ceea ce-l priveşte pe Edward şi strategia sa cred că se vor dovedi a fi foarte folositoare. Voi avea grijă să primeşti un loc potrivit în linia de apărare a Edinburghului dacă vei lupta pentru noi.

Îşi aminti de cuvintele lui Robert, care îi spusese că nu va avea parte de justiţie, ci de război, însă Will le ignoră.

— Voi face mai mult decât asta.

8

Berwick-upon-Tweed, Scoţia
30 martie 1296

Cei patru băieţi urcau împreună pe metereze, înfigându-şi mâinile în solul tare, acoperit cu iarbă aspră, care le zgâria genunchii goi. Zidul se întindea de pe partea stângă a castelului, pornind de pe malurile râului Tweed, până în dreapta, către poarta dinspre mare, înconjurând oraşul cu un cerc de pământ. Deasupra lui fusese ridicată o palisadă din lemn, înfiptă adânc, între stâlpi având spaţii special amenajate pentru veghe. Băieţii se adunaseră în jurul uneia dintre aceste deschizături, încărcând aerul cu aburii respiraţiei lor. În spatele lor, pământul cobora abrupt către şanţul care fusese săpat pentru a înconjura oraşul. Dincolo de acest canal se întindeau câmpii line, cu case şi câteva ferme. Era o dimineaţă rece şi mohorâtă, dar nu se înstăpânise ceaţa, astfel încât puteau vedea cu uşurinţă armata care se răspândise pe un deal micuţ, la mai puţin de un kilometru către nord-est. De la o asemenea distanţă, băieţii nu reuşeau să distingă detalii. Tot ce puteau vedea era masa de oameni şi de cai, printre care se zăreau steaguri viu colorate şi scânteierile săbiilor.

— Câţi sunt? şopti cel mai tânăr, care purta o căciulă roşie de fetru.

Unul dintre ei îşi miji ochii, de parcă ar fi încercat să-i numere. Aerul era inert, astfel încât puteau auzi strigătele îndepărtate, hămăitul câinilor şi sunetele metalice ale armatei care se pregătea de luptă.

— O sută de mii, spuse el, după un moment.

Uimit, cel mai tânăr dintre băieţi căscă gura, însă fratele său, care era mai mare ca ei toţi, îl îmbrânci pe cel care vorbise.

— Prostule. Nu sunt mai mult de zece.

— Zece mii? murmură cel mic, diferenţa dintre cele două numere nereuşind să-l liniştească.

— Nu se vor apropia, spuse fratele său dispreţuitor, trăgându-i căciula roşie peste ochi. Arcaşii noştri îi vor ucide. De lângă genunchii săi, dezgropă o piatră. Ridicându-se pe vârfuri, o aruncă peste palisadă în direcţia armatei. Câinilor! strigă cu toată puterea, în timp ce bolovanul dispăru într-o tufă de dincolo de şanţ.

Ceilalţi doi rânjiră şi se ridicară în picioare. Auziseră câţiva soldaţi strigând insulte la adresa armatei engleze în timp ce se îndreptau către

liniile de apărare. Apucându-se de capătul stâlpilor ca să se sprijine, se ridicară până putură vedea peste metereze. Vocile li se uniră.

— Câinilor! Câinilor! Veniţi încoace să vă tăiem cozile!

Cel mic îşi trase căciula de pe ochi. Glasurile lor era subţiri, gâtuite. Chiar şi atunci când îi auzi râzând depistă frică dincolo de bravura pe care o afişau. Brusc, vârful stâlpului de care se ţinea fratele său se rupse. Reuşi să nu se rostogolească jos de pe metereze doar pentru că se prinse de băiatul de lângă el. După ce-şi recăpătă echilibrul, tăcură cu toţii, privind bucata de lemn din mâna sa, în mod vizibil putredă.

— Voi de acolo!

Băieţii se întoarseră şi văzură o companie de soldaţi dedesubt, purtând culorile garnizoanei oraşului, aflată sub comanda lui William Douglas.

— Coborâţi, se răsti unul dintre soldaţi.

Pe jumătate târându-se, băieţii lunecară jos de pe metereze, ajungând pe drumul noroios.

— Poate vor să lupte în locul nostru, sugeră unul dintre bărbaţi, râzând încântat.

— Duceţi-vă la mamele voastre, spuse altul, lovindu-l peste ceafă pe cel mai mare dintre băieţi.

În afara oraşului Berwick-upon-Tweed, Scoţia
30 martie 1296

Chipul regelui Edward exprima încordare în timp ce privea atent zidul de pământ din jurul aşezării. În spatele ochilor simţea o presiune puternică, o durere surdă, continuă. Trase aer pe nas cu putere. Frigul şi umezeala din nord nu erau pe placul lui şi se îmbolnăvise la câteva zile după începutul campaniei. Nu cădea deseori la pat, astfel că durerea de cap ce nu voia să treacă îl făcea iritabil. Auzi copite de cal în spatele său, căci Anthony Bek, episcopul de Durham, veni alături de el pe deluşorul aflat la opt sute de metri distanţă de oraş. Mantia violet era ridicată peste umărul său masiv, lăsând să se vadă splendida armură şi sabia cu lama lată care-i atârna la şold.

— Navele din estuar sunt pregătite, sire. Aşteaptă semnalul Mariei Tale.

Edward îl privi. O fi fost Bek slujitorul cu voinţă de fier al Domnului, însă războiul i se potrivea mult mai bine. Etala toată pompa şi mândria tipice unui general al armatei, aflându-se în fruntea oştii pe care o adusese din St Cuthbert. Bek era ca un rege în episcopatul său, teritoriile sale fiind

parte a celor mai nordice linii de apărare ale Angliei. Edward îl numise pe episcop locotenent al Scoţiei în urmă cu şase ani, atunci când fiul său urma să se căsătorească cu prinţesa Norvegiei. Încă de atunci rolul lui Bek în pregătirea războiului fusese foarte important.

Edward îşi îndreptă din nou atenţia către oraş, privind mulţimea caselor de lemn care se îngrămădeau dincolo de palisadă, printre care se iţeau ici-colo mici biserici de piatră. Dincolo de el, Marea Nordului arăta ca o semilună de argint, scufundându-se în cerul cenuşiu. Îi venea greu să creadă că burgul acela umil, mărginit în depărtare de leneşul râu Tweed şi de zonele mlăştinoase dinspre estuar, era cel mai bogat oraş al Scoţiei. Locuitorii săi, în jur de douăsprezece mii, erau în mare parte scoţieni, dar şi negustori străini, o comunitate de-a dreptul înfloritoare, mulţi dintre ei sosiţi din Ţările de Jos, care făceau negoţ cu piei şi lână în Flandra şi Germania, întorcându-se de acolo cu vase încărcate cu cărămidă arsă din regiunea flamandă.

— Unii dintre soldaţi i-au auzit pe locuitori strigând insulte. Bek strâmbă din nas şi privi cu atenţie oraşul. Poporul acesta nu ştie ce înseamnă cavalerismul.

— Atunci o să le arătăm noi, răspunse Edward. Ridică braţul înmănuşat şi-l îndreptă către Berwick. Acolo.

Beck îşi miji ochii pentru a vedea.

— Meterezele sunt mai mici, observă el.

Edward dădu din cap.

— Iscoadele au descoperit un drum plin de urme de animale, construit printre tranşee. Presupun că pe acolo îşi duc dobitoacele la păscut. Pe acolo vom intra. Regele îşi întoarse calul de război, Bayard, lovindu-l în crupă şi trăgând de frâie. Capul masiv al animalului era acoperit de armură. Vino. A sosit timpul să-i numim cavaleri pe cei tineri.

Însoţiţi de remarci batjocoritoare aduse de vânt dinspre oraş, cei doi bărbaţi se îndreptară călare spre locul în care armata engleză se desfăşurase pentru bătălie.

Grosul cavaleriei şi al infanteriei era format din două sute dintre arendaşii lui Edward, care, conform legilor serviciului feudal, aduseseră fiecare câte o companie de cavaleri. Această forţă, aproape opt mii de oameni, fusese suplimentată prin chemarea sub arme a arcaşilor galezi şi a templierilor aflaţi sub comanda lui Brian le Jay. Cu toţii erau dornici să scape de frigul dimineţii care le intrase în oase, dornici să se arate loiali regelui lor.

Plecaseră spre Berwick la trei zile după Paşte, ceva mai târziu decât plănuise Edward, întârziaţi de o ambuscadă din oraşul Wark. Campania nu începuse bine, căci lordul oraşului, un nobil englez, trecuse de partea scoţienilor. Prima vărsare de sânge fusese pricinuită de scoţieni, care atacaseră Warkul, forţându-l pe rege să-şi devieze armata pentru a putea elibera oraşul. Imediat după aceea, Edward trecuse râul Tweed prin cătunul Coldstream, jurând că el avea să termine ce începuseră scoţienii. Marele pod către Berwick fusese luat de ape în urma inundaţiilor de acum doi ani, iar satul fusese singurul loc de trecere. Armatei engleze i se alăturaseră peste patruzeci de galere, care înaintaseră de-a lungul coastei de est a Angliei. Aşteptau la gura de vărsare a râului Tweed, dincolo de oraş.

În seara anterioară aflaseră că armata scoţiană se îndrepta către Carlisle, spre sud-vest, însă Edward nu-şi diviză forţele. Carlisle era un oraş bine apărat, aflat sub comanda unuia dintre cei mai loiali vasali scoţieni ai săi, Bruce din Annandale. Era sigur că oraşul va rezista, şi chiar dacă nu avea să fie aşa, lucrul acesta constituia o diversiune folositoare şi neaşteptată, captând atenţia armatei scoţiene şi lăsând liber drumul către Edinburgh. Singurul lucru care stătea în calea regelui era colonia aceasta de scoţieni şi străini. Pentru Edward, cu cât îi învingea mai repede, înaintând către victorie în campania sa, cu atât mai bine. Ura frigul din nord şi îl întrista nespus decesul nepoatei lui Alexandru al III-lea, căci dacă acesta nu s-ar fi produs, nimic din ce se întâmpla acum nu ar mai fi fost necesar.

În urmă cu şase ani, cu binecuvântarea papei şi cu acordul precaut al magnaţilor scoţieni, aranjase căsătoria fiului şi moştenitorului său, Edward de Caernarvon, cu regina care era doar o fetiţă, asigurând viitoarea dominaţie a Angliei asupra regatului. Însă odată cu neaşteptata ei moarte, toate planurile lui se năruiseră, văzându-se nevoit să depună eforturi continue, ani la rândul, cheltuindu-şi fondurile pentru a-şi asigura dominaţia asupra regatului. Crezuse că, alegându-l pe Balliol, pe care spionii săi îl considerau cel mai slab dintre pretendenţi, avea să deţină în continuare controlul asupra tronului scoţian, şi aşa s-ar fi întâmplat dacă conducătorii clanurilor nu s-ar fi ridicat împotriva lui. Acum trebuia să-i supună prin forţă, nu prin şiretenie, aşa cum făcuse şi cu galezii, iar pentru asta îi dispreţuia pe toţi cu atât mai mult.

Asemenea regelui Filip, vărul şi duşmanul său, Edward dorea să deţină controlul. Ca rege al Angliei, se păruse că era îndreptăţit să-i subjuge pe vecinii săi dezorganizaţi, aducându-i sub stăpânirea sa, pentru a crea un

imperiu feudal care să fie condus de succesorii săi generaţii la rândul. Un secretar al regelui, un bărbat îngâmfat şi totuşi eficient pe nume Hugh Cressingham, descrisese actul acesta drept îndreptarea cutelor unei veşmânt; aranjarea manşetelor. Lui Edward îi plăcuse. La sfârşitul acestei zile, cuta pe care o reprezenta oraşul Berwick avea să dispară.

Pe panta din faţa avangardei, condusă de contele de Surrey, aşteptau treizeci de bărbaţi tineri, plini de nerăbdare. Făcură linişte atunci când se apropiară Edward şi Bek. Regele descălecă, fără să apeleze la ajutorul scutierului. După finalizarea planurilor de atac alături de contele de Surrey şi de ceilalţi comandanţi, regele se îndreptă cu paşi mari către cei tineri, fii ai nobililor stăpâni peste teritorii din Anglia. Îngenuncheară cu toţii, înclinându-şi capetele atunci când acesta îşi trase sabia. Întreaga armată se adânci într-o linişte profundă, întreruptă doar de lătratul câinilor, de zăngănitul armelor şi de caii care fornăiau. Edward se apropie de primul dintre ei, ţinând sabia în mână. Doi slujitori mergeau alături de rege, amintindu-i discret numele tinerilor. Edward îşi ridică sabia şi o puse pe umărul tânărului bărbat, iar acesta depuse jurământul de netăgăduită loialitate cu o voce limpede, care răsună până la cei aflaţi în spate. Avansat la rangul de cavaler, se ridică în picioare: un cavaler, un bărbat care încă nu vărsase sânge, dar gata să-şi demonstreze valoarea. Soldaţii îl întâmpinară cu urale, iar acesta zâmbi larg. După ce se potoliră strigătele soldaţilor, se auziră scandările îndepărtate venind dinspre zidurile de apărare ale oraşului Berwick. Apropiindu-se de cel de-al doilea tânăr, regele se încruntă. Îşi ridică sabia, însă făcu o pauză, atenţia fiindu-i distrasă atunci când îşi auzi numele. Îşi dădu capul într-o parte, concentrându-se pentru a auzi mai bine. Cântul se auzi iarăşi.

— *Edward al Angliei, marş acasă! Edward Picioroange, bagă-ţi coada-ntre picioare, câine ce eşti!*

Tânărul se uită împrejur fără ţintă observând roşeaţa din obrajii regelui.

Episcopul Bek îi făcu semn unuia dintre ofiţerii din spatele său.

— Aclamaţi-vă suveranul, mârâi el. Tu, se răsti la bărbatul care purta stindardul regal, împodobit cu un blazon reprezentând trei lei de aur. Ridică-l!

Acesta se uită la el năucit, neobişnuit să primească ordine de la un episcop. Bek se îndreptă cu repeziciune către el. Începură să se audă câteva urale, ca nişte clipoceli într-un iaz.

— Ridică steagul sau ţi-l bag în fund!

Purtătorul de stindard îl ridică repede şi începu să-l fluture energic. Uralele crescură în intensitate, înghiţind scandările dispreţuitoare care veneau dinspre Berwick. Edward se întoarse iarăşi către tânăr şi puse latul lamei pe umărul acestuia, cu dinţii încleştaţi de furie.

Amestecul de sunete continuă pentru o vreme, fiecare ridicare la rangul de cavaler fiind primită cu aplauze mai puternice şi mai numeroase decât ultima, până când câmpia din jurul oraşului Berwick se umplu de strigătele a opt mii de bărbaţi. Contele de Surrey fu primul care observă cum se îndreptau către oraş navele care intraseră în estuar. Se încruntă, ridicându-se în scări pentru a vedea mai bine, apoi înjură şi-i dădu pinteni calului său, apropiindu-se de Edward, care îl numea cavaler pe ultimul tânăr.

— Maria Ta!

Contele îşi ridică calul pe două picioare şi-i arătă regelui navele.

Edward căscă ochii săi gri atunci când văzu ce se întâmplă.

Bek se apropia de cei doi, căci văzuse şi el.

— De ce atacă? Nu le-am dat niciun semnal!

— Uralele, spuse Edward dintr-odată. Steagurile. Cred că am început atacul. Strigându-şi ordinele către cei mai apropiaţi comandanţi, o luă la fugă către Bayard.

După ce se răspândi vorba, se iscă un haos general, căci mulţi se grăbeau să ajungă la caii lor, iar cei care erau deja călare îşi strângeau mai bine scuturile. Tinerii care tocmai fuseseră ridicaţi la rangul de cavaler goniră către caii lor de atac, inimile bătându-le cu iuţeală din pricina emoţiilor. Arcaşii îşi scoteau săgeţi din tolbe, infanteriştii îşi pregăteau săbiile ori grelele buzdugane, în timp ce cavalerii îşi ocupau poziţiile, caii lor de război dând din picioare cu nervozitate.

Departe, în apropiere de râul Tweed, cerul se lumină atunci când o mulţime de săgeţi arzând fură trase din interiorul oraşului. Tăcute, coborau arcuit către nava aflată în frunte. Edward se îndreptă în şa. Chiar şi de la acea distanţă îşi putea da seama că ceva e în neregulă: vasul nu mai înainta, rămânând nemişcat în apă. Înjură cu ură, dându-şi seama că navele se împotmoliseră în malul noroios. Săgeţile de foc îşi atinseră ţinta, iar vela cea mare se aprinse ca o torţă.

— După mine! le strigă Edward comandanţilor din preajma sa, îndemnându-l pe Bayard cu pintenii.

Cavaleria îl urmă, galopând către oraş peste panta scurtă. Contele de Surrey aduse avangarda alături de rege, cei doi luând-o înainte. Flancul

drept al armatei se afla sub conducerea lui Brian le Jay şi a templierilor, ale căror mantii albe fluturau în vânt, copitele cailor făcând pământul să bubuie. Flancul stâng era condus de Bek şi era format din războinicii din St Cuthbert, mantia lui vişinie ca o vânătaie fiind umflată de curenţii de aer. Arcaşii se luară după ei, îndreptându-se către un punct aflat la mică distanţă de deluşorul de unde Edward privise atent oraşul. De acolo aveau să acopere cavaleria şi infanteria care alerga peste colină. Pe râul Tweed, punţile navelor luaseră foc, arzând cu flăcări uriaşe, hrănite de briza care venea dinspre mare. Ţipetele celor arşi erau purtate de vântul uşor, însă Edward şi toţi ceilalţi soldaţi nu auzeau nimic, căci strigătele erau acoperite de zgomotul infernal produs de atacul lor.

Se apropiară alte două nave, pentru a-i ajuta pe cei de pe primul vas, însă scoţienii goniră înspre aceştia printr-o ieşire secretă, măcelărindu-i pe cei care încercau să scape de pe vasul cuprins de flăcări. O mulţime de alte săgeţi sâsâiră în aer, stingându-se în apa din jurul ambarcaţiunilor care se apropiau. O altă navă se împotmoli în nămol, iar apărătorii oraşului chiuiră de bucurie. După ploaia de săgeţi, bărbaţii de pe mal aruncară în partea laterală a galerelor care înaintau cu greu bucăţi de lemn arzând. Acestea se loviră de punţile navelor, arzând înăbuşit. Lemnele uscate începură să pocnească, luând foc foarte repede, echipajele nereuşind să le stingă, ei înşişi fiind nevoiţi să se ferească de săgeţi. Englezii săriră peste bord pentru a scăpa de flăcări, însă din cauza greutăţii armurii picioarele lor se scufundară în mâlul lipicios. Fumul care se înălţa din primul vas le bloca vederea, astfel încât aceştia nu-i zăriră pe soldaţii care alergau înspre ei, îmbrăcaţi cu armuri uşoare, din piele tăbăcită, care le permiteau să alerge prin mâlul saturat cu apă fără probleme.

Edward îl făcu pe Bayard să alerge înspre punctul unde meterezele erau mai joase, creând astfel o breşă în linia de apărare, care ducea către o cale îngustă, mărginită de pământ şi pietre din şanţ. Poarta care fusese amplasată aici era înaltă şi lată pentru a compensa, însă o barieră din lemn nu avea cum să împiedice intrarea celor opt mii de soldaţi, mai ales că onoarea acestora fusese pusă la încercare. Nervii lui Edward erau întinşi la maximum, obrajii devenindu-i vineţii. Insultele locuitorilor oraşului îi răsunau în urechi, iar mânia stârnită de vederea navelor de pe râu, acum în flăcări, nu putea fi potolită decât prin vărsare de sânge. Orice speranţă a locuitorilor oraşului Berwick că ar fi putut beneficia de clemenţă se năruise. Acum aveau să-i simtă din plin furia.

Când ajunseră aproape de întărituri, o mulţime de săgeţi începură să vâjâie pe lângă ei. Una dintre ele îl împunse pe un cavaler în piept. Forţa loviturii îl aruncă pe spate şi căzu de pe cal, fiind călcat în picioare de cei care veneau în urma sa. Alte săgeţi ricoşau din căştile soldaţilor ori se înfigeau în armurile de piept şi în coifuri. Câteva loviră cai, făcându-i să-şi schimbe direcţia şi să se oprească brusc, aruncându-şi cu violenţă călăreţii din şa, în noroi. Edward îşi ridică scutul, însă săgeţile trecură pe lângă el, fără să-l atingă. În spatele lor, arcaşii galezi începură să tragă înspre ridicăturile din pământ, trimiţând săgeţile cu boltă, peste palisadă, pentru a-i ucide pe cei care formau rândurile compacte de apărare. Ajungând tot mai aproape de tranşee, Edward îşi încetini calul, permiţând avansarea celor doi comandanţi care se aflau în fruntea celor mai buni cavaleri şi a celor proaspăt numiţi. Îi fusese greu să ia decizia aceasta; furia îl făcea să-şi dorească să străpungă palisada de unul singur, însă cei treizeci de tineri ridicaţi la rangul de cavaler erau ageri ca nişte câini de vânătoare, atraşi de mirosul animalelor hăituite. Avea să se folosească de înflăcărarea lor. Aceşti tineri bărbaţi nu cunoşteau decât fiorul controlat pe care îl resimţeau pe terenul de antrenament. Încă nu dăduseră piept cu haosul de pe câmpul de luptă; nu învăţaseră încă să se teamă de el. Erau aroganţi, cutezători şi nechibzuiţi. Fie aveau să spargă bariera pentru a ajunge la carnea de dincolo de ea, fie aveau să moară încercând să facă asta.

Bek şi un alt comandant veteran, care luase parte la multe bătălii purtate de Edward, printre care şi cele din Lewes şi Ţara Galilor, trimiseră patru cavaleri pe podul ridicat peste şanţ. Toţi pregătiseră ancore cu mai multe gheare. O săgeată străpunse gâtul unuia, iar acesta căzu de pe cal, fără să dea drumul la frâie. Alunecă pe malul abrupt, strigătul lui fiind înghiţit de nechezatul înfricoşat al calului care se prăbuşi peste el.

Ceilalţi trei cavaleri îşi aruncară ancorele peste vârful porţii. Săgeţile arcaşilor galezi continuau să şfichiuiască peste palisadă. Frânghiile se întinseră. Una dintre ancorele cu gheare rupse lemnul putrezit şi zbură până în spatele cavalerului de pe cal. Celelalte două rămaseră nemişcate pentru o fracţiune de secundă, apoi rupseră brusc partea de sus a porţii, descoperind chipurile înspăimântate ale celor câtorva soldaţi.

— Poarta e putredă! strigă unul dintre cavaleri, în timp ce soldaţii de dincolo de ea începură să fugă. Alţii rămaseră pe loc, încordându-şi arcurile pentru a trage săgeţi prin deschizătură.

— Înainte! strigă Bek, dând pinteni calului înspre poartă.

Animalul sări în ultimul moment, trecând peste lemnele crestate. Una din copitele sale se lovi de poartă, însă o sparse fără probleme, iar calul pătrunse pe străzile de dincolo de ea. Arcaşii începură să alerge care-ncotro când oamenii lui Bek îl urmară pe acesta, unul câte unul, sărind peste poartă. În urma lor veniră cavalerii cei tineri, însetaţi de sânge, luându-se la întrecere pentru a vedea cine trece primul. Un cal ezită în ultima clipă şi-şi schimbă direcţia, izbindu-se în partea de poartă care rămăsese intactă. Lemnul se curbă în urma loviturii, însă nu se sparse, iar călăreţul nu mai reuşi să-şi strunească animalul, care se prăbuşi în şanţ, trăgându-l şi pe cavaler. Alţii doi cavaleri greşiră pasul, însă amândoi reuşiră să-şi întoarcă caii şi să treacă înapoi peste podişcă.

Încordarea lui Edward ajunse la paroxism. Dădu pinteni lui Bayard şi se îndreptă către poartă. Masivul cal de luptă sări peste obstacolul din faţa sa cu o mişcare graţioasă. Văzându-l pe rege intrând în oraş, cavalerii se avântară şi ei cu furie, unul dintre caii în armură spărgând rămăşiţele porţii şi aruncând bucăţi de lemn înăuntru, astfel încât tot mai mulţi soldaţi putură trece prin deschizătură.

Încrederea tinerilor soldaţi din Berwick, care mai devreme îşi bătuseră joc de soldaţii englezi când stăteau pe metereze, se spulberă, transformându-se în teroare când văzură cum cavalerii în armură de fier se năpusteau pe străzile din jurul lor, având feţele acoperite de coifuri de fier ori arătându-şi colţii cu o bucurie animalică atunci când îşi trăgeau săbiile şi securile pentru a-şi doborî duşmanii. Nu erau obişnuiţi cu armăsarii de luptă pe care cavalerii îi foloseau drept armă – dându-i la o parte, lovindu-i, călcându-i în picioare –, iar armura lor era făcută în mare parte doar din piele; doar comandanţii purtau armuri de fier. Pielea lor, palidă şi vulnerabilă, era expusă fierului din vârful săgeţilor şi al lăncilor. Retragerea în dezordine a apărătorilor oraşului se transformă în fugă, deoarece cavalerii îi depăşeau numeric.

Un soldat o luă la goană, suflând într-un corn. Doi tineri cavaleri se luară după el, euforia provocată de urmărire luminându-le ochii. Primul se apropie din spatele soldatului, ţinându-şi sabia astfel încât să-l lovească pe spinare. Bărbatul coti pe o stradă lăturalnică în ultima clipă. Cavalerul blestemă când trecu pe lângă cotitură, dar camaradul său îi luă locul şi, folosind strada drept pistă pentru un turnir, strânse lancea în spatele cotului şi se pregăti de atac. Îl nimeri în spate pe soldatul care alerga, chiar sub apărătoarea pentru umăr, iar vârful lăncii străpunse pielea, muşchii şi

oasele, ieşind pe partea cealaltă. Lovitura fu atât de puternică, încât bărbatul fu ridicat în aer pentru câteva secunde. Cavalerul reuşi să-şi ţină lancea, dar greutatea prea mare îl obligă să-i dea drumul. Lancea se lovi de pământ, iar una din potcoavele calului zdrobi ca pe un fruct capul omului căzut la pământ. Un alt picior călcă cornul şi-l sfărâmă. Cavalerul îşi continuă drumul, scoţându-şi sabia şi urmându-şi camarazii, dornic să găsească o altă ţintă pentru a-şi dovedi bărbăţia.

Cornul anunţase alarmă generală, însă garnizoana care se adună şi porni avându-l în frunte pe William Douglas ajunse prea târziu pentru a opri ceea ce se dezlănţuise. Or fi fost ei plini de curaj, dar nu erau decât două sute de oameni. Împotriva celor opt mii de englezi erau ca nişte pietricele în calea unui val uriaş. În lipsa unor soldaţi care să lupte în formaţie împotriva lor, cavaleria britanică se avântă mai departe, urmărindu-i pe cei care apăraseră palisada, majoritatea fiind fermieri sau pescari, pe străzile înguste ale oraşului, unde fură măcelăriţi. Apoi, infanteriştii sparseră uşile caselor, călcându-se în picioare pentru a intra, mânaţi de pofta nebună de a prăda, viola şi ucide. Comandanţii mai în vârstă le ordonau tinerilor cavaleri să-i împingă pe locuitori către zonele deschise pentru a permite celorlalţi să-i omoare mai uşor.

O parte din localnici ridicaseră baricade din spatele cărora trăgeau cu săgeţi şi aruncau cu pietre, însă pentru fiecare om pe care îl doborau, alţi zece de-ai lor erau ucişi, seceraţi de lănci şi securi. Soldaţii de pe malurile mâloase ale râului Tweed care atacaseră navele, incendiindu-le pe trei dintre ele, bătură în retragere văzând că alte ambarcaţiuni se apropie de data aceasta cu mai multă precauţie, căpitanii fiind atenţi să nu se împotmolească în noroiul înşelător, iar echipajele vaselor debarcară, atacând în forţă liniile slabe de apărare întinse de-a lungul malului.

Niciunul din cei care fură prinşi pe străzile Berwickului nu scăpă cu viaţă, bătrân ori tânăr, bărbat sau femeie. Câţiva băieţi o luară la goană pe nişte străduţe întortocheate, urmaţi îndeaproape de soldaţi care chiuiau. Înspăimântaţi, se opriră într-o fundătură din spatele unei biserici. Unul dintre ei se lipi de zid, făcându-se cât de mic putu, iar cei şapte cavaleri care-i urmăreau îşi opriră caii de luptă care fornăiau chiar la intrarea în alee. Un cavaler le promise că vor fi cruţaţi dacă se predau. Băieţii se îngrămădiră unul în altul, tremurând de frică. Un băiat se aplecă şi apucă o piatră, însă nu o aruncă. Cavalerul strigă din nou la ei. Băieţii înaintară către cavaleri cu grijă, toţi, cu excepţia celui mai mic, care rămase ghemuit lângă

zid. Privi cum tovarăşii săi ajunseră la capătul aleii. Cavalerii făcură un cerc în jurul lor, închizându-i într-o zonă fără scăpare. Săbiile lor se ridicară şi apoi căzură, iar sângele băieţilor fu împroşcat pe pereţii clădirilor. Cel mic se ridică în picioare şi încercă, disperat, să se caţere pe peretele bisericii. Ajunsese la jumătatea zidului, ţinându-se cu unghiile de piatra dură, atunci când auzi zgomot de copite în spatele său şi simţi ceva ascuţit străpungându-l în spinare. Prăbuşindu-se, căciula roşie îi căzu de pe cap.

Măcelul continuă toată ziua şi toată noaptea. Edward însuşi, însoţit de contele de Surrey şi de cinci sute de cavaleri, îi împinse pe Douglas şi pe soldaţii lui, obligându-i să se retragă în castel. Douglas fu printre ultimii care trecură printre porţi, strigătele sale de furie acoperind ţipetele care continuau să răsune în Berwick. Cei care se ascunseseră în biserica St Mary fură ucişi de cavalerii care năvăliră înăuntru, iar acum trupurile lor erau trase afară în stradă pentru a-i face loc regelui, care hotărâse să campeze acolo la lăsarea serii. Flăcările care ardeau în jurul oraşului alungau întunericul. Chipurile pline de sânge ale cavalerilor arătau înspăimântător în lumina stacojie.

Înspre dimineaţă, Palatul Roşu, care le aparţinea negustorilor flamanzi, era în flăcări. Înăuntru, peste patruzeci de bărbaţi se înghesuiau unul în altul, ţinându-şi mâinile la gură pentru a nu se sufoca din pricina fumului gros, care le ustura ochii. Rezistaseră cu încăpăţânare în faţa englezilor, trăgând salve de săgeţi de la una din ferestrele de sus în soldaţii de pe stradă. Unul dintre bărbaţi, mai degrabă din noroc decât în urma unei lovituri bine calculate, lansase o săgeată care trecuse prin deschizătura coifului unuia dintre cavaleri şi-l străpunsese în ochi, omorându-l pe loc. Bucuria nespusă a negustorului fusese şi mai mare atunci când cei de sus fură anunţaţi că cel ucis era nimeni altul decât vărul regelui Edward. Însă fără să se poată preda şi neavând încotro să fugă, erau prizonieri în acel palat. Acum îi auzeau printre trosnetele lemnelor arzând pe cavalerii care baricadaseră uşile şi puseseră focul cum râdeau şi-i blestemau.

Când se ivi soarele, rece şi fără vlagă, Berwickul era învăluit de fum. Trupurile morţilor sufocau străzile înguste ale oraşului, iar miasma degajată de cadavrele hăcuite era cumplită, făcând ca şi celor mai nemiloşi dintre cavaleri să li se întoarcă stomacul pe dos atunci când caii lor alunecau pe sângele închegat. Cursese atât de mult sânge, încât acesta ajunsese până pe malurile râului Tweed, colorând apele în roşu. Măcelul devenise epuizant, ba chiar făcut cu neglijenţă. Cavalerii şi caii acestora erau obosiţi; dorinţa

de luptă pălise, furia se risipise, onoarea fusese spălată. Dar Edward refuza să dea ordinul de încetare a asaltului.

După liturghia din biserica St Mary şi după micul dejun, regele ieşi pentru a inspecta carnajul. I se alăturară episcopul Bek şi Brian le Jay, care, cu câteva ore în urmă, îl rugase să pună capăt măcelului.

— Maria Ta, rosti maestrul englez, cumpănindu-şi cuvintele, oraşul acesta a fost supus. A sosit timpul să încetăm omorurile.

— Trebuie să le dăm un exemplu, replică regele. Să afle întreaga Scoţie ce îi aşteaptă dacă continuă să mă înfrunte, ştirbindu-mi autoritatea.

Le Jay vru să protesteze, însă Bek îi aduse aminte de temperamentul violent al lui Edward şi de ce li se întâmplase celor care îl contraziseseră atunci când era atât de mânios.

Acum, maestrul templier călărea tăcut şi încordat alături de Edward, urmat de cavalerii săi, mânându-şi caii printre cadavrele care zăceau pe străzi.

Liniştea fu sfâşiată de un strigăt cutremurător. Era imposibil de ghicit dacă venea din partea unui bărbat sau a unei femei, însă era clar că, oricine ar fi ţipat, avea dureri cumplite. Grupul de călăreţi se îndreptă spre locul din care venea strigătul, care se stinse pentru câteva momente, apoi se auzi din nou. Era înfricoşător, aproape animalic, agonizant. Trecând la trap pe lângă o clădire, cavalerii îi găsiră sursa. O tânără se târa de-a lungul străzii către un atelier de cizmărie, ale cărui uşi fuseseră sfărâmate, căscând în spatele lor un gol imens, care ducea către întuneric. Pântecele ei uriaş se legăna când într-o parte, când în cealaltă, în timp ce ea înainta de-a buşilea. Partea din spate a rochiei sale albe era pătată de sânge, deşi nu era clar dacă provenea de la rana ei, care putea fi văzută prin tăieturile materialului, ori de la faptul că se pregătea să nască. În spatele ei se ridică un soldat de pe podea, loc în care părea că ar fi căzut mai devreme sau că ar fi fost împins, şi cu un strigăt de furie îşi ridică sabia care zăcea la câţiva paşi de el. Înainte ca vreunul dintre cavaleri să strige ceva, bărbatul se apropie de femeie şi începu să o lovească. Ţipetele ei încetară în timp ce sabia continua să se ridice şi să cadă.

Îngreţoşat de cruzimea lipsită de judecată a soldatului, le Jay se întoarse către Edward.

— Puneţi capăt masacrului, Maria Voastră. Opriţi asaltul şi chemaţi-vă oamenii înapoi.

Regele, care-şi trimise doi oameni să-l oprească pe soldatul plin de sânge s-o mai lovească nebuneşte pe femeie, îşi ridică o sprânceană, privindu-l pe maestrul englez.

— Îmi dai un ordin?

— Vă dau de ales, răspunse cu asprime le Jay. Încetaţi măcelul sau mă voi retrage. Veţi continua războiul acesta fără ajutorul oamenilor mei şi fără să vă puteţi folosi de Balantrodoch.

— Marele Maestru ţi-a ordonat să mă ajuţi.

— Marele Maestru de Molay mi-a cerut să vă ajut să puneţi capăt unei revolte, nu să ucideţi femei însărcinate pe stradă.

Se aşternu liniştea, întreruptă doar de căderea sabiei soldatului şi de zgomotele pe care le scoase acesta când se aplecă lângă femeia mutilată şi copilul ei încă nenăscut şi vomă.

— Maiestate, spuse Bek, pe un ton împăciuitor. Poate că măcelul a durat suficient de mult. Nu e nevoie să ne obosim într-un singur oraş, nu când avem de purtat alte bătălii de acum înainte.

Edward se uită la el şi ceva i se schimbă în ochii cenuşii, o scânteie de raţiune apărând în spatele privirii sale tâmpe. După un lung moment, consimţi.

— Trimite vorbă tuturor soldaţilor că atacul s-a încheiat, apoi transmite-i lui Douglas că, dacă se predă, le voi cruţa viaţa cavalerilor săi. Căutaţi în toate casele. Toate femeile şi toţii copiii pe care îi veţi găsi sunt liberi să plece, însă bărbaţii care nu vor aduce nicio recompensă vor fi ucişi. Nu se vor mai naşte alţi fii care să mă dispreţuiască. Întorcându-și calul, se opri lângă Brian le Jay. Ai scăpat astăzi, murmură el, însă dacă-mi mai vorbeşti astfel o singură dată, îţi voi lua capul. Se adresă iarăşi cu putere lui Bek şi celorlalţi. După ce vor fi curăţate străzile, vom începe reîntărirea liniilor de apărare. Berwick va fi reconstruit ca un oraş englezesc.

Dimineaţa târziu, soldaţii risipiţi, epuizaţi şi plini de sânge, începură să se adune după ce se anunţă încheierea atacului. Bărbaţii îşi îngrijiră rănile şi rostiră rugăciuni pentru camarazii căzuţi. Alţii le duceau comandanţilor lor coşuri pline cu bijuterii şi argintărie. Alţi soldaţi se înşiruiră de-a lungul malului, aruncând cadavrele în râul Tweed. Era o muncă foarte grea, căci peste opt mii de locuitori fuseseră măcelăriţi. Trupurile se rostogoleau unul peste altul, luate de curenţi, umplând estuarul ca o mulţime de peşti uriaşi morţi. Pescăruşii şi corbii cădeau în picaj deasupra corpurilor, adunându-se la festinul de pe ape.

9

Templul, Paris
23 aprilie 1296

— Troacele trebuie curăţate iarăşi, Etienne. Simon se apropie de un sergent pistruiat când ieşiră din sala de judecată. Şi de data asta, adăugă el cu glas aspru, dacă nu-ţi văd faţa oglindindu-se în apă, atunci o să ţi-o văd în mormanul de bălegar.

— Da, domnule, murmură Etienne, târându-şi picioarele către grajduri.

Simon chicoti pentru sine. Faptul că tinerii i se adresau astfel îi făcea plăcere. Era fiul unui tăbăcar din Cheapside, şi tot sergent, ca şi ei. Însă fiindcă era unul dintre vechii grăjdari, îi era subordonat doar şefului grajdurilor, poziţia lui garantându-i aproape tot atât de mult respect precum cel arătat cavalerilor. Bucuria îi pieri atunci când văzu o siluetă înaltă, cu păr blond-argintiu, care se îndrepta către clădirea aflată de cealaltă parte a curţii interioare.

— Sir Robert! strigă el, alergând către cavaler, ignorând căutătura cruntă pe care i-o aruncă un preot care trecea pe acolo.

Robert dispăru înăuntru, iar Simon îl urmă. Îl ajunse sub arcadele care făceau legătura între locuinţele cavalerilor şi palatul Marelui Maestru.

De data aceasta, Robert se întoarse atunci când îşi auzi numele strigat. Cavalerul îl salută scurt, oprindu-se în lumina care trecea printre arcade, proiectându-i umbra pe zidul din spatele său.

Lui Simon i se păru că Robert îmbătrânise dintr-odată, părând foarte obosit.

— Am auzit că v-aţi întors azi-dimineaţă, dar l-am căutat pe Will şi nimeni nu ştie unde e. Văzând că Robert nu răspunde, Simon adăugă: Nu credeam că veţi fi plecaţi pentru atât de mult timp.

— Marele Maestru a vrut să viziteze câteva preceptorii din Anglia.

— Prietenul din Acra al lui Will, rabinul, întreabă de el. S-a mâhnit foarte tare văzând că Will nu s-a dus să-l vadă.

— Elias? Robert dădu din cap obosit. Îi voi face o vizită de îndată ce voi avea ocazia. Să-i povestesc ce s-a întâmplat.

— Ce să-i povesteşti? Când Robert îşi feri privirea, grăjdarul voinic făcu un pas înspre el. Ce s-a întâmplat? Unde e Will?

— În Scoţia, cred, spuse Robert, coborându-şi vocea la trecerea a doi cavaleri. Expiră zgomotos. A plecat, Simon. Nu l-am putut opri.

Cât timp îi povesti Robert ce se întâmplase în Londra, Simon nu scoase niciun cuvânt.

— Cred că greşeşti, murmură el, după ce cavalerul îşi terminase relatarea. Will n-ar putea părăsi Ordinul. Se încruntă, văzând expresia fermă de pe chipul lui Robert. N-ar face aşa ceva, repetă el. Şi cu siguranţă n-ar părăsi-o pe Rose. Sunt sigur că te înşeli. Poate că n-a vrut decât să se asigure că sora lui va fi în siguranţă, şi apoi se va întoarce.

— Am văzut cum şi-a dat mantia jos. Chipul lui Robert exprima seriozitate. Nu se mai întoarce.

— Elwen. Din cauza asta a plecat. E înnebunit de durere. A zis şi altceva? Ţi-a cerut să-i transmiţi lui Rose vreun mesaj? Ridurile de pe fruntea lui Simon se adânciră. Sau mie?

— Doar că vrea ca noi să avem grijă de ea.

Simon se aşeză pe zidul care mărginea arcadele.

— Marele Maestru a trimis pe cineva după el?

— Hugues a reuşit să mascheze dispariţia lui Will spunând că e plecat în Scoţia cu un mesaj important. Nimeni în afară de noi doi, şi acum tu, nu mai ştie că a dezertat, deşi mi-e teamă că nu vom putea ascunde lucrul acesta la infinit.

— Credeam că inspectorul respectă cu stricteţe regulile.

Robert ezită.

— Hugues e convins că Will a plecat de dragul familiei sale, pentru a-i avertiza că se apropie englezii. Vocea lui era calmă, dar fermă. N-am pomenit nimănui despre intenţia lui Will de a le dezvălui planurile lui Edward scoţienilor, şi nici tu nu trebuie să o faci. Pentru dezertare ar putea fi încarcerat, dar pentru asta ar fi executat. Pune în pericol vieţile camarazilor noştri prin acţiunile sale. Îşi încleştă dinţii. Nu că ar avea vreo importanţă lucrul acesta.

— Cum ţi-am spus, răspunse Simon cu fermitate, e nebun de durere. Nu ştie ce face. Rămase tăcut pentru câteva clipe. Mă duc după el.

— Poftim?

— Mă duc în Scoţia, să-i bag minţile-n cap.

— Nu fi prost.

— De ce ar fi o prostie? Nu vrei să se întoarcă?

— Ce te face să crezi că tu l-ai putea convinge când eu n-am reuşit?

— Nu merită nici măcar să încerc? întrebă Simon, ridicându-se în faţa cavalerului.

Robert privi expresia plină de îndârjire a lui Simon. Zâmbi uşor, zâmbet care îi pieri repede.

— Cum ai putea pleca fără să stârneşti suspiciunile nimănui?

— Ai putea să mă muţi la Balantrodoch. Nu trebuie să ajung nici măcar la preceptoriu, dacă-mi dai hârtiile, îl voi găsi pe Will, îl voi convinge să vină înapoi cu mine, apoi tu o să te asiguri că voi fi transferat aici. Poţi să faci asta, Robert, continuă Simon, văzând că nu răspunde. Sunt convins.

— Oh, da, e foarte uşor, replică Robert. Însă văzu hotărârea de pe chipul lui Simon. Ar fi periculos. Războiul.

— El ar face la fel pentru noi.

— Şi dacă nu vrea să se întoarcă?

— O va face, dacă îi spun că Rose are nevoie de el.

După o lungă pauză, cavalerul inspiră adânc.

— Mă voi gândi.

Lăsându-l pe Simon să se întoarcă la grajduri, Robert îşi continuă drumul către clădirile oficialilor. Moralul său, care îi crescuse pentru scurt timp datorită optimismului încăpăţânat de care dăduse dovadă grăjdarul, scăzu din nou. În ultimele luni revenise de multe ori asupra discuţiei din Noul Templu, întrebându-se dacă ar fi putut face mai mult, dacă ar fi putut spune ceva care să-l facă pe Will să se răzgândească. Ajunsese la concluzia că n-ar fi avut cum, însă tot se învinuia pentru faptul că nu acţionase decisiv când îşi dăduse seama că Will se îneacă în suferinţă după cele întâmplate în Acra. Dacă ar fi spus sau ar fi făcut ceva mai devreme, atunci poate că Will n-ar fi mers niciodată atât de departe. Will nu era doar un camarad, un tovarăş de arme: era responsabil pentru soarta Anima Templi. Faptul că abandonase cauza făcea ca jurământul depus de Robert şi toate sacrificiile pe care le făcuse în numele frăţiei să pară inutile. Însă Will şi Simon fuseseră apropiaţi încă din copilărie, în Noul Templu, şi cunoştea cât de puternice erau sentimentele grăjdarului. Dacă exista o şansă ca Simon să reuşească ceea ce el nu reuşise, de ce să nu-l lase?

— Ai întârziat, spuse Hugues, atunci când Robert intră în apartamentul inspectorului. Se ridică de la birou, rulând în grabă un pergament. Închide uşa.

Robert îşi reprimă dorinţa de a riposta. Era sigur că Hugues nu avea să-i accepte cu uşurinţă tonul batjocoritor.

— Am avut o audienţă cu Marele Maestru azi-dimineaţă, spuse Hugues. Plănuieşte să plece în Cipru zilele următoare, ca să înceapă pregătirile pentru o nouă cruciadă. Speră ca ajutorul promis de regii Apusului să se materializeze în timp, pentru a se putea îndrepta către est la începutul primăverii, anul viitor.

— Nu pari convins că va reuşi.

— Ai văzut cât de implicaţi sunt în conflictele dintre ei. De îndată ce regele Edward va subjuga Scoţia, se va lupta din nou cu Filip pentru cucerirea Gasconiei, folosindu-se fără îndoială de ajutorul pe care a reuşit să-l obţină din partea contelui de Flandra, care încearcă cu disperare să-l împiedice pe Filip să-i anexeze teritoriul. Între timp, regele Filip dă impresia că vrea să-şi facă din biserică un duşman prin noile taxe care le-au fost cerute clericilor. Am auzit că un preot a fost ucis într-o luptă cu gărzile regelui. Se pare că aceştia voiau să ia cutia milei, iar el a refuzat. Casa regală a trimis pristavi pentru a risipi zvonurile, aceştia spunând că preotul l-a atacat pe unul din gardieni, însă numai cei mai creduli dintre parizieni se vor lăsa convinşi de asta. Hugues puse sulul pe birou şi se apropie de el. De aceea l-am rugat pe Marele Maestru să-ţi permită să rămâi aici, cu mine, când va pleca în Cipru. Îşi puse o mână pe umărul lui Robert. Sunt vremuri grele.

— Marele Maestru a fost de acord cu propunerea ta?

— Am fost convingător. Am nevoie de cineva în care pot avea încredere pentru a mă ajuta în noua mea funcţie de conducător al Anima Templi, precum şi în activităţile zilnice din cadrul Ordinului.

— Te-ai numit singur şef? murmură Robert, privindu-l fix pe vechiul său camarad, care părea cu totul alt om decât cel pe care îl cunoştea el.

— Cineva trebuia să-i ocupe locul. Poziţia era oricum liberă.

— Şi dacă Will se întoarce? se aventură Robert.

Hugues se încruntă.

— Campbell a renunţat la orice drept de a deţine această funcţie atunci când a dezertat. A ales familia în locul frăţiei. Ezită. Însă dacă se va întoarce şi-şi va ispăşi pedeapsa pentru nesupunerea sa, va primi o funcţie inferioară celei pe care o deţin eu.

Când Hugues se întoarse, Robert îi surprinse expresia şi realiză că Will nu avea să fie bine primit, îşi aminti de spusele lui Simon, cum că inspectorul respecta cu stricteţe regulile. Nu-i vorbise deschis grăjdarului, care nu ştia nimic despre Anima Templi, dar el ştia de ce Hugues nu făcuse

publică dezertarea lui Will. Inspectorul nu era obişnuit să-şi împartă puterea cu altcineva şi era clar că avea propria sa viziune în ceea ce priveşte viitorul Frăţiei şi al Ordinului; o viziune care se opunea celei a lui Will. Temerile lui Robert crescură când îşi aduse aminte de convingerea lui Will că Edward îi jucase pe degete toţi anii aceia şi că Hugues căzuse în plasa englezului atât de uşor.

— Am nevoie de oameni de nădejde lângă mine, Robert. Împreună trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne asigura că Ordinul îşi va păstra autoritatea. Hugues se întoarse la biroul său. După ce va pleca Jacques, putem începe să construim un alt viitor, unul în care Templul să supravieţuiască războiului acestuia învechit.

Palatul Lateran, Roma
14 mai 1296

Bertrand trebui să-şi iuţească pasul pentru a se putea ţine după clericul care traversa grăbit piaţa, îndreptându-se către clădirea principală, trecând prin faţa intrării bisericii San Giovanni. Era o zi foarte frumoasă, iar în partea de vest a palatului, Roma strălucea ca un giuvaier, deasupra acoperişurilor tuturor clădirilor înălţându-se turlele elegante şi domurile voluptuoase ale bisericilor. Dincolo de ele, Tibrul era ca un brâu albastru, care se încolăcea molatic în jurul vilelor de curând construite şi al ruinelor acelei vechi civilizaţii care stăpânise lumea.

Bertrand aproape că nu mai putea respira, şi transpirase abundent, fiind îmbrăcat cu mantia sa de călătorie, când clericul urcă împreună cu el treptele de marmură, intrând în umbra răcoroasă din interiorul palatului plin de oficiali ai curiei papale, cu toţii deosebit de agitaţi.

— Trebuie să vă previn, s-ar putea să găsiţi că Sanctitatea Sa e foarte necăjit. Clericul expiră zgomotos. Moartea papei Celestin i-a provocat necazuri neaşteptate.

— Celestin a murit?

Preotul se încruntă văzând expresia lui Bertrand.

— Nu ştiaţi?

— Abia am ajuns.

Clericul se opri, privind în jur. Bertrand era bucuros că avea acum ocazia să se odihnească.

— Celestin a murit în celula sa acum două săptămâni, continuă el, vorbind încet. De îndată ce i-a fost scos la suprafaţă trupul neînsufleţit,

Giacomo şi Pietro Colonna au cerut demararea unei investigaţii. S-a stabilit că moartea lui a survenit din cauze naturale, şi desigur aşa a şi fost. Preotul îşi coborî vocea şi mai mult. Însă asta nu i-a oprit pe cardinalii Colonna să răspândească zvonuri răuvoitoare cum că Sanctitatea Sa s-ar afla în spatele decesului lui Celestin.

— Cardinalii Colonna l-au acuzat pe papă de crimă? întrebă Bertrand, uimit.

— Nu pe faţă, bineînţeles, însă mulţi nu au niciun dubiu că zvonurile acestea au fost lansate de cardinalul Giacomo. A fost duşman al papei încă din momentul în care Sanctitatea Sa l-a întemniţat pe Celestin pentru că a abdicat. La un moment dat chiar l-a acuzat că l-a convins pe Celestin să renunţe la scaunul său pentru a deveni el papă. Însă lui Giacomo nu-i păsa de Celestin. Se gândea numai la el. L-a nemulţumit dintotdeauna faptul că Bonifaciu a fost ales în defavoarea… Doi arhivari în veşminte negre trecură pe lângă ei, iar preotul se opri brusc. Veniţi, zise el după trecerea celor doi, dar vă sfătuiesc să nu spuneţi nimic ce ar putea să tulbure pe Sanctitatea Sa.

Bertrand se gândi la veştile pe care le aducea şi avu senzaţia că se scufundă în timp ce clericul îl conduse pe nişte scări în spirală şi apoi de-a lungul unui coridor impunător, către cele două uşi colosale. Preotul ciocăni cu repeziciune şi apoi le împinse.

Vasta încăpere era plină de mobile somptuoase, fiecare dintre ele atrăgând atenţia prin opulenţă, şi trecură câteva momente până ce Bertrand, care privi atent prin cameră, îl găsi pe ocupantul acesteia. Papa Bonifaciu al VIII-lea era aşezat într-un scaun mare, tapisat, aflat în faţa unei ferestre. În spatele acestuia se afla un frizer, care mânuia un pieptene de fildeş, trecându-l prin părul papei. La şaizeci şi doi de ani, Bonifaciu avea un păr des, cu toate că era alb ca neaua şi începea să se rărească în jurul tonsurii sale bine îngrijite. Ochii săi negri îl priviră scurt pe Bertrand, care se întoarse pentru a-l vedea pe cleric cum închide uşile în spatele său.

— Domnule episcop, spuse Bonifaciu în chip de bun venit, cu o voce plină de încredere în sine. E de ajuns.

Bertrand se opri, apoi îşi dădu seama că ultimele cuvinte îi fuseseră adresate frizerului, care luă pânza pe care papa o ridică de pe umerii săi, făcu o plecăciune adâncă şi se îndreptă în linişte către o uşă mai mică aflată în cealaltă parte a încăperii. Când Bonifaciu se ridică şi întinse o mână, Bertrand se îndreptă către el, simţind cum roşeaţa îi cuprinde obrajii. Uitase

că papa reuşea întotdeauna să-l facă să se simtă ca un acolit amărât. Prinzând curaj, se aplecă, sărutând inelul de aur.

Bonifaciu, îmbrăcat cu o robă din mătase de Veneţia roşie ca sângele, se retrase şi se îndreptă către o masă de marmură, vorbind în şoaptă.

— Credeam că ai să vii mai repede, spuse el, luând o tiară incrustată cu pietre preţioase, punându-şi-o pe cap.

— Mă iertaţi, Preasfinţite. Am stat prea multe luni departe de dioceza mea şi am vrut să mă asigur că enoriaşii mei sunt bine înainte de a veni aici.

— Cum a decurs misiunea din Anglia? Papa îşi aranjă tiara privindu-se într-o oglindă frumos ornamentată. Cum te-ai descurcat?

— Nu atât de bine pe cât aş fi vrut, mărturisi Bertrand. După ce i-am scris regelui Edward, sugerându-i unirea celor două ordine, n-am mai primit nicio veste pentru o perioadă, apoi mi-a transmis un mesaj prin care mă ruga să particip la o întâlnire cu Jacques de Molay, la Londra. Bertrand ştia cât de supărător era tonul vocii sale, însă nu putea să se abţină; voia ca Bonifaciu să fie la fel de supărat pe regele englez pe cât fusese el. Încă era afectat de schimbarea atitudinii lui Edward şi de faptul că fusese atât de naiv încât să nu o anticipeze. În misiva sa, regele părea interesat să discute propunerea mea, însă de îndată ce a început întrunirea a întors totul în favoarea sa.

Expresia meditativă de pe chipul lui Bonifaciu dispăru brusc.

— În favoarea sa?

— Voia ca Templul să-l ajute în războiul său împotriva Scoţiei. L-am avertizat asupra faptului că veţi fi foarte supărat dacă va lansa un atac împotriva unor creştini şi nu împotriva sarazinilor, dar nu mi-a dat ascultare.

— Mă bucur că ţi-ai luat libertatea de a vorbi liber despre opinia mea, spuse Bonifaciu, privind în jurul său. Îşi aţinti privirea asupra episcopului, care şovăi.

— Sfinţia Voastră, eu… însă nu continuă: privirea papei nu se îmblânzi, şi, de altfel, Edward îi promisese lui Bertrand că avea să-i asigure nepotului său o dieceză mult mai profitabilă după ce avea să-şi recupereze teritoriile din Guienne, dacă Bertrand avea să-i facă pe plac. Stăvilindu-şi furia, îl privi pe papă. Edward a spus, totuşi, că va susţine o nouă cruciadă de îndată ce se vor sfârşi problemele din Scoţia, iar Jacques de Molay e la fel de hotărât să se îndrepte către est. Speranţele noastre de a recăpăta Ierusalimul încă nu s-au spulberat.

— Ei bine, speranţele noastre vor trebui să aştepte pe moment. Dă-mi *ferula.*

Bertrand se uită în direcţia arătată de papă şi văzu un cufăr lung, ornat, care se găsea sub fereastră. Se apropie şi ridică capacul. Înăuntru se afla crucea papei, aşezată pe o pânză albă. Degetele lui Bertrand o apucară şi o scoaseră afară, aurul acesteia scânteind în lumina care intra pe fereastră.

— Să aştepte? repetă el, dându-i *ferula* papei.

— Am primit câteva rapoarte îngrijorătoare de la clericii din Franţa, care vorbesc despre noi taxe impuse de Filip. Regele şi slujbaşii săi s-au folosit de violenţă. Preoţii care au protestat faţă de aceste cereri de neacceptat au fost jefuiţi, bătuţi chiar. L-am avertizat pe Filip că-şi va face din Biserică un duşman anul trecut, când a făcut acelaşi lucru. Se pare că nu a vrut să mă ia în serios. De data aceasta îi voi răspunde la provocare.

— Ce veţi face?

— Am făcut deja. Am emis o bulă papală, *Clericis laicos.* Prin ea se interzice taxarea clericilor de către mireni, fără aprobarea papei. Toţi cei care vor săvârşi astfel de acţiuni vor fi excomunicaţi.

Bertrand nu reuşi să-şi ascundă mirarea.

— Dar regii Franţei şi ai celorlalte naţiuni au luat întotdeauna bani de la Biserică pentru a-şi finanţa războaiele.

— Acum se vor supune voinţei mele în astfel de cazuri şi îmi vor cere sprijinul, iar eu voi decide dacă vor fi ajutaţi ori nu.

— Cardinalii cunosc lucrul acesta? întrebă Bertrand, gândindu-se cum primiseră vestea rivalii papei din colegiul cardinalilor.

Familia Colonna, din câte ştia el, era o susţinătoare a Franţei, iar Bertrand se îndoia de faptul că nu vor protesta după proclamarea unei asemenea bule provocatoare, în special după cele povestite de cleric.

— Majoritatea ştiu deja, spuse Bonifaciu cu hotărâre. Iar cei care nu ştiu vor afla peste o oră. Mă voi adresa consistoriului. Privi cu interes expresia îngrijorată de pe chipul lui Bertrand. Nu-ţi fie teamă, Bertrand de Got, zise el calm. Voinţa mea va triumfa. Sunt succesorul Sfântului Petru şi acţionez sub directa autoritate a lui Dumnezeu. Filip va afla asta curând. Ridicând crucea papală cu ambele mâini, Bonifaciu îşi privi reflexia impozantă. Toţi cei care mi se opun o vor afla.

10

Palatul regal, Edinburgh
15 mai 1296

Când se trezi, Will îl văzu pe nepotul său aplecat deasupra sa.

— Ce e? mormăi el, împingându-l pe tânăr. Stătuse de veghe pe zidurile castelului două zile la rând, fără să doarmă, şi se prăbuşise pe patul său de paie cu o oră în urmă, fără să-şi mai scoată ghetele. Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

David se sprijini pe călcâie.

— Tata. S-a întors.

Oboseala lui Will dispăru brusc când văzu expresia de pe chipul lui David. Dădu la o parte pătura aspră, ridicându-se în picioare. În timp ce-şi punea haina de zale şi mantia, David se aplecă şi apucă sabia. Fără să spună vreun cuvânt, i-o dădu lui Will. Acesta îşi strânse bine cingătoarea, urmându-l pe nepotul său afară din dormitor, apoi în curte.

Se crăpa de ziuă, iar cerul plin de stele se colorase în turcoaz înspre răsărit. Întinderile de la baza stâncii erau învăluite în ceaţă, de parcă palatul era o corabie, navigând pe o mare fantomatică. Aerul era rece şi mirosea a fum înţepător din cauza torţelor. În curtea interioară se adunaseră foarte mulţi oameni, iar în apropiere de grajduri se puteau vedea în jur de treizeci de cai. Scutierii le dădeau jos şeile şi alergau după apă. Will văzu câteva brancarde aşezate pe jos, pe două dintre ele aflându-se oameni răniţi. Unul îşi pierduse un picior. Leziunea nu părea să fie recentă, căci materialul negru care fusese legat strâns în jurul piciorului său era pătat de sânge uscat şi noroi. Chipul soldatului era lucios în lumina torţelor şi avea o tentă bolnăvicios-verzuie. Will îşi dădu seama că rana soldatului se infectase şi că nu avea să mai trăiască mult. Îl văzu pe Duncan vorbind cu şeriful Edinburghului. Făcându-şi loc prin mulţimea agitată, auzi frânturi de conversaţie.

— Câţi au căzut?

— Nu ştiu câţi am pierdut, eram împrăştiaţi.

— … majoritatea sunt morţi.

Apropiindu-se, Will văzu că şi Duncan era rănit, faţa sa fiindu-i brăzdată de o tăietură adâncă. Pielea îi fusese cusută în grabă, însă sângele care continuă să curgă formase o crustă peste rană. Semăna în chip ridicol cu o

uriaşă omidă neagră care se târâse pe obrazul lui, cusăturile fiind picioarele. Mantia şi armura îi erau pline de sânge şi miroseau îngrozitor din pricina asta. Când Duncan se întoarse, Will văzu privirea din ochii lui. Cumnatul său nu mai era bărbatul voinic, de neînduplecat, pe care îl văzuse plecând alături de Patrick Graham şi compania de cavaleri scoţieni în urmă cu două luni. Arăta ca un animal sălbatic, hăituit. David se apropie de el, privindu-i cicatricea de pe faţă.

Duncan se uită la Will, apoi i se adresă fiului său.

— Ai trezit-o pe mama ta?

David încuviinţă din cap.

— Bravo, băiete. Duncan îşi privi hainele. Vreau să scap de sângele de pe mine înainte de a o vedea. Încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşi decât o grimasă.

— Ce s-a întâmplat?

Will fu nevoit să-şi ridice vocea peste zgomotul pe care îl făceau cei din jurul său. Tot mai mulţi oameni mergeau grăbiţi prin curte, fiind treziţi de zarvă. Bărbaţii răniţi fură ridicaţi şi duşi la infirmerie.

Duncan se bâlbâi, neştiind de unde să înceapă.

— Eram la Dunbar, spuse în cele din urmă, acum trei săptămâni. Armata noastră nu a putut cuceri Carlisle. Clanul lui Bruce ne-a ţinut piept, aşa că ne-am continuat drumul către nordul Angliei. Duncan îşi coborî vocea, privind în jurul său. Oamenii noştri s-au mulţumit să ardă sate şi mănăstiri, jefuind moşii, distrugând culturi şi omorând animale. Şi-au epuizat forţele făcând lucrurile astea inutile, în vreme ce Edward şi armata lui au rămas în Berwick, ca un corb zburând deasupra prăzii sale.

Trecură câteva clipe până ce reuşi să se adune pentru a continua. Will înţelese. Edinburghul aflase despre măcelul de la Berwick în urmă cu o lună, însă şocul produs încă se mai răsfrângea în jurul oraşului.

— Părăsind Northumbria încărcaţi cu bunurile pe care le jefuisem pentru cauza noastră, am făcut un ocol până la Dunbar. Contele trecuse de partea lui Edward. Duncan strânse din dinţi. Lepădăturile alea vor să se numească scoţieni, dar sângele lor e mai subţire decât apa. Din fericire pentru noi, soţia sa a avut o inimă mai bună şi a deschis porţile castelului unei companii de soldaţi loiali nouă, însă trădarea ei şi zvonul că eram în apropiere i-au aţâţat pe englezi. În fruntea lor se afla John de Warenne, conte de Surrey. A pus câţiva dintre cavalerii săi în faţa castelului, pentru a-i împiedica pe ai noştri să ni se alăture, apoi s-au întors către noi. Ne aflam

mai sus. Eram în avantaj. Duncan dădu din cap şi se uită la cerul care începea să se lumineze. Eram cu toţii răvăşiţi de soarta Berwickului şi doream cu disperare să vărsăm sângele englezilor, să-i răzbunăm pe cei morţi. Coloanele de soldaţi englezi înaintau către o vale abruptă. Din locul în care ne aflam, n-am putut vedea pârâiaşul. Englezii au început să se separe. Cred că se desfăşurau pentru a trece apa, dar jur că aveam impresia că se împrăştiau, părăsind câmpul de luptă. Văzându-i dezorganizaţi, am coborât în goană de pe colină de parcă şi armatele cerurilor ni se alăturaseră, iar Hristos ne îndemna să atacăm. Însă când am ajuns în vale i-am găsit pe englezi aliniaţi, aşteptându-ne. Era prea târziu pentru a opri atacul, şi ne-am izbit de oţelul lor ca valurile de stâncă. Mulţi călăreţi şi-au pierdut viaţa în primele clipe, iar când englezii au lansat propriul lor atac, sute de soldaţi din infanteria noastră au fost măcelăriţi. Îşi duse mâna la rană, absent. După asta, s-a instalat haosul, fiind forţaţi să fugim sau să fim ucişi acolo. Îi tremura vocea. Însă stăpânul meu nu voia să se dea bătut. Descălecase şi se lupta cu trei cavaleri englezi, strigând ca un leu. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cum l-au ucis.

Will îl întâlnise pe Patrick Graham pentru doar câteva clipe, însă suferinţa pe care o resimţi aflând de moartea cavalerului fu deosebit de cruntă.

— Majoritatea celor care au fugit s-au îndreptat către pădurea Selkirk. Am rămas acolo mai multe zile, împreună cu cei din compania mea care supravieţuiseră, îngrijindu-i pe cei răniţi, îngropându-ne morţii. Am aflat apoi că mulţi dintre conducătorii noştri fuseseră luaţi prizonieri în timpul bătăliei, printre aceştia numărându-se şi trei conţi.

— Dar fiul lui sir Patrick? întrebă David dintr-odată.

— Sir David Graham a fost capturat. Prizonierii au fost încarceraţi pe tot cuprinsul Angliei. Dacă nu se va plăti răscumpărare pentru ei, mi-e teamă că nu-i vom mai vedea niciodată. Duncan îl strânse pe fiul său de umăr. Îmi pare rău, ştiu că eraţi prieteni. Şeriful îmi spunea că nu au mai primit nicio veste din partea regelui John de câteva săptămâni, îi spuse lui Will.

— Se crede că e în apropiere de Stirling, sau mai înspre nord. Nimeni nu ştie cu certitudine.

Rămaseră tăcuţi. În jurul lor, durerea şi neîncrederea fură treptat înlocuite de o tăcere apăsătoare, fiecare încercând să accepte veştile pe care grupul sleit de puteri al lui Duncan le adusese.

După masacrul de la Berwick, atmosfera din Scoţia se schimbase. Simţiseră cu toţii lucrul acesta. Încrederea lor se risipise, fiind înlocuită de îndârjire. Masacrarea a mii de compatrioţi de-ai lor avusese un efect puternic asupra stării lor sufleteşti. Cei care îl acuzaseră pe regele John pentru slăbiciunea pe care o arătase în faţa dorinţelor lui Edward se uniseră acum sub stindardul său. O chemare se răspândise în întregul regat, rostit întâia oară de acei puţini bărbaţi şi femei care reuşiseră să scape cu viaţă din Berwick şi care povestiseră despre chinurile îngrozitoare pe care le înduraseră părinţii, fraţii, fiii şi fiicele lor. Ceea ce se născuse ca un scâncet deveni curând un urlet.

Dar acum, în curtea interioară a castelului peste care se aşternuse liniştea, lumina roşie a dimineţii însângerând răsăritul, nu se putea simţi decât sentimentul apăsător al inevitabilului. Cum puteau să lupte fără conducătorii lor? Întrebarea aceasta se putea citi pe chipul fiecărui bărbat.

Liniştea fu spartă de bufnetul unei uşi trântite. Ysenda intră alergând în curte, acoperindu-se cu un şal. Părul nu-i era prins şi vântul i-l zbura peste umeri în timp ce se îndrepta către Duncan. Chipul ei exprima uşurare, sentiment care se preschimbă iute în şoc atunci când îi văzu faţa tăiată.

— Dumnezeule! Duncan?

— N-am păţit nimic, femeie, răspunse el supărat, trăgând-o înspre el. Sunt sănătos.

Ea se dădu înapoi, îi luă faţa însângerată în palme şi-l sărută pe gură.

Will privi în altă parte, ruşinat de faptul că dragostea lor, care ar fi trebuit să-l mulţumească, îl făcea doar să se simtă amărât.

Îmbrăţişând-o pe Ysenda, Duncan îl privi pe Will.

— Se zvoneşte că Roxburgh a căzut, îi spuse peste umărul ei. Următorul oraş e Edinburgh.

Palatul regal, Edinburgh
7 iunie 1296

Se auzi un zgomot înăbuşit. Din tavan curse mizerie şi pietriş. Cineva strănută, ascuns în umbră. Un bebeluş plângea, sunetul supărător răsunând nebuneşte în interiorul încăperii săpate în piatra de la baza turnului. Oamenii îşi ridicau vocea, murmurând în loc să şoptească, pentru a acoperi zgomotul. Se auzi o altă lovitură surdă, care reverberă prin piatră. Will luă burduful de piele pe care i-l dădu Ysenda. Luând o înghiţitură mare, se stropi cu apă în jurul buzelor şi scuipă, îndepărtând praful.

— Cum e sus? murmură ea, când Will îi dădu burduful înapoi.

— Rezistăm.

Will se uită la femeile şi copii îngrămădiţi în cămara de provizii. Câteva lumânări ardeau din loc în loc, însă mare parte a încăperii era cufundată în întuneric, fiind vizibile doar contururile corpurilor şi sute de ochi. Aerul era de-a dreptul sufocant. După doar câteva secunde, Will se simţi claustrat şi se întrebă cum de reuşiseră să reziste acolo vreme de şapte zile şi şapte nopţi, înghesuiţi unii în alţii, abia având loc să se întindă printre sacii cu grâne şi butoaiele cu bere, respirând aerul acela stătut. Când se simţi o nouă zguduitură, o văzu pe Alice, nepoţica lui, tresărind. Aplecându-se, o ciupi de obraz.

— Zidurile acestea sunt la fel de solide precum pământul din care au fost ridicate, îi zise el.

Alice îi zâmbi uşor şi-şi aşeză capul pe umărul Ysendei.

Sora ei, Margaret, o îmbrăţişă protector şi se uită cu răceală la Will.

— Vrei să te bandajez?

Văzând că Ysenda se uită la mâna sa, Will privi în jos. Jumătate din piele fusese smulsă de pe articulaţiile degetelor. Rana supura, iar pielea din jurul ei se desprindea. Nu-şi amintea când se lovise.

— Nu-i nevoie.

— Spune-mi, te rog, că amândoi aveţi grijă de David. Chipul îi era palid în lumina difuză a lumânărilor.

— Nu-ţi fie teamă. Will zâmbi. Ar fi vrut să lupte pe metereze, dar Duncan s-a asigurat că va rămâne în curte. Trebuie să mă întorc. Dădu să se ridice, însă ea îl prinse de încheietură.

— Ai grijă şi de tine.

Will încuviinţă şi-i strânse mâna. Străbătând camera cufundată în linişte, atent să nu calce pe degetele sau picioarele cuiva, Will urcă scările. Ieşi în curtea interioară, acolo unde aerul, deşi plin de praf, era mult mai proaspăt decât dedesubt. După liniştea apăsătoare, zgomotele de afară îl zăpăceau.

Palatul era înţesat de soldaţi şi oficiali ai castelului, precum şi de păstori, fermieri şi negustori, care veniseră din oraş, adăpostindu-se în castel. Din sala cea mare ieşeau o mulţime de soldaţi, cărând armuri. Mesagerii alergau printre aceştia transmiţând ordine de la un comandant la altul şi celor de pe ziduri. Răniţii erau întinşi pe paturi de lemn sub streaşina locuinţei administratorului. Cei doi medici treceau de la unul la altul, chipurile lor fiind cenuşii din pricina epuizării, şi strigau la femeile care îi ajutau să le

aducă apă sau să cheme vreun preot. În jurul capelei St Margaret fuseseră aliniate trupurile celor morţi. Unii erau acoperiţi cu pânză, alţii fuseseră lăsaţi goi, locurile în care fuseseră străpunşi de săgeţi atrăgând nori negri de muşte. Cadavrele celor care fuseseră zdrobiţi şi care nu mai puteau fi recunoscuţi se aflau în interiorul capelei, ascunşi privirii.

Will se smulse din loc şi înaintă cu paşi mari în haosul din jurul său, în timp ce ecoul loviturilor continua să răsune în interiorul zidurilor. Aici zgomotele erau mult mai puternice, şi erau urmate din când în când de ploaia care suna ca nişte lovituri de ciocan în timp ce cădeau bucăţi de zidărie şi oamenii ţipau. Pe pământul din spatele meterezelor se aşternuse un covor de moloz. Băieţii alergau printre picioarele soldaţilor, culegând săgeţi pe care să le ducă arcaşilor de sus.

Câteva cadavre erau împrăştiate ici şi colo, însă nimeni nu avea timp să le mute.

Dându-se la o parte din calea unui bolovan uriaş care se prăbuşi împroşcând în jurul său aşchii de piatră, Will urcă în grabă scările care duceau către metereze. Din loc în loc, zidul era sfărâmat, acolo unde loviseră bolovanii. Deasupra lui se auzi pârâitul unor buşteni, apoi o trosnitură puternică în momentul în care una dintre catapultele de sus îşi aruncă încărcătura. Câţiva dintre cei care o manevrau se uitară în jurul lor când Will urcă. Atunci când începuse asediul toţi arătau diferit, dar acum trăsăturile erau de nedesluşit, chipurile lor fiind pline de murdărie, iar părul şi bărbile, de praf.

Will se duse să-i ajute pe cei doi bărbaţi care încercau să ridice o piatră din grămada de lângă catapultă şi s-o arunce în cupa scobită în bârna pivotantă. Grămada de bolovani se micşora continuu. Piatra era ciobită şi avea o altă culoare faţă de cele pe care le folosiseră la începutul săptămânii. Will îşi dădu seama că trebuie să fie una din pietrele care căzuseră în incinta castelului. Acum aveau să o trimită înapoi. Cei trei bărbaţi se dădură într-o parte, iar ceilalţi, care ţineau capetele frânghiilor prinse la cealaltă extremitate a bârnei, se fixară pe poziţii. Comandantul lor ridică mâna, apoi o lăsă să cadă.

— Foc!

Bărbaţii traseră împreună de frânghii. Bârna se ridică înspre ei, iar capătul în care se afla cuibărit bolovanul se lovi de contrafişă, azvârlind proiectilul peste zid. Will alergă către metereze şi privi prin spaţiile pentru tragere, urmărind traiectoria pietrei. Speranţele sale se năruiră, căci ea

ateriză în iarba de la baza castelului şi se rostogoli la vale inofensivă. Privirea i se mută asupra celor şase trebuşete aflate pe câmpie. Din când în când, acestea oscilau, aruncând drept răspuns câte un bolovan care lovea zidurile castelului sau trecea pe deasupra lui. Scoţienii observară apariţia în vale a maşinilor de război în urmă cu şapte zile, fiecare dintre ele fiind trasă de câte douăzeci de boi care mergeau în fruntea armatei engleze.

Bârnele trebuşetelor nu aveau o cupă scobită la capăt, ci foloseau corzi, care, aflaseră foarte repede cei din garnizoana oraşului, erau mult mai precise decât catapultele lor rigide. La început însă, scoţienii le luaseră în râs, întrebându-se cum de puteau spera englezii să lovească mai sus de stâncile de sub castel. Răspunsul deveni limpede când englezii începură să construiască platforme-turn pentru fiecare maşină de război, aducând care pline cu buşteni de la navele lor, care se vedeau ca o pată neagră pe râul Forth. În jurul trebuşetelor fuseseră înălţate panouri de lemn pentru a-i proteja pe constructori, fiecare panou fiind acoperit de piei îmbibate în oţet, astfel încât era aproape imposibil pentru arcaşii de pe metereze să le dea foc. Între două maşini de război se puteau vedea rămăşiţele singurei reuşite a scoţienilor: un turn rupt şi fragmente dintr-o catapultă, care fuseseră lovite consecutiv de trei bolovani uriaşi. Asta se întâmplase în cea de-a doua zi de la începutul asaltului, şi de atunci scoţienii nu se mai bucurară deloc.

În spatele armatei se ridicau sute de corturi. În faţa celui mai mare dintre ele, cusut din fâşii albe şi albastre, flutura un steag roşu. De la distanţa aceea, blazonul nu era decât o pată de culoare, însă Will ştia că de aproape se puteau vedea cei trei lei de aur. Oricât de departe ar fi fost acel cort, nimic nu-l oprise să încerce să-l lovească toată săptămâna, copilul din el sperând în zadar că voinţa lui avea să fie suficientă pentru a propulsa bolovanul mai departe. O singură lovitură norocoasă, un miracol al Domnului, şi totul avea să se sfârşească.

Luându-şi ochii de la piatra care nu-şi atinsese ţinta, Will se întoarse, pentru a-i ajuta pe ceilalţi să încarce catapulta încă o dată. Un bolovan zbură în sus şi spulberă zidul din apropierea lor, aruncându-l pe arcaşul ascuns în spatele meterezelor până în incinta castelului, împreună cu o ploaie de moloz. Will se încordă atunci când bârna catapultei pivotă şi bolovanul fu lansat înspre tabăra inamică. Câteva clipe mai târziu, se auzi un strigăt. Doi soldaţi purtând hainele oamenilor şerifului alergau pe metereze.

— Opriţi focul! strigă unul dintre ei. Opriţi focul!

Soldaţii din jurul lui Will se opriră, lăsând bolovanul pe care îl ridicau să cadă înapoi în grămadă.

— Ce e? întrebă confuz comandantul grupului care manevra catapulta.

Unul dintre oamenii şerifului se opri, dar celălalt continuă să alerge strigându-le soldaţilor să nu mai tragă.

— Ne predăm.

Will îi ieşi în faţă.

— Poftim? Nu putem face aşa ceva.

— S-a făcut deja. Şeriful s-a dus să negocieze condiţiile.

Ceilalţi soldaţi începură să se îndepărteze de catapulte, uitându-se unii la alţii. Se auzi un corn sunând. Arcaşii îşi lăsară arcurile jos, privind prin spaţiile din zid.

După ce plecă soldatul, Will se duse lângă zid. Văzu o companie de călăreţi venind către castel dinspre tabăra englezilor. În faţa lor flutura steagul regal. Văzu că cel care călărea în centrul grupului nu avea coif, ci o coroană de aur. Întorcându-se, Will se duse la grămada de pietre.

— Ajutaţi-mă! le strigă celorlalţi, care îl priveau năuciţi în timp ce el apucă un bolovan şi încercă să-l ridice. Îşi încordă braţele, iar venele de la gât i se umflară. Îşi încleştă dinţii din pricina efortului.

— Stai, strigă comandantul. Ai auzit ordinul. Gemând din cauza greutăţii bolovanului, Will reuşi să-l ridice şi-i dădu drumul în cupă cu un strigăt. Dându-i la o parte pe soldaţi, apucă una din frânghiile care atârnau inerte.

Comandantul se îndreptă către el.

— Am spus să te opreşti!

Will îl împinse înapoi. În timp ce trăgea de frânghie, simţi o mână apucându-l de umăr, întorcându-l. Fu lovit în faţă de un pumn. Will se clătină în spate şi-şi prinse un picior în catapultă, prăbuşindu-se la pământ.

Comandantul se afla deasupra sa.

— Dacă îţi dau un ordin, îl respecţi.

Will se ridică, îşi şterse sângele de la gură şi înaintă furios. Fusese oprit de Duncan.

— Ce naiba faci? strigă cumnatul său, izbindu-l de zidul meterezelor. Lăsaţi-mă pe mine să rezolv problema asta, spuse el, întorcându-se către comandant.

— Nu ne putem preda, spuse Will, agitându-se. Nu lui.

— Şeriful şi administratorul oraşului au ajuns la o înţelegere. Am pierdut peste o sută de oameni.

— Dacă ne predăm, va învinge el!

— Dar vom rămâne în viaţă şi poate ne vom păstra şi teritoriile.

— Tată!

Duncan se uită împrejur şi-l văzu pe fiul său apropiindu-se.

— Dă-te înapoi.

Will şovăi auzind îngrijorarea din glasul lui Duncan. Îşi aţinti privirea asupra nepotului său, căruia îi curgea sânge dintr-o rană din frunte.

— Nu-l voi lăsa să învingă. Faţa i se schimonosi uitându-se iarăşi la Duncan. *Nu pot!*

— Nu ai de ales. Duncan îşi luă mâna de pe pieptul lui Will. Nu astăzi.

Se dădu înapoi şi-l lăsă pe Will să se prăbuşească în moloz.

În afara zidurilor castelului, Edinburgh
8 iunie 1296

Edward privi în apă şi-şi văzu reflexia. Era într-adevăr un bărbat ajuns la sfârşitul vieţii. Părul lung şi alb ca neaua îi încadra faţa care începuse să se ascută. Linii adânci erau săpate de-a lungul frunţii sale, mai pronunţate în jurul ochilor. Putea să numere un nou rid în fiecare an ce trecea de la moartea iubitei sale soţii, Eleanor. Trăise mai mult decât ea şi decât majoritatea copiilor săi. *Nu mai ai mult,* îi şopti o voce. *Nu mai ai destul timp pentru a-ţi consolida puterea, pentru a-i supune pe cei care ţi se opun, pentru a construi un regat puternic pentru fiul tău.* Fă ceva memorabil. Gândurile sale se destrămară când pajul care ţinea vasul de argint îşi schimbă piciorul de sprijin.

— Stai locului, îi ordonă Edward nervos, aplecându-se pentru a înmuia pânza albă în apă. O scoase şi-şi tamponă faţa cu ea. Era supărător de umedă, căci în cort se adunase toată căldura din zilele trecute. Le spusese pajilor să ardă tămâie pentru a acoperi mirosul de transpiraţie şi de fier care părea să fi rămas suspendat peste tabăra lor, dar chiar şi aşa puţea îngrozitor. Edward îl privi pe John de Warenne, care se odihnea pe un scaun tapiţat şi muşca lacom dintr-o pulpă de pui. La subraţ avea pete maro de transpiraţie, care îi murdăriseră şi tunica. Edward vru dintr-odată să le spună pajilor să arunce bazinul cu apă peste conte, care era cu siguranţă sursa principală a mirosului.

Pânzele de la intrare să dădură la o parte şi intră un bărbat masiv, îmbrăcat cu haine negre. Era Hugh Cressingham, un cleric senior.

— Maiestate, spuse acesta, salutându-l pe rege cu o voce ascuţită, ultimii coboară acum.

Edward dădu drumul pânzei în bazin şi se ridică. Dându-l la o parte pe paj, ieşi afară. În depărtare, dincolo de platformele de asediu, care erau demontate, văzu o coloană de oameni coborând panta abruptă, ieşind din castel. Acoperindu-şi ochii pentru a-i proteja de lumina soarelui, Edward îi putea distinge pe soldaţii din garda regală, îmbrăcaţi cu haine pline de culori de localnicii zdrenţuroşi. Se uită la zidurile din spatele lor, de unde se ridicau dâre de fum.

— Episcopul Bek se ocupă de căutarea unor eventuali oameni rătăciţi înăuntru, îl informă Cressingham, în timp ce John de Warenne li se alătură.

Aruncând osul de pui unui câine care stătea tolănit la soare, contele îşi şterse degetele unsuroase pe mantie.

— Bek devine un mic împărat, remarcă el, râgâind.

Cressingham, care era întotdeauna deosebit de bine îngrijit, se încruntă dispreţuitor şi strânse din buze, făcând o gropiţă în bărbia sa dolofană.

Fără să observe cât de dezgustat era Cressingham, de Warenne încercă să strivească o muscă.

— Măcar să-i facă să se mişte mai repede. Cu cât părăsim mai iute grămada asta de balegă, cu atât mai bine. Dracu' să le ia de muşte! De ce mă necăjesc oare?

Cressingham vru să răspundă, dar îl privi pe rege şi se răzgândi.

— Veţi lăsa toţi supraviețuitorii să plece, maiestate?

Edward îşi împreună mâinile la spate, uitându-se atent la bărbaţii, femeile şi copii care coborau dealul târându-şi picioarele.

— Bineînţeles. Cine altcineva să cultive pământul, să macine grâul şi să se îngrijească de lâna care ne va ajuta să ne umplem cuferele? Trebuie să avem mână de lucru.

— Bine zis, spuse de Warenne.

Edward continua să-i privească pe supravieţuitori.

— De aici vom înainta către Stirling. E ultimul obstacol.

— Ultimul? întrebă Cressingham.

— Stirling e principalul obiectiv din regiunea de nord, răspunse de Warenne. Castelul apără trecerea peste râul Forth. Dacă vom cuceri Stirling, vom cuceri Scoţia. Zâmbi. Vreau să văd regatul acesta la picioarele mele înainte de sărbătoarea Sfântului Mihail. Edward se întoarse către ei. După ce va fi supus, voi trece prin toate oraşele sale pentru ca toţi oamenii să

vadă cine este noul lor stăpân şi să mi se-nchine. Constructorii noştri din Northumbria vor termina în curând fortificaţiile oraşului Berwick. După ce va fi reconstruit, îl vom folosi drept centru pentru nord. Vreau ca amândoi să primiţi funcţii de conducere.

Zâmbetul lui John de Warenne pieri. Cressingham, însă, arăta ca un şcolar nerăbdător, căruia tocmai i se spusese că a trecut examenul.

— Vom vorbi mai multe când… Edward se îndepărtă, văzând că se apropie două gărzi regale. Între ei se afla un bărbat pe care îl ţineau bine. Avea o geantă de piele pe un umăr. Ce înseamnă asta?

— E un mesager, Maria Ta, spuse unul din gardieni. Spune că a venit din tabăra lui Balliol.

Edward îl privi atent pe bărbat, care îi aruncă o privire feroce.

— Ce mesaj a adus?

Gardianul îi dădu un pergament. Când îi făcu semn Edward, Cressingham făcu câţiva paşi în faţă pentru a-l lua. Citi textul.

— Ei bine? întrebă Edward nervos.

— Balliol spune că va renunţa la tratatul pe care l-a semnat cu Filip. Cressingham îl privi pe rege. Se predă necondiţionat.

Un zâmbet răsări în colţul gurii lui Edward.

— Până la Sfântul Mihail spuneam? îl privi pe conte. Cred că va fi mai devreme. Trimite imediat răspuns, îi spuse lui Cressingham. Spune-i că-i acceptăm capitularea. De îndată ce-i voi lua coroana, le voi cere tuturor nobililor să vină şi să mi se închine.

— Şi apoi, maiestate?

— Apoi mă voi întoarce în Anglia, replică Edward încruntându-se, de parcă răspunsul ar fi fost evident, îşi mută privirea asupra mesagerului care se uita la el cu furie, iar zâmbetul îi cuprinse toată faţa. Într-adevăr, faci lucrurile mult mai bine atunci când scapi de rahat.

11

Midlothian, Scoţia
5 iulie 1297

În pădure era răcoare şi umbră, frunzişul ei des fiind o barieră în calea soarelui de miazăzi. Insectele bâzâiau în aerul încărcat de mirosurile dulci ale verii. Un cerb păştea într-un luminiş. Când îşi aplecă capul cu coarnele sale netede ca osul pentru a mânca iarbă, Will îşi duse calul mai aproape. Câinele de vânătoare, legat de crupa calului cu o lesă lungă, scoase un scheunat abia auzit. Will făcu câinele să tacă bătând încet cu cravaşa, apoi se uită la cerb. Animalul îşi ridicase capul şi stătea nemişcat, adulmecând. Unul din ochii săi negri se fixă asupra lui Will, care se afla la mică distanţă, în direcţia opusă vântului, în apropierea unor tufişuri de urzici. Stătea nemişcat în şa, lăsându-şi calul să pască, şi purta tunică şi pantaloni verzi pentru a nu fi văzut printre copaci, iar chipul îi era acoperit de frunzele prinse într-o coroniţă pe care o făcuse din rămurele verzi. O briză uşoară mişcă frunzele copacilor tineri şi făcu ca şi cele de pe fruntea lui să fluture. Cerbul îşi reluă păşunatul, însă era mult mai atent acum, cu muşchii încordaţi. Briza aceea purtase mirosul lui Will înspre el. În timp ce-şi apropia calul cu ghionturi uşoare din genunchi, cerbul începu să se mişte încetişor în direcţia vântului, acolo unde voia Will să se ducă. Era agitat, însă nu-i era frică, în apropierea lui nu se afla decât un alt animal cu patru picioare, care nu dădea semne de agresivitate. Will, care îşi îndreptase toată atenţia asupra cerbului, şi a cărui vedere periferică era blocată de masca sa de frunze, nu văzu creanga până când nu trecu peste faţa lui. Îşi ridică mâna instinctiv, astfel încât dădu peste coroniţă. Capul cerbului se ridică instantaneu observând mişcarea. Apoi o luă la goană, repezindu-se ca un fulger printre copaci.

Will înjură şi dădu pinteni calului.

— Vine spre tine! strigă el, evitând în ultima clipă trunchiul de copac care aproape că îl lovise în apărătoarea de genunchi, în timp ce calul său galopa prin pădure, urmat îndeaproape de câinele care alerga încântat.

David, la ceva distanţă în direcţia vântului, cu spatele lipit de un copac, privi în stânga sa atunci când auzi strigătul. Cerbul gonea înspre ascunzătoarea sa. Îşi încleştă fălcile în timp ce-şi pregăti arcul din lemn de tisă, care se încordă scârţâind uşor, săgeata fiind pregătită deja. Dintr-odată,

cerbul îşi schimbă direcţia şi o luă înspre dreapta. David trase aer în piept şi se întoarse, arcul său de aproape un metru optzeci rotindu-se odată cu el. Îşi îngustă ochii, fixându-şi privirea asupra unui punct aflat în faţa animalului, şi trase. Săgeata zbură cu viteză, ieşind în calea cerbului care se apleca pe sub ramurile copacilor. Vârful ascuţit intră prin partea laterală a animalului, străpungându-i cutia toracică. Mugi şi se ridică pe picioarele din spate, apoi se prăbuşi, rupând crengile din jur. David fugi într-acolo trăgându-şi pumnalul cu mâna rămasă liberă, gata să ucidă animalul, însă cerbul era deja mort, picioarele din spate mişcându-se spasmodic.

— L-am omorât cu prima săgeată, spuse el, ridicându-se şi băgând pumnalul înapoi în teacă când Will îşi aduse calul lângă el.

Descălecând, Will dădu din cap admirativ.

— La felul în care venea înspre tine, nici măcar nu trebuia să-l nimereşti.

David ridică din umeri, însă roşi de mândrie.

— A fost vina mea, recunoscu Will, în timp ce legară strâns picioarele animalului şi-l ridicară împreună peste şa. Mi-e teamă că sunt mai degrabă o piedică decât un ajutor.

David băgă mâna în geanta de piele care atârna la cingătoare şi scoase o bucată moale de brânză îngălbenită, pe care i-o dădu câinelui de vânătoare, jucându-se cu urechile lui mari.

— Îţi mai trebuie ceva timp.

— Mai trebuie? Încerci să mă înveţi de mai bine de un an. Will râse.

David zâmbi.

— În fine, cred că eşti un pic cam încet, având în vedere că eşti atât de bătrân.

Strigă şi încercă să se ferească de palma pe care i-o trase Will peste ceafă.

— Oasele astea bătrâne tot ar putea să te întreacă într-o luptă dreaptă, băiete.

Râsul lui David pieri. Când se întoarse, Will înjură printre dinţi.

— Ar trebui să mergem acasă, murmură nepotul său, apucând lesa câinelui.

Will îl urmă printre copaci, ducând de căpăstru calul pe care atârna fără viaţă corpul cerbului.

— Ţi-am povestit vreodată că am fost împiedicat să devin cavaler? spuse el, după o bună bucată de drum.

David privi peste umăr.

— Poftim?

— Când eram de vârsta ta, nu mi-au permis să devin cavaler.

David se opri.

— De ce?

— Am şterpelit anafură, spuse Will cu un zâmbet firav, aducându-şi aminte cum îl lovise Everard pentru a-l trezi când îl găsise chircit pe podeaua sacristiei Templului din Paris, preotul cu faţa plină de riduri privind furios potirul gol şi firimiturile din jurul său.

David nu schiţă niciun zâmbet.

— A fost o pedeapsă? Dădu din cap şi o şuviţă de păr blond îi acoperi ochii. Situaţia nu e aceeaşi. N-am greşit cu nimic. Continuă să meargă, trăgând cu putere de lesa câinelui care încerca să se repeadă după iepurele care ţâşnise din spatele unor copaci.

— Vei primi titlul de cavaler când se vor fi schimbat lucrurile.

— Şi asta când o să se întâmple? întrebă David. Când se vor schimba? Cum?

Will nu putea să-i răspundă. Tăcerea încordată a amândurora era întreruptă doar de sunetul produs de ruperea crengilor sub picioarele lor şi de trilul păsărilor speriate de prezenţa lor.

Când ieşiră din pădure în căldura toropitoare a după-amiezii, Will se gândi iarăşi cu uimire cât de ciudat i se părea faptul că totul în jurul lor era atât de liniştit; colinele scăldate în lumină aurie, iarba înaltă legănându-se în vânt, florile care le umpleau hainele de polen. Totul se potrivea atât de puţin cu evenimentele care avuseseră loc anul trecut, încât părea a fi o ofensă din partea împrejurimilor faptul că nu se schimbaseră deloc. Cu toate acestea, anotimpurile se succedau în continuare şi zilele treceau la fel, căci numai scoţienii fuseseră cei în care se săpase adânc o schimbare. Pentru unii, e drept, viaţa continuase aproape la fel ca în trecut, doar că acum era ceva mai grea. Pentru alţii era mult mai dificilă. Însă cu toţii simţeau că timpul se oprise în loc, de parcă ar fi aşteptat ceva anume, refuzând să creadă ceea ce se întâmplase, incapabili să meargă mai departe, chiar dacă trecuse deja un an de când armata lui Edward cucerise Edinburghul. Un an de când Scoţia devenise un fief al Angliei.

În vreme ce Will părăsise oraşul Edinburgh împreună cu familia surorii sale, îndreptându-se către moşia Midlothian, armata engleză înaintase înspre Stirling. Aflară mai târziu că palatul fusese abandonat cu excepţia păzitorului porţilor, care îi dădu cheile unui Edward triumfător. Având trecerea peste râu asigurată şi ultimele puncte de rezistenţă scoţiană

cucerite, regele ajunsese până în Elgin, asigurându-se că în fiecare oraş sau cetate în care poposea toţi moşierii de seamă din zonă veneau să i se închine. Aflaseră ulterior că Edward se întâlnise cu Balliol la Montrose, unde regele scoţian se predase în mod oficial şi fusese deposedat de drepturile sale. Regele pe care Edward îl alesese pentru a-l putea manipula după bunul său plac, care apoi se răzvrătise şi tăiase legătura cu cel care îl dirija, fusese dus, îngenuncheat şi umilit, în Turnul Londrei. Împreună cu el a fost trimisă şi pecetea Scoţiei, ruptă în patru bucăţi. Pentru a-i zdrobi complet pe scoţieni, Edward ceruse scoaterea Pietrei Destinului din catedrala Scone şi mutarea ei la Westminster. Această piatră antică, folosită la încoronarea regilor Scoţiei de mai bine de două sute de ani, era mai mult decât o relicvă: era simbolul unei naţiuni, iar prin mutarea şi îngroparea ei în Anglia, Edward îşi pecetluise victoria. Până în toamnă, fortificaţiile oraşului Berwick fuseseră construite, iar oraşul, reclădit peste mormintele locuitorilor, devenise noul centru de guvernământ. Lăsându-i pe John de Warenne ca locţiitor al regelui şi pe Hugh Cressingham ca trezorier, împreună cu o mulţime de alţi funcţionari şi înalţi oficiali englezi care să conducă ţara, Edward se întorsese în Anglia.

Ceva mai târziu, ca un gest de clemenţă, fuseseră eliberaţi magnaţii scoţieni care fuseseră încarceraţi în Anglia, printre care şi David Graham, moştenitorul lui sir Patrick. Aceştia, împreună cu alţi cincisprezece mii de compatrioţi, au fost siliţi să-i devină loiali lui Edward, iar acum îşi administrau moşiile în numele lui, însă celor cu pământuri mai puţin întinse, precum cele ale lui Duncan, li se permise să-şi păstreze dreptul de proprietate, rămânând aproape cu tot ce deţinuseră în trecut. Ysenda şi copiii ei îşi petreceau majoritatea timpului la moşia din Midlothian, mai degrabă decât în Kincardine, acolo unde se afla Duncan, găsind că erau destul de departe de principalele centre urbane pentru a nu intra în atenţia justiţiei engleze sub conducerea hulitului Cressingham.

Când se apropiară de casă, urcând transpiraţi colina abruptă, Will şi David văzură o coloană de fum ridicându-se în aerul rarefiat.

— Se pare că cina noastră e gata, spuse Will, simţindu-şi stomacul chiorăind de foame.

— Du-te, spuse David, luând calul de căpăstru. Mă ocup eu de restul.

Simţind că nepotul său, care nu zisese mai nimic încă de când ieşiseră din pădure, voia să rămână singur, Will îl lăsă să ducă calul şi povara acestuia în şopron, câinele de vânătoare hămăind continuu la picioarele sale. Tom,

slujitorul lor, care rămăsese la moşie pe toată durata războiului, era în padoc, hrănind cele două capre. Trei muriseră peste iarnă şi nu reuşiseră încă să cumpere altele. Hrana pentru ele era puţină, căci majoritatea culturilor fie fuseseră distruse, fie se veştejiră în câmp, în timp ce bărbaţii plecaseră la luptă.

Ocolind casa pentru a intra prin spate, Will trecu prin grădina de zarzavat pe care o plantase mama sa şi deschise uşa.

Ysenda tăia mărunt salvie pe masa din bucătărie, îşi ridică privirea atunci când intră Will.

— Aţi prins ceva?

— Fiul tău. Un cerb.

Femeia zâmbi.

— O să ne ajungă pentru ceva vreme.

Will îşi scoase ghetele. Trase un scăunel şi se aşeză la masă, ştergându-şi sudoarea care-i intrase în ochi. Pielea feţei îi era întinsă.

— Nu s-a întors Duncan?

Ysenda dădu din cap în timp ce presăra salvia tocată în ceaunul în care fierbea supa. Părul de culoarea nisipului din jurul frunţii i se ondulase din pricina căldurii.

Aroma ierburilor îi aminti lui Will de mama sa şi-şi închise ochii pentru o clipă, ascultând cuţitul care răzuia resturile de pe tocător, zgomot păstrat adânc în memorie. Toţi cei care se aflau acolo aveau câte ceva de făcut, ceva care să-i împiedice să se gândească la trecut ori la viitor. David se lua cu vânatul, Ysenda cu întreţinerea gospodăriei, Duncan era ocupat cu slujba sa în serviciul lui David Graham, în Kincardine, iar Tom şi fetele aveau şi ei sarcinile lor. Aveau cu toţii un rost, ceva de făcut. El era singurul care părea să fie nelalocul lui, care trecea repede de la o îndatorire la alta, ajutându-i pe fiecare pe rând, însă fără niciun scop final. Se simţea ţintuit locului, aşteptând nemişcat, asemenea întregii Scoţii, să se schimbe ceva. Să se rupă coarda.

— E gata masa?

Auzind vocea aceea cristalină, Will îşi ridică capul din mâini şi o văzu pe Alice cum intră în pas săltat în bucătărie. Îi zâmbi nepoatei sale, apoi încremeni, aţintindu-şi privirea asupra pandantivului de argint care se mişca încoace şi-ncolo la gâtul fetei. Se ridică în picioare, aproape răsturnând scăunelul din spatele său. Alice se opri când văzu chipul dur al lui Will, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. Ysenda se întoarse.

— Frate… începu ea să spună, însă fu întreruptă atunci când Will se îndreptă cu paşi mari spre Alice.

— De unde ai asta? întrebă el.

— Ce? Ochii lui Alice se lărgiră de spaimă.

— Pandantivul! De unde l-ai luat? Ai umblat prin lucrurile mele, fetiţo?

— Will! strigă Ysenda, punând jos maldărul de castroane pe care le căra.

— A fost al lui Margaret, spuse Alice, înspăimântată de-a dreptul când Will se aplecă înspre ea şi trase pandantivul. Mi l-a dat luna trecută, când am împlinit treisprezece ani. Tata i-l dăruise când era de vârsta mea. Alice privi în spatele ei când Margaret intră în bucătărie. A fost al tău, nu-i aşa? rosti ea.

În timp ce Alice vorbea, Will întoarse pandantivul în palmă, dându-şi seama că se înşelase. În loc să vadă reprezentarea unui bărbat strivind un şarpe cu piciorul, Will văzu profilul delicat al unei femei purtând o coroană cu cruce. Sfânta Margareta a Scoţiei, îşi aduse aminte acum: sora ei i-l dăruise cu mult fast, iar Duncan zâmbise larg.

Margaret îi luă pandantivul din palmă. Ţinându-şi protector sora de după umeri, îl privi stăruitor.

— Ce-i cu tine? întrebă Ysenda cu voce joasă, puternică, apropiindu-se de el.

— Îmi pare rău, murmură Will. Am crezut că e… îmi pare rău. Se întoarse la masă şi îndreptă scaunul pe care îl răsturnase. Se aşeză, aducându-şi aminte de momentul în care îi dăduse pandantivul cu Sfântul Gheorghe negustorului din St Albans, la o zi după ce dezertase. Cum de uitase? Ysenda se întoarse la supă, însă continuă să-l ţintuiască din priviri pe Will, în timp ce amesteca în ceaun. Margaret luă castroanele şi începu să le aşeze pe masă, în timp ce Alice îşi trase un scăunel, jucându-se sfioasă cu pandantivul. Margaret trânti castronul în faţa lui Will, făcându-l să tresară. Abia începuse să stabilească o legătură cu nepoata sa mai mare, că reuşise deja să strice totul.

Se deschise uşa şi intră David, care nu mai părea deznădăjduit, ci rânjea bucuros.

— Uitaţi-vă ce am găsit!

— Tată! spuse Alice, văzându-l pe Duncan ieşind din spatele fiului său. Se aruncă în braţele lui şi-l făcu să se clatine pe picioare cu un geamăt de bucurie.

— Ai crede c-am fost plecat pentru o lună.

— Aşa ni se pare, spuse Ysenda, sărutându-l pe obraz.

Încordarea celor din încăpere se risipi treptat, în vreme ce Duncan îşi dădu jos mantia de călătorie şi David îşi atârnă arcul lângă uşa din spate, iar Ysenda puse supă în castroane cu un polonic.

— Mai târziu, carne de vânat, spuse ea, zâmbindu-i lui Duncan în timp ce se aşeza. Ne vom ospăta precum regii.

— Noi ne numărăm printre cei norocoşi, spuse Duncan cu oboseală în glas. Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru asta. Îşi înclinară capetele cu toţii în timp ce Duncan rosti o rugăciune.

Will apucă lingura, apoi o lăsă să cadă, dându-şi seama că-i pierise foamea.

— Va fi mai bine după strângerea recoltelor, nu-i aşa? întrebă Ysenda, urmărindu-l pe soţul ei cum mănâncă.

— Aşa ar trebui, dacă pungaşul i-ar lăsa pe oameni să păstreze destul din recoltele lor pentru a se putea întreţine.

David schiţă un zâmbet auzindu-l pe tatăl său folosind porecla pe care i-o dăduseră scoţienii lui Hugh Cressingham, trezorierul.

— Însă de îndată ce-i secerat grâul, mare parte din el dispare iute, e dus în sud, la un loc cu arenda şi lâna noastră. Am văzut familii întregi fără nicio leţcaie în Kincardine, care nu au ce să le dea de mâncare copiilor, iar situaţia s-a agravat de când au început luptele. Şerifii englezi ne pedepsesc din ce în ce mai aspru din cauza rebelilor ăstora. Duncan continua să privească în castronul său cu supă. Ar trebui să fie pe câmp, să ducă la casele lor tot ce pot strânge, cum fac ceilalţi, nu să strice bruma de pace care ne-a rămas.

Zâmbetul lui David dispăru.

— Asta nu e pace, tată. Nu sub stăpânirea englezilor. Lăsă din mână lingura. Ar trebui să ne *alăturăm* rebelilor, nu să-i criticăm.

Ysenda îl privi ameninţător.

— Să nu-i vorbeşti aşa tatălui tău.

— Dar e adevărat. David îl privi pe Will. Eşti de acord cu mine, unchiule, ştiu că eşti. Ştiu că nu vrei să stai aici şi să nu faci nimic, ca şi cum totul ar merge ca pe roate, nu-i aşa? Îl privi iarăşi pe tatăl său, care tăcuse. Când a fost Tom la Edinburgh a auzit că William Wallace l-a omorât pe şeriful din Lanark şi l-a alungat de la putere pe justiţiarul de la Scone. Se spune că sir William Douglas şi alţii i s-au alăturat. Tu nu vrei să faci nimic? Nu mai ai niciun pic de onoare?

Duncan lovi din picioare, roşu la faţă. Îşi ridică mâna pentru a-l lovi pe David, însă se opri când Alice ţipă speriată.

Tom intră pe uşa din spate. Se încruntă, văzându-i pe toţi nemişcaţi, apoi dădu din cap într-o doară înspre Duncan.

— Vin nişte bărbaţi pe drumeag, stăpâne. Sunt cinci la număr.

— Vin imediat, murmură Duncan, privindu-l ţintă pe fiul sfidător. Du-te şi întâmpină-i.

— Cine-ar putea fi? întrebă Ysenda, după ce Tom ieşi din încăpere.

Duncan luă o cârpă şi se şterse pe mâini.

— Nu ştiu, spuse el, îndreptându-e către uşă. Mă duc singur, adăugă cu asprime când Will se ridică, încă sunt stăpânul acestei moşii.

Duncan ieşi în toropeala de afară, sângele fierbându-i de furie. Însă dincolo de sentimentul acesta se ascundea cel atât de stânjenitor de ruşine. Fiul său avea dreptate. N-ar fi trebuit să meargă cu sir David Graham în fiecare săptămână, călărind pe toată moşia tânărului său stăpân, amândoi mânaţi de biciul englezilor, spoliindu-i pe locuitorii regiunii Kincardine de hrana şi de banii lor. Ar trebui să ia partea compatrioţilor săi împotriva tiraniei. Mândria sa însă lupta contra impulsului mult mai puternic de a-şi proteja familia.

Ocolind casa, îl văzu pe Tom primindu-i pe călăreţi. Entuziasmul lui Duncan se risipi când văzu că purtau armuri. Soldaţi englezi. Unul dintre ei era îmbrăcat diferit, având o mantie de brocart verde cu auriu. Bărbatul rămase în şa în vreme ce toţi ceilalţi descălecară.

— Ziua bună, strigă Duncan, adunându-şi puterile pe măsură ce se apropia.

— Cine e stăpân aici? întrebă omul cu mantia colorată, uitându-se în jos cu dispreţ. Avea un accent puternic şi greţos, iar cuvintele păreau să se încalece în timp ce vorbea. Calul vru să mişte din cap, însă bărbatul trase tare de căpăstru.

Duncan privi sabia care atârna la şoldul necunoscutului, lângă o desagă mare din piele.

— Eu sunt.

— Am venit pentru strângerea arendei pe ultimele trei luni.

Duncan dădu din cap dezaprobator.

— Cred că vă înşelaţi. Am plătit deja. Perceptorul a trecut pe aici luna trecută.

— Din păcate taxele au crescut de atunci încoace.

— Cu cât? întrebă Duncan, încercând să-şi păstreze tonul vocii cât mai calm.

— Tată?

Duncan se uită în spatele său şi-l văzu pe David ieşind din casă.

— Cu cât? repetă el, fără să-i vină a crede, întorcându-se către perceptorul care îi răspunsese. Nici vorbă. Nu pot plăti atât.

— Acceptăm şi alte forme de plată, rosti perceptorul. Arătă cu capul înspre padoc, acolo unde era legat calul bălţat al lui Duncan. Frumos animal.

Duncan îşi încleştă maxilarele.

— Am nevoie de cal pentru a ajunge pe moşia stăpânului meu, unde îl ajut să strângă de la ţăranii arendaşi bunurile pe care i le trimitem regelui vostru.

Perceptorul se încruntă.

— Regele Edward nu e cumva regele *nostru?*

Duncan se uită la soldaţii care priveau atent casa, estimându-i valoarea, lucru care îl tulbură. Dintr-odată îşi dori să-şi fi luat sabia cu el.

— Du-te înapoi în casă, David, spuse el, auzind paşi apropiindu-se în spatele său.

— E fiul tău? întrebă perceptorul. Mândru flăcăul. Bine hrănit. Nu crezi? se adresă el unuia dintre soldaţi.

Bărbatul zâmbi cu mojicie.

— Aşa e, domnia voastră.

Privindu-l urât pe perceptor, Tom păşi dinaintea soldatului care răspunsese.

— Sunt vremuri grele, continuă perceptorul, ridicând din umeri. Dacă vrei să dai vina pe cineva, atunci compatrioţii tăi sunt vinovaţi. Dacă nu s-ar fi răsculat împotriva regelui Edward, n-am fi fost nevoiţi să mărim taxele. Trebuie să luăm de undeva fondurile necesare înăbuşirii micii lor rebeliuni. Opun rezistenţă, iar tu şi cu ai tăi plătiţi pentru asta.

— Se pare că au destul pentru a câştiga *micuţa* lor bătălie, dacă e să punem la socoteală prada pe care au luat-o Wallace şi oamenii lui de la justiţiarul din Scone.

Duncan se întoarse ca ars când îl auzi pe David.

— Du-te înăuntru, la naiba!

Ochii perceptorului se îngustară.

— L-aş ţine mai din scurt pe băiat dacă aş fi în locul tău. Pot întotdeauna să cresc taxele un pic mai mult, dacă aşa cred de cuviinţă. Continuă să-l privească pe Duncan. Dar eu sunt un om drept. Pune-l pe slujitorul tău să-mi aducă calul acela şi o lăsăm aşa pentru azi.

— V-am spus, nu pot face asta. Duncan făcu câţiva paşi înspre perceptor, coborându-şi vocea. Vă voi da mai mult data viitoare. Sunt un cavaler al lui sir David Graham, va pune chezăşie pentru mine.

— E ultima dată când îţi cer.

— Ascultă-mă, lua-te-ar naiba! răcni Duncan, enervat peste măsură.

— Omorâţi-l, spuse perceptorul, arătându-l pe Tom.

Duncan şi David strigară amândoi o dată când unul dintre soldaţi îşi scoase sabia. Sărind înainte, o împlântă în burta lui Tom. Slujitorul părea total nepregătit când lama trecu prin el. Soldatul îşi roti sabia şi o trase afară cu două mişcări iuţi. Tom se cocoşă, ducându-şi mâinile la burtă, de unde ţâşnea un şuvoi de sânge printre degetele sale. Se uită la Duncan fără să-i vină a crede, clătinându-se, schimonosindu-se din pricina durerii insuportabile. Înainte ca măcar să fi atins pământul, Duncan se izbi în soldat. În acelaşi timp, tovarăşii săi îşi scoaseră şi ei săbiile, iar David alergă către Tom. Ysenda ţipă când ieşi din casă şi-l văzu pe Tom căzând la pământ şi pe soţul ei aruncându-se asupra soldatului care-l lovise.

Duncan se feri de sabia cu care voia să-l lovească soldatul, apoi se năpusti răcnind asupra acestuia, aruncându-l cât colo. Când Duncan căzu peste el, bărbatul scăpă sabia din mână, iar cureluşa cu care îşi prinsese coiful se rupse, impactul cu solul tare tăindu-le amândurora respiraţia. În timp ce coiful soldatului se rostogolea mai departe, Duncan, ignorând strigătele soţiei sale şi pe cele ale fiului său, îl luă de păr pe bărbatul de sub el şi-l izbi cu toată puterea cu capul de pământ, voind doar să-l ameţească pentru a-i putea lua sabia. Văzând că bărbatul rămăsese nemişcat, Duncan se întinse după armă şi o apucă. Se dădu jos de pe cel căzut în timp ce un alt soldat venea înspre el. Pară prima lovitură cât încă era la pământ, apoi se lansă asupra celui de-al doilea soldat. Forţa loviturii îl făcu pe bărbat să se dea înapoi câţiva paşi. Când se împiedică într-un dâmb, îşi îndepărtă sabia de corp pentru o fracţiune de secundă, suficient însă pentru ca Duncan să-l străpungă.

Îşi trase sabia, auzind sunet de copite venind din spate şi strigătul sălbatic al fiului său, apoi simţi cum îi intră ceva în spinare, chiar între apărătorile pentru umeri. Degetele i se înmuiară, scăpând sabia, care se lovi de pământ

cu un zgomot înăbuşit. Duncan îşi văzu soţia încremenind cu mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să danseze sau să se roage. Apoi simţi o durere cumplită în tot corpul, care-l făcu să cadă în genunchi, la pământ.

Perceptorul, aflat deasupra lui Duncan pe calul său, îşi trase sabia plină de sânge.

— Omorâţi-i! strigă el. Omorâţi-i!

David bătu în retragere, speriat de soldatul care venea spre el, dar când se întoarse pentru a fugi se împiedică de picioarele bărbatului pe care îl ucisese tatăl său şi se prăbuşi. Celălalt soldat se ducea spre Ysenda, care alerga către fiul ei.

Se auzi un strigăt puternic.

Will venea din spatele casei, cu arcul lui David în mâini. Săgeata era aţintită asupra perceptorului de taxe, care se întorsese în şa la auzul strigătului. Îşi ţinea sabia ridicată, sângele lui Duncan prelingându-se de-a lungul lamei până la mâner. Calul lui bătea din picioare, agitat. Duncan era întins cu faţa în jos sub copitele animalului, răşchirat peste bărbatul pe care îl lăsase inconştient. Cei doi soldaţi care mai rămăseseră făcură o pauză, privind când la Will, când la şeful lor.

Rânjind, perceptorul dădu pinteni calului său în direcţia lui Will, care lansă săgeata.

Perceptorul se lăsă pe o parte pentru a se feri, dar Will nu-l ţintise pe el. Nimeri calul în gât, iar săgeata intră cu uşurinţă în ţesutul moale. Animalul se ridică pe picioarele din spate, apoi căzu odată cu cel care îl călărea, zdrobindu-i piciorul care rămăsese agăţat în scări. Strigă de durere. Soldatul care se îndrepta spre Ysenda se opri şi se duse să-l ajute pe perceptor. Will trase o altă săgeată din tolba din spatele său, o fixă şi trase înspre bărbatul care acum se întorsese către David, care era încă întins la pământ. Rată, iar săgeata se înfipse în pământ la câţiva paşi. Will înjură şi aruncă arcul. Scoase iataganul din teacă şi începu să alerge.

David se răsuci când bărbatul încercă să-l lovească cu sabia. Mergând de-a buşilea, se aruncă în faţă şi apucă săgeata înfiptă în pământ. Soldatul făcu un salt înainte. Ysenda ţipă. Întorcându-se şi văzând sabia care se îndrepta către el, David se arcui şi împlântă săgeata în vintrele bărbatului, deasupra armurii care îi proteja coapsele. Acesta răcni de furie, simţind cum vârful săgeţii îi străpunge carnea, intrând tot mai adânc pe măsură ce se mişca. Soldatul urlă şi căzu în genunchi. Will veni alergând din spatele său. Când acesta încercă se ridice sabia, Will îşi înfipse iataganul în gâtul ars de soare

şi plin de murdărie al acestuia, chiar sub marginea coifului. David sări înapoi când vârful iataganului ieşi pe partea cealaltă şi soldatul scuipă sânge. Will îl lovi pe bărbat în spate, scoţându-şi iataganul când acesta căzu în faţă, apoi fugi către soldatul care încerca să-l tragă pe perceptor de sub cal. Imobilizându-i capul cu mâna şi trăgându-l spre spate, Will îşi petrecu tăişul sabiei peste gâtul acestuia.

— Nu, strigă perceptorul, văzându-l pe Will cum se apleacă peste el. Te rog! Eu…

Vorbele îi fură retezate când Will îşi trecu sabia prin gâtul lui, băgând-o în pământ. Apoi se duse cu paşi mari la soldatul care zăcea inconştient sub Duncan, îl rostogoli cu blândeţe pe cumnatul său, şi-l ucise. La sfârşit, omorî calul care încă se mai zbătea şi fornăia de durere. Era singura moarte care îi provocă remuşcări.

Ysenda, care alergase la David şi-l îmbrăţişa, se întoarse, zărindu-l pe Will cum îşi şterge sabia de tunica soldatului. Faţa i se schimonosi când îl văzu pe Duncan pe spate, cu braţele depărtate pe iarba uscată. Se duse lângă el şi îngenunche, luându-i capul în mâini, chemându-l pe nume. Văzând că nu mişcă, începu să strige tot mai tare, un noian de ţipete fără înţeles. David, alb la faţă şi murdar de sânge, se duse lângă ea şi o luă de umeri.

Will îşi băgă sabia în teacă şi-şi trecu mâinile prin părul plin de transpiraţie. Apa sărată curgea de pe nasul său în barbă.

— Dumnezeule, murmură el, respirând sacadat. Dumnezeule! Era singurul lucru pe care-l putea spune.

Se îndreptă către casă. Margaret stătea pe vine în prag, cu mâinile întinse, ţinându-se de cadrul uşii. Buzele i se mişcau, însă nu putea articula niciun cuvânt. Will o ridică de jos cu blândeţe, dar şi cu fermitate. Fetiţa nu opuse rezistenţă, însă ochii îi rămaseră aţintiţi dincolo de el, la mama şi la fratele ei, care stăteau aplecaţi peste trupul tatălui ei.

— Margaret, ascultă-mă, trebuie să strângi toţi banii pe care îi are Duncan aici, pături, mâncare şi burdufuri pentru apă. Pune-o pe Alice să te ajute. Nu o lăsa să iasă din casă.

Fata nu-l asculta.

Încleştându-şi maxilarele, Will o zgudui.

— Margaret! Tânăra îl privi. Fă-o! îi porunci el, întorcând-o cu forţa şi împingând-o în cameră.

După ce se îndepărtă cu mers împleticit, Will ieşi în curte şi se duse la Ysenda şi la David. Îl apucă pe nepotul său.

David se ridică şi-l lovi în bărbie.

Will primi lovitura în plin.

— Vreau să fii cavaler acum, David. Înţelegi? David respira sacadat, însă încetă să se mai zbată. Vei înşeua amândoi caii, îţi vei lua arcul, dar şi sabia şi scutul tatălui tău. Apoi o să mă ajuţi să le ducem trupurile în pădure. Will arătă cu capul în direcţia crângului. Poţi să faci asta?

David se smulse cu brutalitate din strânsoarea lui.

— Da.

Will aşteptă până când nepotul său începu să meargă înspre casă, apoi îngenunche lângă Ysenda, care încă stătea aplecată deasupra lui Duncan. Sora sa plângea cu sughiţuri. Insuportabil. Cunoştea prea bine genul acela de suferinţă. Îl străbătu şi pe el un sentiment similar atunci când o trase înspre el, luând-o în braţe.

— Trebuie să plecăm, murmură el. Absenţa soldaţilor nu va trece neobservată, şi vor veni alţii în căutarea lor. Nu va avea loc niciun fel de judecată pentru cele întâmplate aici. Vom fi pedepsiţi aspru.

— Nu-mi pot părăsi soţul, plânse Ysenda, rostind cuvintele la pieptul fratelui său. *Nu pot!*

— Trebuie să o faci, pentru binele copiilor tăi.

— Unde vom merge? întrebă ea, bocind. Dumnezeule, unde să fugim?

— Vom merge în Selkirk, spuse Will după câteva clipe. Nu e departe. Ne vom adăposti acolo până se liniştesc apele. Cu puţin noroc, englezii vor avea alte lucruri cu care să-şi bată capul, decât să cerceteze moartea unui birocrat.

Ysenda se uită la el cu ochii umflaţi.

— Kincardine. Sir David Graham. Vreau să mă duc la el.

— Ne pot găsi uşor acolo. E cel mai probabil loc în care putem merge. Will se ridică şi se uită către sud, peste dealurile care se pierdeau sub o pătură verde-închis. Ne vom ascunde în pădure.

Turnul Londrei
6 iulie 1297

— Trimite imediat vorbă contelui de Warenne.

— Desigur, maiestate, spuse preotul, ţinându-se cu greu după Edward, care mergea cu paşi mari de-a lungul pasajului.

— Cu siguranţă se află la moşia din Yorkshire, spuse Edward cu acreală. Dacă el crede că poate juca rolul de locţiitor de la adăpostul conacului său,

atunci se înşală. Porunceşte-i să se întâlnească cu Cressingham la Berwick. Vor conduce armata de acolo. Chipul regelui exprima înverşunare. Dacă rebelii ăştia vor război, jur că le voi da unul. Spune-i contelui că vreau ca răscoala asta să fie înăbuşită până mă întorc, iar căpeteniile lor să fie spânzurate pe podul Londrei.

Concediindu-l pe preot, care o luă la goană, Edward îşi continuă drumul pe coridor, apoi coborî nişte scări lungi, tresărind atunci când îi pocniră încheieturile. Vestea răscoalei din Scoţia, căreia i se alăturaseră câţiva dintre nobilii pe care îi eliberase la începutul anului, îl tulburase nespus. Însă avea alte lucruri mai importante cărora trebuia să le dea atenţie. Cât timp fusese angajat în conflictele din nord, Filip îşi consolidase poziţia în Guienne. O parte dintre baroni începuseră să fie nemulţumiţi de războiul care ameninţa să cuprindă Franţa, aşa că refuzaseră să lupte în tabăra lui. Primeau susţinere din partea curţii regale şi el ştia cât de periculoşi puteau fi baronii care se răsculau. Simon de Montfort îi demonstrase asta.

Edward ieşi în căldura sufocantă a după-amiezii şi se întâlni cu doi dintre sfătuitorii săi.

— Nava este pregătită, maiestate, spuse unul, în timp ce ambii se luară după el. Putem pleca când doriţi.

— Vreau să ajung în Flandra până la sfârşitul săptămânii. Edward se uită la turnul alb şi măreţ care se înălţa deasupra sa. Să vedem ce sunt dispuşi să facă inamicii dragului meu văr pentru a pune capăt dominaţiei Franţei.

12

Pădurea Selkirk, Scoţia
20 iulie 1297

Când ajunse în vârful pantei, Will îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu dosul palmei. Se întoarse, întinzând o mână către David, care mergea de-a buşilea în urma lui. Nepotul său se opri, privind mâna pe care i-o oferise, apoi o apucă, lăsându-l pe Will să-l tragă în sus ultimii câţiva paşi. Burdufurile pline cu apă se frecară umede de picioarele lor cât timp făcură drumul de întoarcere prin pădure, clipocitul pârâului din râpă stingându-se treptat în urma lor.

Pe măsură ce se apropiau de luminiş, starea sufletească a lui Will, care se schimbase în timpul cât trebuiseră să se ocupe de îndatorirea obişnuită de a face rost de apă, deveni iarăşi sumbră. Se aflau de trei zile acolo, însă începuse deja să-i fie silă de locul acela înghesuit, încercuit de pini şi arbuşti ţepoşi. Ysenda se agita din cauza lui Alice, care fusese arţăgoasă din pricina unei căzături suferite în urmă cu câteva zile. Fusese un şoc pentru toată lumea. Glezna ei se umflase şi o durea, însă cu toate că inflamaţia dăduse înapoi după ce Will făcuse o compresă dintr-o cămaşă de corp, Alice continuă să se plângă de durere din ce în ce mai amarnic, până când, în cele din urmă, se aşezase pe jos, hohotind şi refuzând să mai înainteze.

Ysenda se uită la ei când intrară în luminiş, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către fiica ei. Aruncând burdufurile cu apă lângă bagajele lor, David se întinse la umbra unui pin uriaş cu trunchiul roşu, acolo unde câinele lui de vânătoare se făcuse covrig, gâfâind din pricina căldurii. În apropiere, caii lor dădeau din cozi, alungând muştele care bâzâiau în aerul încărcat cu miros de pin. Margaret stătea cocoşată pe un buştean aşezat în preajma focului care ameninţa să se stingă, împungând cu un băţ tăciunii. Îşi pierduse boneta, iar părul desfăcut şi murdar i se revărsa pe umeri. Will observă cu iritare că tânăra nu se dusese după lemne, aşa cum o rugase.

— Am nevoie de apă, strigă Ysenda.

Văzând că David nu se mişcă, Will îşi încleştă maxilarele şi se îndreptă către sora lui. Alice stătea rezemată de un copac, cu chipul chinuit de durere. Ysenda desfăcuse compresa şi îi ţinea piciorul cu grijă. Când îi dădu burduful cu apă surorii sale, Will văzu că glezna lui Alice nu mai avea nimic.

Când Ysenda turnă apa rece din burduf peste piciorul ei, fetiţa ţipă.

— Te doare? întrebă îngrijorată maică-sa.

— E rece apa, spuse Will, mai tare decât intenţionase.

Alice se uită la el, iar expresia de durere îngrozitoare, care se preschimbă iute într-una de repulsie, îl făcu să înţeleagă totul.

— De unde ştii tu? îl întrebă fata. Nu e piciorul tău cel care doare.

— Nici al tău nu e, Alice. Încercă să păstreze un ton blând, deşi ar fi vrut să ţipe de enervare. Nu mai e. Nici măcar n-a fost luxat.

Chipul micuţei Alice se înroşi. Vru să vorbească, dar izbucni în lacrimi.

— Cum îndrăzneşti?

Ysenda se ridică în faţa lui, cu obrajii murdari şi transpiraţi. Will văzu pe pieptul ei o mulţime de pişcături care formau un fel de colier. Cele la care se scărpinase supurau. De când intraseră în pădurea Selkirk, cu toţii fuseseră înţepaţi de musculiţe şi căpuşe, însă Ysenda arăta cel mai rău.

— Dacă ea spune că o doare, atunci o doare! Nu eşti medic!

— Spune că o doare pentru că nu mai vrea să meargă, replică Will, acoperind plânsetele lui Alice, iar dacă tu nu i-ai fi făcut toate mofturile am fi fost la zeci de kilometri distanţă de locul acesta. Şi-ar fi dorit să fi spus asta cu câteva zile în urmă, însă nu vorbiseră aproape deloc de când părăsiseră moşia şi n-ar fi vrut să spargă tăcerea stârnind o ceartă. Acum însă era prea târziu pentru aşa ceva.

— Kilometri! Ysenda începu să ţipe. Încotro? Arătă împrejurul lor, către pădurea care îi înconjura din toate părţile. De două săptămâni mergem ca nişte orbeţi. Unde ar trebui să ajungem mai precis? Will vru să vorbească, însă ea continuă, nevrând să asculte răspunsul lui. Ţi-am spus că ar trebui să-i cerem ajutorul lui sir David Graham, dar tu m-ai forţat să abandonez totul şi să fug în pădure ca un tâlhar! Se îndepărtă de el şi începu să meargă cu paşi apăsaţi în jurul luminişului. Margaret aruncase băţul şi-şi luase capul în mâini. David fluiera tare şi voios. Câinele se ridicase în picioare şi lătra. M-ai făcut să cred că asta era singura noastră opţiune, dar nu este aşa! Ysenda se lăsă pe vine şi începu să umple cu pături unul din coşurile de pe cai.

— Ţi-am mai spus, Ysenda, dacă englezi vor să facă dreptate, proprietăţile lui sir David Graham vor fi primul loc în care ne vor căuta.

— Atunci vom merge în nord, la Elgin. Ede va fi încântată să ne ofere adăpost. Dumnezeule, ai apărut din senin după atâţia ani şi eu am fost atât de proastă ca să mă iau după tine!

— Nici măcar nu ştii dacă Ede se mai află acolo, răspunse tăios Will. N-ai mai primit nicio veste de la ea.

— Terminaţi! strigă Margaret, ridicându-se în picioare. Încetaţi, amândoi! Nu vă mai suport!

Ysenda se întoarse spre Will.

— M-ai obligat să-mi duc copiii departe de casă! Departe de *tatăl* lor! În timp ce rosti ultimul cuvânt, Margaret fugi în pădure.

— *Nu!* strigă Alice, care se ridicase în picioare şi se rezemase de copacul din spatele ei, uitându-se înspăimântată la mama sa, care răbufnise de furie.

— Las-o să fugă, spuse David dintr-odată, o să ne rămână mai multă mâncare.

Ysenda alergă înspre el. David răcni şi încercă să se ferească de lovitura mamei sale. Sunetul produs de palma ei reverberă în jur. Câinele începu să latre tot mai nervos, trăgând cu putere de lesă. David o apucă pe maică-sa de încheietura mâinii. Ţipau unul la celălalt.

Îndreptându-se către cei doi pentru a-i despărţi, Will se opri în loc când auzi un strigăt venind dinspre pădure.

Ysenda încremeni. Îl privi pe Will, însă acesta deja alerga să-şi ia sabia de pe pătură.

Scoase iataganul din teacă şi intră în pădure, alergând înspre locul din care se auzise strigătul. Înaintând cu greu printre crengile şi tufele care îi zgâriau faţa şi-i rupeau hainele, avu senzaţia că merge în direcţia greşită, însă ţipătul se auzi din nou, de data asta ceva mai aproape. Văzu în faţă un dâmb pe care se aşternuse un covor din conuri de pin şi ace de brad. Will zări pe cineva în vârful ridicăturii, stând cu braţele întinse în lateral în lumina orbitoare a soarelui.

— Margaret!

Tânăra se întoarse şi oftă de uşurare. În acest moment alunecă şi căzu pe spate, ţipând, apoi se dădu peste cap, ridicând un nor de ace de brad şi crenguţe uscate. Will îşi lăsă sabia jos şi urcă repede dâmbul. Se prinse cu mâna de un trunchi şi reuşi să o agaţe de partea din spate a rochiei. Fu tras şi el după ea, însă se ţinu bine de copac. Se auzi un sunet de pânză sfâşiată, dar corpul ei fu oprit din cădere. Will dădu drumul trunchiului, reuşind cu greu să-şi recapete echilibrul stând în genunchi, apoi apucă mâna lui Margaret şi o ridică în picioare. Aruncă o privire în vale şi văzu cât de deasă era pădurea. Dacă s-ar fi lovit de copaci la viteza cu care se rostogolea, tânăra şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Ar fi avut multe oase rupte, şi niciun felcer

care să o îngrijească. Înlătură toate gândurile acestea. Părul lui Margaret era plin de ace de brad, iar obrazul îi era zgâriat, dar, cu excepţia rochiei rupte, părea nevătămată.

— Dumnezeule Sfinte, fetiţo, ce bine că eşti atât de uşoară, căci altfel aş fi salvat doar rochia.

Margaret nu era atentă. Privea ţintă în spatele său, către vârful dâmbului.

Întorcându-se, Will auzi pe cineva strigându-i să se ridice în picioare. Îşi dădu seama de ce ţipase Margaret când văzu trei bărbaţi care coborau panta înarmaţi cu bâte. Alţi patru rămaseră în vârf, îndreptându-şi arcurile către el şi Margaret. Alţi doi se deplasau cu repeziciune printre copacii din dreapta. Unul se îndrepta spre iataganul lui.

Palatul regal, Paris
20 iulie 1297

— Acestea sunt nişte veşti extraordinare, maiestate. Un adevărat triumf.

Filip zâmbi, iar ochii îi străluciră în lumina care pătrundea prin fereastra apartamentului său.

— Aşa e, consimţi el, după care puse pergamentul pe masă şi se lăsă pe spate, privindu-l pe Guillaume de Nogaret. Zâmbi. Desigur, ar fi trebuit să facem asta cu mulţi ani în urmă. Totuşi, mai bine mai târziu decât niciodată. Privi iarăşi pergamentul cu sigiliul papei, simbolul victoriei sale. Ar fi vrut să-l agaţe pe portalul Catedralei Notre Dame, pentru a putea fi văzut de toţi parizienii. Aşa şi-ar fi dat seama cât de puternic e regele lor, iar vestea reuşitei sale avea să se răspândească. Poate că francezii îl numiseră sfânt pe bunicul său, dar numai prin eforturile sale, *ale sale,* ale lui Filip, fusese canonizat în cele din urmă. Acum, când aveau să aprindă lumânări pentru Sfântul Ludovic în bisericile de pe tot cuprinsul ţării, aveau să-l pomenească şi pe el, regele lor. Îşi imagină rugăciunile acelea ca pe nişte păsări micuţe, zburând către corurile bisericilor, mai sus, tot mai sus, până la Dumnezeu.

Gândurile lui Filip fură întrerupte de Pierre Flote, care intră în cameră.

— Maiestate, îl salută cancelarul, gâfâind.

Filip apucă pergamentul de pe masă.

— Ai aflat, Flote? spuse el, ridicându-se. Papa Bonifaciu a fost de acord cu cererea mea. Bunicul meu va fi canonizat.

— Maiestate, eu…

— Uită-te la asta. Filip se duse la el şi-i arătă documentul. Nogaret a avut dreptate, nu trebuia decât să ne ţinem tari în faţa proclamaţiilor pentru ca el să cedeze. Regele îşi potoli avântul, privindu-l pe Nogaret. A fost o idee bună încetarea exporturilor de aur şi argint. Vocea sa deveni aspră când rosti acest elogiu, de parcă nu şi-ar fi putut permite să-l laude pe deplin pe ministru pentru reuşita sa. Confruntându-se cu imposibilitatea de a strânge bani de la bisericile franceze, papa nu a avut altceva de făcut decât să renunţe la ideea sa.

— Şi pentru asta s-a făcut de râs în faţa tuturor, spuse Nogaret, zâmbind dispreţuitor. După ce a proclamat edictul *Clericis laicos* cu toată pompa aferentă, l-a anulat apoi umil, după ce şi-a dat seama că-i face mai mult rău. Acum ştie în ce poziţie se află, sire. L-am adus pe Bonifaciu exact acolo unde voiam.

— Maiestate!

Filip se întoarse încruntat către cancelar.

— Nu ţipa la mine, Flote.

— Mă iertaţi, dar tocmai am aflat că regele Edward a părăsit Anglia, îndreptându-se spre Flandra.

— Flandra? întrebă Nogaret, în timp ce bucuria de pe chipul său se risipi.

Flote nu-l privi pe cancelar.

— Se pare că-şi pune toate speranţele în alianţa de la Nurnberg, căsătorindu-şi fiul cu fiica lui Guy de Dampierre.

Filip îşi lăsă mâna să cadă, strângând în pumn pergamentul. Se uită la el, apoi îl aruncă pe masă şi se duse la fereastră, unde rămase tăcut, cu spatele la ei.

— Să-l ia naiba! murmură Nogaret.

— Veştile acestea aduc şi speranţă, spuse Flote, adresându-se siluetei înalte a regelui care stătea în faţa ferestrei scăldate de soare. Baronii lui Edward nu sunt de acord cu războiul din Gasconia şi refuză să participe la el, astfel încât s-a văzut nevoit să caute susţinere militară în altă parte. Mutarea aceasta, alianţa pe care vrea s-o facă cu contele de Flandra, poate fi mai degrabă un act disperat.

— Nu, spuse Filip, întorcându-se. Vărul meu joacă acelaşi joc pe care l-am jucat şi eu. Vrea să mă facă să port un război pe două fronturi, împărţindu-mi trupele între Guienne şi Flandra. Într-o astfel de situaţie am vrut să-l pun şi eu când am semnat tratatul cu Scoţia.

— Însă Edward nu are o a doua armată pe care să o arunce în luptă, spuse Nogaret, încruntându-se gânditor. Şi el trebuie să-şi împartă armata, slăbindu-i astfel puterile.

Filip îi ignoră remarca.

— Între timp, flota mea nu a fost construită şi a mea vistierie continuă să se golească. Se aşeză la biroul său, privind pergamentul care purta pecetea lui Bonifaciu, pergament care părea acum să fie mai degrabă o bătaie de joc. Conflictul său cu papa nu fusese decât o aventură care-l ţinuse ocupat un an. Se simţea ca o halcă de carne aruncată dintr-o parte în alta, de la un duşman la altul. Cu toţii îşi înfipseră colţii în el, trăgând în toate părţile, astfel încât nu reuşise să-şi îndrepte atenţia asupra nici unuia dintre ei, rămânând în permanenţă divizat.

Credea că reuşise să strice alianţa de la Nurnberg, alianţă pe care Edward o încheiase cu liderii Ţărilor de Jos în urmă cu trei ani. Îndată ce aflase de ea, Filip îl ispitise cu bani pe contele de Olanda în încercarea de a-l convinge să-şi retragă suportul, slăbind astfel întreaga coaliţie. Însă Filip ştia că va întâmpina rezistenţă din partea lui Guy de Dampierre, care rezistase în faţa încercărilor sale de a aduce Flandra sub controlul Franţei, susţinut de puternicele bresle ale producătorilor de textile ale căror muncitori reprezentau o mare parte a populaţiei Flandrei. Însă credea că avea să se ocupe de conte de îndată ce forţele engleze din Guienne aveau să fie înfrânte. Faptul că cei doi duşmani îşi uneau forţele împotriva sa era o lovitură la care nu se aşteptase.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că se va ajunge aici. Îşi ridică privirea, îngustându-şi ochii când îi văzu pe cei doi consilieri. Şi voi ar fi trebuit să vă daţi seama.

— Maiestate, cum am fi putut? întrebă Nogaret.

— Sunt de acord, spuse Flote, întrerupându-l pe Nogaret, ar fi trebuit, chiar şi fără ameninţarea alianţei de la Nurnberg. Se întoarse către cancelar. Ţesătoriile sunt cele care susţin Flandra, iar principalele exporturi ale Angliei sunt cele de lână. Cele două ţări sunt aliaţi naturali de foarte mulţi ani, mult mai mulţi decât cei de când conţii de Flandra au devenit vasalii regilor Franţei. Relaţia lor a fost întărită prin căsătorii şi înainte. Faptul că Edward avea să încerce consolidarea prieteniei cu cel mai apropiat dintre aliaţii săi era un lucru inevitabil, aş putea spune. Îl privi pe Filip. Întrebarea e ce putem face pentru a împiedica acest lucru.

— Poate dacă vom… începu Nogaret.

— Dacă voi pregăti o nouă armată, întrebă Filip, de cât timp ar fi nevoie pentru a putea fi înarmaţi soldaţii?

Flote îşi strânse buzele.

— Va trebui să vorbesc cu trezorierul, însă, luând în considerare banii pe care am reuşit să-i strângem de la biserici, cred că ne-ar trebui vreo câteva luni.

Filip se ridică, sprijinindu-se de marginea biroului său, privindu-l atent pe cancelar.

— Dacă acţionăm acum, înainte ca alianţa anglo-flamandă să aibă timp să se consolideze, poate vom reuşi să prindem doi iepuri dintr-o lovitură. O victorie ar însemna că voi putea prelua controlul asupra Flandrei, făcând din prosperii noştri vecini un domeniu francez. Dar asta ar însemna şi distrugerea unei mari părţi a armatei lui Edward. Filip zâmbi, împreunându-şi palmele şi ducând degetele la buze. Şi odată cu ea s-ar duce de râpă şi reputaţia sa aflată deja în declin.

— Şi dacă veţi renunţa pentru moment la construcţia flotei, maiestate, adăugă Flote, veţi putea echipa o armată care să rămână în zona de nord-est până la sfârşitul anului dacă va fi nevoie.

— Aşa vom face, spuse Filip. Vom trimite o armată de îndată ce vom putea, obligându-i pe englezi şi pe flamanzi să se apere înainte de consumarea mariajului. Cu puţin noroc, poate că o singură lovitură va fi suficientă pentru a-i învinge.

— Maiestate, mă neliniştişte faptul că vreţi să abandonaţi construcţia flotei după toată energia şi fondurile pe care le-aţi cheltuit, interveni Nogaret.

— Aş putea adăuga, de Nogaret, spuse Flote, înainte ca regele să poată răspunde, că însuşi faptul că s-au cheltuit atât de multe resurse ar trebui să fie un motiv suficient pentru încetarea construcţiei de nave.

Ochii negri ai lui Nogaret sclipiră, iar obrajii săi ca de ceară se înroşiră.

În momentul de linişte care urmă, regele trecu printre cei doi miniştri, îndreptându-se către uşă.

— Flote, stabileşte o întrunire cu toţi consilierii mei pentru mâine, după slujba de seară. Voi pune în aplicare planul acesta.

— Aşa voi face, maiestate.

Nogaret îl privi lung pe Flote în timp ce acesta părăsea încăperea în urma regelui. Vântul care intră pe fereastră mişcă pergamentul uitat pe masă prin care se proclama canonizarea regelui Ludovic.

***

Filip se îndrepta adâncit în gânduri către dormitorul său. Chiar dacă era deosebit de enervat de faptul că Edward acţionase astfel încât singurul lucru pe care îl mai putea face era să riposteze, atacând, se simţea oarecum triumfător. Dacă regele Angliei credea că se poate juca aşa cu nervii lui, se înşela amarnic. Nu reuşise el, Filip, să-l învingă pe papă? Îl străbătu un fior de nelinişte gândindu-se la asta, sau mai degrabă de satisfacţie. Nu-şi putea permite, asemenea lui Nogaret, să se mulţumească cu victoria asupra Bisericii. Din contră, ar fi trebuit să se căiască pentru acţiunile sale, pe care fusese obligat să le întreprindă tocmai din cauză că suveranul pontif eşuase. Ar fi trebuit să fie oaia cea blândă, nu un cuceritor. Avea să meargă chiar acum să se spovedească, să-şi ispăşească pedeapsa, să se cureţe de păcat.

Ajunse în faţa dormitorului său şi deschise uşile. Primul lucru pe care îl văzu fuse o femeie îmbrăcată cu una din rochiile soţiei sale care stătea în faţa unei oglinzi de înălţimea unui om. Cel de-al doilea lucru, că femeia aceea nu era soţia lui.

Rose ţipă şi se întoarse către el, ridicându-şi mâinile pentru a-şi acoperi pieptul, de parcă ar fi fost goală şi încerca să se ascundă de privirile lui, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă şi pentru partea din spate a rochiei purpurii, căci şireturile care se întretăiau nu erau strânse, lăsându-i goală pielea până la crăpătura dintre fese, toate putând fi văzute în oglinda din spatele ei. În cele câteva secunde care îi fură necesare lui Filip pentru a înţelege ce se întâmplă, Rose alergă către pat, acolo unde se găsea o rochie albă, boţită.

— Maiestate, eu… Apucă rochia de pe pat şi şi-o puse peste piept. Îmi pare rău, m-am gândit…

— Unde e Jeanne? întrebă Filip. Rochia soţiei sale era prea largă pentru talia subţire a ţesătoarei. Stătea pe ea ca un clopot roşu. De ce te-ai îmbrăcat cu aia?

— O ruptură, spuse Rose dintr-odată. Doamna a crezut că a văzut o ruptură. N-am reuşit să o găsesc. M-am gândit… m-am gândit că dacă o îmbrac aş putea să o văd.

Filip îşi dădu seama că minte şi strânse din dinţi. Era furios, dar în acelaşi timp şi foarte confuz. Nu se pricepea la aşa ceva. Nu ştia cum să o pedepsească pe tânăra femeie, îmbrăcată cu hainele soţiei sale, minţindu-l cu neruşinare. Avea să-i spună lui Jeanne, să o lase pe ea să o pedepsească. El trebuia să se gândească la războiul pe care îl pregătea.

— Pleacă, îi ordonă el, arătând uşa către camera în care dormeau ţesătoarele.

Rose, roşie în obraji, ieşi repede, cu rochia sa într-o mână şi cu cealaltă încercând să-i ţină cât mai strânsă partea din spate în timp ce trecu pe lângă el. Înainte să închidă uşa în urma ei, regele îi văzu încă o dată spatele gol, de un alb ce părea a fi palid în comparaţie cu purpuriul mătăsii.

Pădurea Selkirk, Scoţia
20 iulie 1297

— Ce au de gând să facă cu noi?

Will se întoarse în direcţia din care se auzise şoapta. Deşi avea ochii mari, sora lui mergea ţeapănă lângă el, parcă pentru a-şi masca frica, însă Will nu ştia dacă o ascundea de copiii ei sau de cei nouă bărbaţi care îi înconjurau.

— Nu cred că suntem în pericol pentru moment, murmură el, privindu-i pe cei care îi capturaseră, care formau un grup ciudat.

Trei dintre ei mergeau înainte, doi ducând de căpăstru caii încărcaţi cu bagajele lor şi câinele legat de crupa bălţatului. Cel de-al treilea, un bărbat solid şi neîngrijit, desculţ şi cu o bucată zdrenţăroasă de piele tăbăcită în jurul mijlocului, avea o bâtă şi arăta de parcă ar fi trăit toată viaţa în pădure, pieptul şi braţele sale fiind pline de cicatrice. Ceilalţi doi erau mai subţirei şi mult mai bine îmbrăcaţi, purtând armură şi tunici bine croite. De fiecare parte, Will şi familia sa erau încadraţi de alţi patru bărbaţi, unul dintre ei având o lance lungă, restul părând a fi mai degrabă păstori decât soldaţi. În urma lor veneau doi munteni, îmbrăcaţi cu tunici din lână vopsită, lungi până la coapse. Aceştia doi păreau a fi foarte relaxaţi, fiecare având câte o halebardă, dar şi sabia lui Will şi cea a lui Duncan atârnate la centură.

— Cum poţi fi sigur că nu suntem în pericol?

Ysenda îşi înclină capul pentru a nu fi observată că vorbeşte, deşi sunetele produse de crenguţele care se rupeau sub picioarele grele ale bărbaţilor erau destul de puternice pentru a face şoaptele ei neauzite. Alice şi Margaret erau în faţa ei, iar David mergea lângă Will. Margaret se tot uita în spate, la ei, însă Alice privea drept înainte, fără a se mai preface rănită. Nu scosese niciun cuvânt de când bărbaţii pătrunseseră în luminişul pe care îl descoperiseră atunci când David intrase în pădure în căutarea lui Will şi a surorii lui.

— Dacă ar fi vrut să ne jefuiască, atunci ar fi putut să ne ia proviziile şi să ne lase în pace. Will nu mai adăugă „morţi”. Şi dacă ar fi vrut să ne facă

rău, ar fi putut să o facă până acum. Din câte am auzit atunci când ne strângeau lucrurile noastre, vor să ne ducă în tabăra lor.

— Tabără?

— Cred că sunt răzvrătiţi.

Ysenda îl privi lung.

— Ştiai că se află aici.

— Da, Tom mi-a spus că rebelii şi-au stabilit o tabără în pădure.

— De asta ne-ai adus aici? Ca să intri în rândurile lor?

— Gura! le ceru cel cu lance.

Ysenda roşi. Când bărbatul privi în altă parte, rosti printre dinţi:

— Mi-ai adus copiii, pe *nepoatele tale,* în cuibul unor tâlhari şi asasini pe capul cărora a fost pusă o recompensă, pentru că vrei să lupţi în continuare! Îşi puse mâinile pe umerii lui Margaret şi ai lui Alice.

— Copiii tăi vor fi în siguranţă aici, mai mult decât în orice alt loc, murmură Will. Dacă am fi mers altundeva, am fi fost găsiţi mai devreme sau mai târziu. Ai auzit şi tu zvonurile despre cum se poartă soldaţii englezi cu cei care le contestă autoritatea, ca să nu ne mai gândim ce le fac celor care-l omoară pe unul dintre funcţionarii lor. De partea aceasta a graniţei nu se pune prea mult preţ pe cavalerism. Nu cred că fiicele tale ar fi scăpat de pedeapsă.

Însă Ysenda nu voia să-l asculte. Grăbi pasul, împingându-le pe Alice şi pe Margaret înaintea sa.

— David, spuse ea, ordonându-i din priviri s-o urmeze.

Tânărul dădu din cap.

— Mişcă, porunci unul dintre bărbaţi, forţând-o pe Ysenda să se uite în faţă, în timp ce David continua să meargă lângă Will.

O oră mai târziu, când soarele nu mai reuşi să străpungă coronamentul copacilor cu razele sale, iar cerul de deasupra începu să devină purpuriu, auziră în depărtare zgomotele tipice unei aşezări omeneşti. Bărbatul masiv din faţă fluieră de trei ori scurt. Auzind sunetul de răspuns, Will văzu mişcare în tufişurile şi copacii din jurul lor. Observă că necunoscuţii aveau arcuri şi pumnale şi se gândi că, dacă bărbatul nu ar fi fluierat, nu ar fi ajuns prea departe. Zumzetul vocilor care se auzeau era întrerupt de strigăte şi râsete, dar şi de zgomotul produs de lama unui topor care tăia ceva, de lătratul câinilor şi de nechezatul cailor. Cu toţii văzură oameni mişcându-se printre copacii din faţă şi simţiră fumul degajat de lemne arzând şi miros de

mâncare. Ysenda îşi trase fiicele mai aproape în timp ce tâlharii îi duseră în mijlocul unei tabere uriaşe ridicate între pini.

Bărbaţii, îmbrăcaţi în haine diferite şi fiind înarmaţi cu arme de toate felurile, erau adunaţi în grupuri în jurul focurilor ori stăteau pe buşteni, mâncând din castroane de lemn. Câteva animale: porci, oi, capre şi vite erau ţinute în ţarcuri. Alţii se tolăniseră pe pământul acoperit cu muşchi, la adăpostul unor umbrare din pânză agăţate între copaci. Înspre centrul taberei se vedeau structuri mai solide, care fuseseră clădite din crengi legate între ele, fiind acoperite cu iarbă. Apărură chiar şi câteva corturi. Înaintând tot mai mult, Will şi familia sa trecură prin zonele mărginaşe ale taberei, urmăriţi îndeaproape de o mulţime de ochi. Un bărbat strigă ceva obscen înspre Margaret, stârnind râsetele camarazilor săi. Fata îşi plecă imediat capul, iar Ysenda îi aruncă o privire furioasă lui Will. Expresia ei se schimbă când văzu o tânără femeie ieşind din umbră şi lovindu-l pe braţ pe cel care fluierase, dând din cap înspre ea ca pentru a-şi cere scuze. Ysenda se uită curioasă la femeie în timp ce continuară să meargă, ajungând la nişte corturi aşezate în cerc, ridicate în mijlocul unui luminiş. Uitându-se înapoi, Will îşi dădu seama că o parte a celor care îi capturaseră dispăruseră.

Când se apropiară de corturi, bărbatul solid strigă ceva şi un băiat ieşi dintr-unul dintre ele. Arcaşii îi dădură băiatului căpăstrul cailor, apoi se îndepărtară, în timp ce bărbatul din faţă intră într-un cort făcut din petice verzi şi albe, lăsându-l pe Will şi pe familia sa în grija celor doi munteni. Escorta lor reapăru după câteva minute, urmat de un bărbat scund şi îndesat. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, cu toate că părul lui, tăiat foarte scurt, începuse deja să albească. Tenul său era închis la culoare iar pielea uscată era plină de cicatrice. Purta un mindir din piele, iar la cingătoare îi atârna un pumnal ce părea a fi foarte bine ascuţit. Le privi fără interes pe Ysenda şi pe fete, se opri pentru scurtă vreme asupra lui David, apoi se uită la Will.

— Aveau asta cu ei, Gray, spuse bărbatul solid, dându-i săculeţul pe care îl luase atunci când căutaseră prin bagajele lor. Era săculeţul pe care îl tăiase Will de la cingătoarea perceptorului de taxe, adăugând la banii din el, înainte de plecare, şi pe cei ai lui Duncan.

Bărbatul pe nume Gray îl cântări în mână.

— Destul de greu.

— Sunt ai tatălui meu, spuse David, făcând un pas în faţă.

Bărbatul solid ridică bâta, iar Ysenda ţipă la fiul ei.

— Taică-tu ar trebui să-ţi spună să-ţi ţii fleanca, spuse Gray, uitându-se iarăşi la Will.

— El e unchiul meu, răspunse David mânios.

— Cum de-au ajuns nişte oameni ca voi prin pădurile Selkirk, având saci plini cu aur, doi cai şi o armură de cavaler? E foarte periculos să te aventurezi departe de casă fără apărare. Gray îl privi pe tovarăşul său, făcând o grimasă. Nici nu ştii peste cine poţi să dai, nu-i aşa, Adam?

— Suntem protejaţi, replică David, înainte ca Will să poată răspunde.

— De către cine? Gray râse când privirea lui David îl indică pe Will. De el? Mai are trei ani şi dă ortu' popii. Bine, e greu să-ţi dai seama pe sub toată claia aia de barbă. Ai rămas fără brici, bătrâne?

— Nu vrem să vă facem necazuri, spuse Will, punând o mână pe umărul lui David în semn de avertisment. Simţi încordarea nepotului său. Am fost nevoiţi să căutăm adăpost în pădure după o sfadă cu englezul care venise să adune taxele.

— Cred că a fost o luptă pe cinste de-aţi plecat cu tot cu femeile astea.

— Perceptorul şi oamenii săi au fost ucişi.

Bărbatul zâmbi, dar era clar că atitudinea sa se schimbase.

— Tu l-ai ucis?

După ce Will încuviinţă cu o mişcare din cap, Adam râse zgomotos.

— Împreună cu câţi soldaţi?

— Se descurcă şi singur, spuse David cu brutalitate. E templier.

Zâmbetul lui Gray dispăru. Se uită la Will, apoi îi făcu un semn camaradului său.

— Păzeşte-i. Se întoarse şi dispăru în umbră.

— Îmi pare rău, murmură David ca răspuns la expresia înfuriată de pe chipul lui Will. Ridică din umeri cu încăpăţânare. Oricum ar fi aflat.

Aşteptară în linişte multă vreme, aşa cum li se păru lor, însă nu trecură decât câteva minute când îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Unul era Gray, care părea foarte serios acum. Celălalt era unul dintre cei mai masivi oameni pe care îi văzuse Will vreodată.

Bărbatul acela nu era doar foarte înalt, ci şi foarte lat în umeri; braţele şi picioarele sale erau musculoase, gâtul gros, avea capul pătrat şi părul neîngrijit. În ciuda staturii impresionante, se deplasa cu agilitate, însă faptul să se simţea în deplină siguranţă îl făcea să pară molatic. Purta o tunică simplă, albastru-închis, pe sub care Will văzu armura groasă, iar părul şaten

şi lung se revărsa peste umeri, răsucit la tâmplă din pricina transpiraţiei. Părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani.

— Cred că el e, spuse David în şoaptă, uitându-se la Will cu respect şi teamă în acelaşi timp.

Uriaşul se opri în faţa lor. Îl cântări atent din priviri pe Will.

— Cum te cheamă?

— Campbell? întrebă bărbatul îndesat, după ce Will răspunse. De unde eşti?

— Taci, Gray, spuse gigantul.

— Bunicul meu a părăsit pământurile familiei sale din Argyll cu mult timp în urmă, replică Will. Iar eu am plecat din Scoţia când eram băiat.

— Gray mi-a spus că eşti templier. Gigantul se uită la Ysenda, care o îmbrăţişa pe Alice, muşcându-şi buzele. Unde ţi-e mantia?

Will n-ar fi vrut să-i povestească necunoscutului totul. Se simţea epuizat, flămând şi neîncrezător, însă nu avea altă opţiune. De altfel, nu acesta fusese motivul pentru care venise aici? Ysenda avea dreptate: voia să-i găsească pe aceşti oameni.

Treptat, începu să vorbească, că fusese comandantul templierilor în Ţara Sfântă, apoi se întorsese în Apus şi dezertase. I se părea straniu să vorbească cu aceşti tâlhari despre asemenea lucruri, acolo, în mijlocul pădurii, când începea să se lase seara. Din când în când, gigantul îl întrerupea şi îi punea diverse întrebări, lucru care îi aminti lui Will de proba pe care o dăduse înainte de a fi făcut cavaler în urmă cu douăzeci şi şapte de ani. Însă seria de întrebări care îi fură adresate păreau să fie ceva mai simple, mai barbare, cu toate că tâlharii le luau în serios, de parcă ar fi fost cavalerii cine ştie cărui ordin, şi îl puneau la încercare pentru a vedea dacă putea fi primit în rândurile lor. Atunci când vorbi despre asedierea Edinburghului şi despre moartea lui Duncan, în jurul lor se adunaseră o mulţime de umbre, luminile tremurătoare ale torţelor părând a fi licurici printre copaci.

— De ce ai venit aici?

Gigantul vorbea cu aceeaşi asprime ca la început, însă Will văzu în ochii tânărului bărbat ceva nou: o scânteie de recunoaştere sau poate de înţelegere.

— Nu te pot primi. Bărbatul arătă spre tabără cu mâna sa mare. Toată lumea munceşte aici. Chiar şi cei care nu luptă au ceva de făcut.

— Dar armata aceasta nu continuă să crească, pe măsură ce i se alătură alţii? Cu siguranţă îi primeşti, nu-i aşa?

— Primesc soldaţi încă în putere, răspunse gigantul, dând din cap către David. Le privi pe fete şi pe Ysenda. Însă nu-mi permit să accept nişte mâini-moarte. Tonul vocii sale nu exprima nicidecum răutate, ci doar francheţe. Chiar şi aşa, Ysenda păru furioasă.

Will nu-şi putu da seama dacă sora lui se înfuriase pentru că fiul ei tocmai fusese recrutat ori pentru că rămăsese fără fete.

— Sora şi nepoatele mele ştiu să facă multe lucruri. Au fost bine educate. Ştiu să gătească şi să coasă, să scrie şi să citească.

Gigantul nu răspunse.

Gray rupse tăcerea.

— Ne-ar prinde bine puţin ajutor pentru pregătirea mâncării. Nevasta lui Adam ar arde şi zăpada dacă ar putea-o găti.

Bărbatul solid îi aruncă o privire plictisită.

După o altă lungă pauză, gigantul consimţi.

— Bine. Dar va trebui să depuneţi mult efort. Toţi, adăugă el, uitându-se cu înţeles la Alice, care-şi ascunsese faţa la pieptul Ysendei. Gray, găseşte-le un loc unde să doarmă. Tu nu, îi spuse lui Will. Mă poţi ajuta cu ceva mai întâi. Vino. Plecă cu paşi mari în direcţia opusă, aplecându-se pentru a evita crengile joase.

Will dădu din cap înspre David, asigurându-l că va fi bine, apoi se luă după uriaş, observând că Adam venea în urma lor.

— Când mi-a zis Gray că eşti templier, am crezut iniţial că ai venit după el. Cineva din ordinul tău se află printre noi, îl lămuri gigantul.

Will se opri.

— Atunci poate că ar fi mai bine dacă nu l-aş întâlni. După cum ţi-am spus, am dezertat.

— E prizonier, nu oaspete. Ne gândeam să cerem o răscumpărare, dar aş vrea să ştiu cât valorează.

Uriaşul smulse o torţă din pământ şi se îndreptă către o zonă în afara taberei.

Trecură pe lângă un grup de oameni, care luară poziţia de drepţi când se apropiară, confirmându-i lui Will faptul că David avea dreptate: gigantul, care încă nu-şi spusese numele, putea fi William Wallace, liderul mişcării de rezistenţă a scoţienilor. În faţa lor, Will văzu o cuşcă din lemn, construită în jurul câtorva copaci. Înăuntru, luminaţi de lumina gălbuie a torţei, se aflau în jur de doisprezece bărbaţi, unii dintre ei stând întinşi pe pământ, iar ceilalţi rezemaţi cu spatele de arborii de care erau legaţi.

Unul dintre ei încercă să se ridice, însă funia legată de piciorul lui era prea scurtă, astfel încât nu reuşi decât să se aşeze în genunchi.

— Vreau să vorbesc cu şeful vostru! Habar n-aveţi cine sunt!

— Tacă-ţi fleanca, câine englez ce eşti, mârâi Adam, venind din spatele lui Will.

— Trezeşte-l, spuse gigantul, arătând pe cineva încovrigat la pământ ceva mai departe de ceilalţi.

Unul dintre bărbaţii care păzeau cuşca se duse într-acolo şi-l împunse cu o suliţă pe cel indicat. Când simţi vârful ascuţit, omul se ridică în picioare, ţipând.

Will văzu că purta o tunică roşu cu negru, ochii căprui ascunşi de claia de păr erau înspăimântaţi, iar barba îi era neîngrijită. Făcu câţiva paşi înainte.

— Simon?

— Îl cunoşti? întrebă uriaşul, atent dintr-odată.

Will se uită în spatele său, simţind că Adam se apropia, rotindu-şi bâta.

— Ai venit să-l salvezi? Mai sunteţi şi alţii?

— Nu. Will se uită la Simon, care stătea în genunchi, privindu-l uimit. Se întoarse către bărbatul despre care credea că e Wallace. Nu l-am mai văzut de când am plecat din Paris, cu optsprezece luni în urmă. Ai cuvântul meu de onoare.

Wallace îl privi cu atenţie, ochii săi strălucind puternic în lumina torţei, apoi dădu din cap înspre Adam, care-şi coborî bâta.

— Unde l-aţi găsit? Will îşi dădu seama că nu putea să-l privească pe Simon, care îl striga, vocea sa răguşită fiind plină de bucurie.

— Câţiva cercetaşi l-au găsit acum câteva luni. A refuzat să ne spună ce căuta aici de unul singur, aşa că am crezut că e o iscoadă. Din fericire, oamenii mei au avut inspiraţia de a-l aduce aici legat la ochi. I-am pus câteva întrebări. N-am reuşit decât să-l facem să urle de durere, dar asta însemna că l-am fi putut da la schimb contra câtorva monede de aur, fără să ne poată compromite ascunzătoarea. Voiam să te întreb cam cât crezi că valorează pentru ei, dar, având în vedere că-l cunoşti, spune-mi dacă e apreciat în cadrul ordinului.

— E grăjdar. Nu e spion.

— Ce caută un grăjdar din Paris tocmai aici?

De data asta Will îl privi pe Simon cu seriozitate.

— Cred că mă căuta pe mine.

Simon era prea departe pentru a auzi ce spuneau, însă îşi întinse gâtul când îl văzu pe Will întorcându-se către el.

— Will! Spune-le să-mi dea drumul!

Ceilalţi prizonieri începură şi ei să strige, cerând să fie eliberaţi.

— Voi pune chezăşie pentru el, îi spuse Will lui Wallace. Nu vă va face niciun fel de probleme.

— E suficient că e englez, mârâi Adam.

Wallace nu răspunse.

— Ai banii noştri, caii cumnatului meu şi armura, continuă Will. Toate astea valorează cel puţin cât zece sergenţi.

— Tu ai spus-o, avem deja astea, replică Adam. Şi putem scoate mai mult pentru el. Ai zis că e grăjdar. Asta înseamnă că e valoros.

— Exact. Will îl arătă cu mâna pe Simon, însă continuă să-l privească pe Wallace. Nimeni nu ştie mai multe despre cai decât el. Chiar tu ai spus că îl ţineţi prizonier de câteva luni, ceea ce înseamnă că nu vă doreaţi cu disperare răscumpărarea. Măcar lasă-l să-şi dovedească valoarea. V-ar fi de folos. Dacă nu va fi aşa, atunci poţi păstra aurul şi ne poţi vinde pe amândoi Templului, fără să pierzi nimic.

— Dezlegaţi-l, spuse Wallace, făcând un semn unuia dintre cei care păzeau prizonierii.

— William, nu, protestă Adam.

— Am petrecut destulă vreme în compania soldaţilor englezi ca să-mi dau seama dacă sunt minţit, vere, replică Wallace. Cred că spune adevărul.

Ceilalţi prizonieri începură să protesteze când văzură că Simon fusese eliberat, dar fură repede reduşi la tăcere de suliţele paznicilor.

Simon ieşi şchiopătând. Pe sub murdăria de pe faţă se puteau vedea câteva vânătăi atunci când păşi în lumina torţei.

— Will. Slavă Domnului!

Will îl apucă de braţ, ignorând fiorul de durere care îl cutremură pe grăjdar, şi-l duse cât mai departe de Wallace şi de ceilalţi, care continuau să-l privească cu atenţie.

— Ce cauţi aici?

— Am venit după tine. Robert m-a transferat la Balantrodoch.

Will strânse din dinţi când auzi felul în care răspunsese Simon, de parcă grăjdarul ar fi fost surprins de întrebarea lui, de parcă motivul lui ar fi fost de la sine înţeles.

— De ce?

Sentimentul de uşurare a lui Simon se transformă în confuzie.

— Ai părăsit Templul, Will. Credeai că nu voi încerca să aflu motivul pentru care ai făcut-o?

— Am crezut că-mi vei respecta decizia.

— Respect? întrebă Simon, confuzia fiind înlocuită acum de mânie. Ce să respect? Faptul că ai dezertat şi ţi-ai părăsit fraţii, prietenii, *fiica?* Ştiu că moartea lui Elwen te-a îndurerat profund, dar acesta nu e un motiv pentru a dezerta ca un laş şi…

Will îl lovi pe Simon în faţă, făcându-l să tacă. Acesta se lovi de copacul din spatele său, agăţându-se de el ca să nu cadă.

Will încremeni când îl văzu pe Simon ducându-şi mâinile la faţă. Pe tunica sa prea largă pentru corpul slăbit de bătăi şi înfometare apăruseră pete de sânge. Lui Will începu să-i fie ruşine pentru ce făcuse, şi-şi desfăcu pumnii.

— Simon.

Făcu un pas în direcţia prietenului său, apoi se opri pentru că nu putea să-i ceară iertare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că Simon avea dreptate într-un fel. Şi el nu putea să facă asta, nu după atât timp, după efortul supraomenesc pe care îl făcuse pentru a-şi îngropa trecutul. Nu-i ceruse să vină în căutarea lui, ca un câine de vânătoare. Nu voia să-l vadă acolo. Lăsându-l pe Simon sprijinit de copac, Will se întoarse şi plecă.

13

Pădurea Selkirk, Scoţia
25 august 1297

Simon străbătuse tabăra, intenţionând să ajungă la adăpostul lui Will. Chiar de la distanţă, văzu că era pustiu, pătura de lână fiind adunată grămadă sub acoperişul din crengi şi frunze. Se opri în faţa lui, uitându-se împrejur. Câţiva bărbaţi erau adunaţi ici-colo în grupuri, aţâţând focurile, alţii înaintau printre şirurile de adăposturi cărând lemne sau ciubere pline cu apă. Nici urmă de Will. După câteva momente, Simon se aşeză pe iarba plină de rouă şi se rezemă cu spatele de un copac. Se trezise cu câteva ore în urmă, gândindu-se ce avea să spună, iar acum era pregătit, chiar dornic să vorbească. Însă acum toate cuvintele îi rămaseră pe limbă.

Trecuse o lună de când Will ajunsese în tabăra rebelilor şi-l scosese din cuşca lui Wallace. În următoarele săptămâni, prietenul său abia dacă îi vorbise, evitându-i întotdeauna privirea, aşezându-se la masă de cealaltă parte a focului. Simon crezuse că Will se simţea vinovat. Vânătaia de pe faţa lui dispăruse după câteva săptămâni şi el sperase că la fel se va întâmpla şi cu indiferenţa lui Will. La drept vorbind însă, Will începuse să-l evite tot mai mult, până când Simon înţelese că speranţele lui fuseseră lipsite de temei. Will pur şi simplu nu voia ca el să fie acolo, iar lovitura aceea fusese intenţionată.

Noaptea trecută, gândindu-se iarăşi la ceea ce trebuia să facă, pentru câteva momente cântărise posibilitatea de a se întoarce în Paris, însă, oricât de mult i-ar fi plăcut să se afle din nou în grajduri, în deplin confort şi siguranţă, ştia că o asemenea opţiune nici nu intra în discuţie. Dacă ar fi plecat acum, se îndoia că l-ar mai fi văzut vreodată pe Will, iar acesta era un gând cu care nu se putea împăca. Îl iubea pe Will ca pe un frate, şi în multe alte feluri pe care nu le înţelegea pe deplin, iar viaţa fără el îi părea de neconceput. Singurul lucru pe care îl putea face era acela de a-l convinge pe Will să se întoarcă la Paris cu el, şi singurul mod prin care ar fi putut reuşi asta era să-i recâştige încrederea.

Ceva mai devreme, ajunsese la concluzia că, pentru a face aşa ceva, trebuia să accepte decizia lui Will. Trebuia să meargă unde se ducea el şi să facă tot ce făcea el, chiar dacă asta ar fi însemnat să lupte în războiul despre care toţi spuneau că e iminent. Mai participase la un război, alături de Will,

şi supravieţuise. Toate cele întâmplate în Acra, precum şi încarcerarea sa de către scoţienii care îl torturaseră îl făcuseră mai puternic. E adevărat că nu era un luptător iscusit, însă avea mai multă forţă decât mulţi bărbaţi şi ştia să se folosească de ea. Nu făcuse atâta drum pentru ca acum să se întoarcă.

Simon îşi ridică privirea când fu acoperit de o umbră.

Era David. Tânărul ţinea un arc în mână.

— Vrei să vii la vânătoare?

Simon privi adăpostul pustiu, apoi se ridică şi îşi scutură pantalonii. Avea să-i comunice lui Will decizia pe care o luase ceva mai târziu.

***

Apa cu care se spăla pe faţă şi pe gât îngheţa pielea lui Will. O lăsă să se prelingă pe piept, în timp ce apa din lighean începu să-i reflecte chipul. Încetişor, ridică sabia şi şi-o puse pe obraz, metalul fiind mai rece decât apa. O trecu peste barbă, înlăturând ultimele fire negre de păr, însă acolo unde apăsa mai tare îi curgea sânge.

Când termină, îşi curăţă sabia, simţindu-se ciudat de gol şi de expus. Nu-şi mai privise chipul fără barbă de la vârsta de optsprezece ani. Dar numai bătrânii purtau barbă, bătrânii sau templierii, şi el nu era niciuna, nici alta.

Luându-şi cămaşa de corp, Will începu să meargă prin poieniţa tăcută, de-a lungul malului râului. Odată cu ivirea zorilor se lăsase ceaţa, aburii ei rătăcind printre copaci. Soarele străpungea cu greu frunzişul des. Aerul era plin de umezeală, încărcat de mirosul puternic al ierbii. Auzi râsete în depărtare. Un grup de femei se adunaseră pe pietrele din jurul unui iaz format pe cursul râului, spălând haine. În tabără erau destul de mulţi copii, iar cele câteva femei erau soţiile sau fiicele celor care fuseseră declaraţi tâlhari în oraşele pline de soldaţi englezi pe care le părăsiseră, temându-se pentru siguranţa familiilor lor. Alice şi Margaret stăteau una lângă cealaltă, frecând de bolovani hainele ude, de fiecare dată când le întorceau sau le presau de pietre auzindu-se o plesnitură. Ysenda se afla la ceva distanţă de el, lângă o tânără cu păr roşcat, împletit în cozi lungi pe spate.

Se părea că sora lui trecuse peste suferinţa provocată de moartea lui Duncan, însă Will se gândi că probabil îşi ascundea amărăciunea în încercarea de a face mai uşoară durerea fetelor. Cu toate acestea, simţea că ea găsise mângâiere în pădure; departe de viaţa de odinioară şi de violenţa din pricina căreia ajunsese aici, la adăpostul îndatoririlor zilnice şi al camaraderiei. Până şi Alice şi Margaret erau mai liniştite acum, după ce se obişnuiră cu ritmul alert al zilelor.

Femeile îşi ridicară privirile când se apropie. Ysenda fu uimită să vadă înfăţişarea schimbată a lui Will. Tânăra cu păr roşcat, care se numea Christian, zâmbi. Salutându-le cu o scurtă mişcare din cap, Will se îndepărtă de râu, îndreptându-se către luminişul de unde se auzeau sunete de ferăstrău şi lovituri de ciocan ce spărgeau liniştea. Acolo, se întrezăreau prin ceaţă nişte forme uriaşe: conturul maşinilor de război construite pe jumătate. Aerul era colorat în verde din pricina răşinii de pin. Se auzi un strigăt, apoi un trosnet puternic atunci când un copac se prăbuşi la pământ. Merse mai departe, trecând pe lângă un grup de bărbaţi care trăgeau cu arcul în ţinte fixate pe copacii din depărtare, apoi pe lângă câţiva tineri pe care un scoţian din regiunea muntoasă îi învăţa cum să folosească lancea.

Ajungând în zona în care fusese campat, Will îşi aruncă flanela peste o creangă. Văzu că adăposturile lui David şi Simon erau goale şi se gândi că plecaseră la vânătoare. După ce îi dădu înapoi sabia celui de la care o împrumutase, îngenunche pe iarba umedă şi rosti Tatăl Nostru, rugăciune pe care învăţase să o spună de fiecare dată când se afla pe câmpul de luptă şi nu putea să participe la cele şapte slujbe. Erau unele lucruri la care nu putea să renunţe.

Când rostea ultimele cuvinte, Will simţi că cineva se apropia de el. Întorcându-se, văzu un bărbat adus de spate, îmbrăcat cu o mantie cu glugă.

— Bună dimineaţa, părinte.

Se ridică în picioare, depăşindu-l cu mult în înălţime pe bărbatul cu care i se făcuse cunoştinţă în urmă cu două săptămâni, John Blair, capelanul lui Wallace.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt rugăciunea, spuse John cu voce joasă.

— Terminasem.

— Mă întrebam, William, de ce nu te alături celorlalţi la slujba din capela mea. Ai fi bine-venit.

Will se strădui să nu izbucnească în râs; biserica capelanului era un luminiş în pădure, altarul fiind aşezat pe o cioată.

— M-am obişnuit să mă rog de unul singur, dar îţi mulţumesc.

— Atunci poate că ai putea vorbi la una din predicile mele despre bărbaţii care au luptat în Ţara Sfântă, se aventură John, văzând că Will voia să se îndepărteze. I-ai însufleţi.

— Să-i însufleţesc? Will se întoarse. Ţara Sfântă nu e paradisul pe care îl caută ei. Ne-am pângărit crucile şi săbiile acolo. Ce le-aş putea spune pentru a le oferi speranţă când nu pot vorbi decât despre moarte şi orori?

Dacă rapoartele iscoadelor sunt corecte, iar armata engleză se apropie, atunci vor afla ei înşişi asemenea lucruri.

John se încruntă.

— Până acum, bărbaţii aceştia au ţinut piept unor forţe superioare numeric.

Will îşi coborî vocea.

— Nu pun la îndoială vitejia lor, însă au câştigat toate luptele prin viclenie, atacând prin surprindere garnizoane nepregătite şi caravane de aprovizionare.

— Au cucerit Perth şi Glasgow. Tonul liniştit al lui John deveni aspru. I-au alungat pe englezi din Scone, l-au răsturnat pe nemernicul acela, şeriful de Lanark, şi i-au ucis pe cincizeci dintre oamenii săi.

Will ascultase povestindu-se aceste întâmplări aproape în fiecare noapte de la sosirea în tabără şi de fiecare dată, cu fiecare butoi de vin căruia i se dădea cep, multe dintre ele fiind furate de la englezi, istorisirile deveneau tot mai lugubre şi mai ciudate. La început, Will fusese impresionat. Pe când se afla la moşie, auzise prea puţin despre ele şi nu ştia că revolta fusese atât de puternică şi că se întinse atât de mult.

Răscoala începuse în adevăratul sens al cuvântului primăvara trecută, fiind condusă în sud de Wallace, iar în nord de un tânăr nobil, Andrew de Moray, al cărui tată fusese un justiţiar al Scoţiei. Nu după mult timp, întregul regat se ridicase împotriva cotropitorilor. Wallace şi armata lui lansaseră atacuri riscante asupra oraşelor Perth şi Glasgow, precum şi asupra altor aşezări aflate sub controlul armatei engleze, apoi se retrăseseră rapid în sălbăticia regiunii Selkirk, încărcaţi cu prăzi. Acum, magnaţii Scoţiei începuseră să ia în considerare lucrurile acestea, abandonându-şi domeniile pentru a se alătura revoltei.

Will voia să fie şi el impresionat de victoriile lui Wallace şi ale oamenilor săi, să fie la fel de plin de încredere şi determinare. Acesta fusese motivul pentru care venise aici: să-şi găsească un nou ţel, să continue lupta sa cu Edward, şi poate că l-ar fi găsit dacă n-ar fi venit Simon. Grăjdarul se întorsese în viaţa lui ca o umbră, un memento al tuturor lucrurilor pe care încercase să le uite: durerea, amintirile, sarcinile de care se lepădase şi povara îndatoririlor sale. Privind chipul iscoditor al lui John Blair, Will simţi aceeaşi presiune apăsându-l.

— Wallace şi oamenii săi au cucerit oraşe pline de oameni asupriţi, disperaţi să scape de stăpânirea englezilor. N-au luptat în câmp deschis

împotriva unei armate de o mie de cavaleri.

— Nu e lucru uşor recâştigarea libertăţii noastre, replică John, după o pauză. Cu toţii ştim asta. Trupurile noastre au vărsat mult sânge pentru asta, iar spiritul nostru a fost şi el chinuit. Capelanul îl privea gânditor, aproape trist. Dar toţi cei de aici cred că au ceva ce ţie îţi lipseşte.

— Ce anume?

— Credinţă. John îşi plecă capul înainte ca Will să poată răspunde. Capela mea e mereu deschisă dacă îţi vei schimba părerea. O zi bună.

Will îl privi îndepărtându-se, o parte din el luptând cu îndoielile sale, vrând să creadă că preotul avea dreptate, iar scoţienii puteau învinge, căci avea neapărat nevoie de o victorie după înfrângerea suferită la Edinburgh. Însă de când se aflase că armata engleză, sub conducerea lui Cressingham şi a lui Warenne, părăsise Berwickul şi înainta, Will părea să cedeze în faţa nesiguranţei. Se confruntase cu armata aceea. Spre deosebire de Wallace şi câţiva camarazi de-ai săi, fii de cavaleri, instruiţi să lupte, majoritatea răsculaţilor erau păstori şi fermieri, fierari şi negustori. Oricât de curajoşi ar fi fost conducătorii ei, adunătura aceea nu putea ţine piept armatei engleze.

Îmbrăcându-se cu o flanelă uscată, Will se îndreptă către corturile din mijlocul taberei, hotărât să vorbească cu Wallace. Îl găsi pe tânărul uriaş vorbind cu generalii săi. Formau un grup pestriţ, cu toţii fiind răniţi în războaie şi murdari, însă râdeau relaxaţi, aşezaţi cu toţii în jurul unui foc ce arunca scântei, deasupra căruia se afla un ceaun din fier. Will simţi mirosul cărnii de vânat şi al ierburilor aromate şi atunci îşi dădu seama că îi era foame. David omorâse cerbul săptămâna trecută. În culmea fericirii, nepotul său îi povestise cum Wallace afirmase că lovitura aceea fusese cea mai frumoasă din câte văzuse vreodată.

— Nu, zicea Adam, dând din cap. Aia a fost atunci, în Ayr. Luptătorul acela.

Gray chicoti. Wallace zâmbi, fără să spună nimic. Will se opri la câţiva paşi, ezitând să vorbească în faţa tuturor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stephen, un războinic din Irlanda.

— Era un soldat englez în oraş, un luptător, care se lăuda că poate învinge pe oricine, spuse Adam. Trebuia să plăteşti ca să poţi lupta cu el. Cât era, vere? întrebă el, uitându-se la Wallace. Trei penny?

— Patru, răspunse Gray, înainte ca Wallace să poată spune ceva.

— Ei bine, William a plătit opt, continuă Adam, rânjind. Şi i-a rupt spinarea idiotului.

— Dumnezeule, bâigui Stephen.

— Prietenii ăluia au sărit pe el şi William a omorât şapte.

— Am ucis doar trei, spuse Wallace, vocea sa groasă făcându-i pe toţi să tacă, şi ai uitat să menţionezi partea în care m-au băgat în temniţă. M-au torturat vreme de cinci săptămâni. M-au înfometat şi m-au bătut. Am simţit cum se scurge viaţa din mine, până când… Ridică din umeri. Până când am cedat.

Toţi fură reduşi la tăcere.

— Se spune că ai murit, se aventură un camarad al lui Stephen.

— E adevărat, răspunse liniştit Adam.

— Fie că aşa s-a întâmplat sau nu, englezii m-au crezut mort, spuse Wallace, luând burduful cu apă pe care i-l dădu unul dintre bărbaţi. M-au aruncat într-o groapă cu bălegar.

— Jigodiile, mârâi unul dintre soldaţi.

— După cum se povesteşte, spuse Adam, continuând, o bătrână, o prietenă a mamei lui William, a auzit de moartea lui, căci englezii se făleau cu asta. I-a găsit trupul şi împreună cu fiii ei l-a luat pe un car ca să-l îngroape. Însă atunci când îl acoperea pe William cu linţoliul, a văzut că-şi mişcă ochii. L-a luat în casă şi l-a îngrijit împreună cu tânăra ei fiică până s-a întremat. Îi zâmbi lui Wallace. Spune tu, vere.

Wallace luă o înghiţitură din burduf.

— Bătrâna a încercat să mă hrănească cu lingura, dar eram prea slăbit pentru asta, aşa că a pus-o pe fiica ei să o facă. Se strâmbă. Tocmai născuse şi încă îşi alăpta copilul.

Gray râse cu poftă şi ceilalţi îi ţinură isonul, ghicind ce avea să urmeze.

— Să zicem că m-am trezit cu gura plină, adăugă Wallace.

— Ce-a făcut?

— A tresărit, apoi mi-a zâmbit şi mi-a spus că aproape se golise unul, aşa că mi l-a băgat în gură pe celălalt.

— Dumnezeule, dar eşti un monstru pentru femei, Wallace, se plânse Stephen. Cum de le place o astfel de brută?

— Are o sabie mare, răspunse Adam, arătând uriaşa sabie pentru două mâini care fusese sprijinită de copacul de lângă Wallace. Lama, care avea aproape un metru şi optzeci de centimetri de la vârf până la mâner, era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor din tabără.

Se auziră alte hohote de râs, însă Wallace rămăsese tăcut după cuvintele rostite de Stephen. Zâmbetul de pe chip îi pierise aşa cum dispare soarele în

spatele norilor, apoi devenise foarte serios. Se ridică în picioare, luă câteva burdufuri şi ieşi, lăsându-i pe ceilalţi să continue conversaţia.

După câteva clipe, Will se luă după el, ocolind corturile pentru a nu atrage atenţia celorlalţi. Grăbind pasul, îl ajunse pe Wallace, care se îndrepta către râu.

Wallace se întoarse cu iuţeală şi-şi duse mâna la pumnal, apoi se relaxă.

— Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc. Văzând că Wallace continuă să meargă, Will se duse după el. Cunoaşteţi multe poveşti despre acte de curaj şi măiestrie în luptă, tu şi oamenii tăi.

— Nu sunt poveşti.

— Sunt sigur că aceste lucruri chiar s-au întâmplat. Dar poate că vă încredeţi prea mult în reuşitele voastre din trecut.

— Ar trebui să te întorci la antrenamente, Campbell. Armata engleză va fi în curând aici, iar nepotul tău mi-a spus că ai stat multă vreme departe de câmpul de luptă.

— Ascultă-mă, spuse Will, postându-se în faţa lui Wallace, obligându-l să se oprească. Să baţi nişte gardieni într-o încăierare nu e acelaşi lucru cu a conduce o armată pe câmpul de bătălie. Cred că soldaţii tăi nu înţeleg pe de-a-ntregul cu ce se vor confrunta în iminentul război, ce sacrificii vor trebui să facă.

— Sacrificii? întrebă Wallace, cu ochii plini de furie. Tu eşti cel care nu înţelege. Povestim toate astea pentru a ne îmbărbăta, pentru a ne face mai curajoşi. Nu le-ai ascultat pe celelalte, pe cele care ne trezesc în mijlocul nopţii, înfigându-şi ghearele în inimile noastre. Şi eu am fost căsătorit. Obişnuiam să merg la soţia mea deghizat, asta după ce am fost surghiunit pentru uciderea unui englez care a vrut să-i ia calul unchiului meu. Marion a înţeles asta. Fratele ei fusese ucis de soldaţi englezi, la fel şi tatăl meu. Avea optsprezece ani când a moştenit moşia tatălui ei, însă eu m-am căsătorit cu ea pentru spiritul ei, nu pentru zestre, aşa cum au spus englezii. Vocea îi era ca de gheaţă. După ce ne-am luat în secret, mi-a născut o fată. În timpul uneia dintre întâlnirile noastre, am fost urmărit de soldaţi, iar Marion m-a ajutat să scap. Când a refuzat să-i spună şerifului de Lanark unde sunt, ea şi fetiţa mea au fost ucise, aşa că am intrat în casa lui şi l-am omorât în timp ce dormea. Nu mă cunoşti, templierule, nici pe mine, şi nici pe oamenii mei.

— Nu sunt templier, spuse Will şovăind, fără să poată găsi consolare în faptul că viaţa lui semăna cu cea a lui Wallace.

— Faptul că ţi-ai ras barba crezi că te schimbă? Wallace dădu din cap. Eşti tot un templier care şi-a rătăcit drumul şi eu rămân acelaşi văduv, fiu al unui tată care a murit încercând să-şi elibereze ţara. Toate astea sunt ascunse de pădurea cea deasă, însă nu se schimbă cu nimic. După ce vei fi rămas aici pentru mai multă vreme, vei înţelege.

Wallace se îndepărtă, însă Will veni după el.

— Tu şi oamenii tăi nu aţi înfruntat toată armata englezilor. Sunteţi trei mii. Ei sunt douăzeci de mii, dacă nu mai mulţi. Chiar crezi că îi puteţi învinge? Sau e vorba doar de răzbunare?

— Chiar şi înainte ca Balliol să fie îndepărtat de pe tron, înainte ca el să se fi răsculat împotriva englezilor, oamenii lui Edward pustiau pământurile noastre. Câtă vreme tu te luptai în numele Domnului prin nisipurile alea, noi eram în război de şapte ani. Wallace începu să vorbească mai tare şi mai nervos. Când magnaţii Scoţiei i-au jurat credinţă lui Edward, făcându-l stăpân pe pământurile noastre, au lăsat de pază un lup. Unul flămând, turbat. Soldaţii englezi ne-au invadat oraşele şi cetăţile. Au considerat pământul acesta ca fiind al lor şi ne-au luat drept sclavii lor. Au spus că suntem sălbatici, necioplţi. Ne-am plâns de asta şi ne-au redus la tăcere, întâi prin ameninţări, apoi cu pumnii şi săbiile. Nedorind să-şi pună în pericol proprietăţile, moşierii au închis ochii la toate violenţele care au continuat să crească în intensitate. Acum şase ani, în apropiere de moşia din Ayrshire a familiei mele, câţiva copii aruncau cu pietre în cetatea în care se afla garnizoana englezilor. Cavalerii englezi de pe metereze i-au ucis. Patru băieţi şi o fată. Cel mai mare dintre ei avea doisprezece ani. În noaptea aceea, un grup de bărbaţi, printre care se aflau tatăl şi fratele meu, au atacat compania de cavaleri din cetate. Unii au reuşit să scape, însă cinci dintre ei au fost prinşi. Au fost spânzuraţi într-un copac din centrul oraşului. După aceea, englezii ne-au hăituit continuu. Apoi a avut loc bătălia de la Loudoun Hill. Acolo, tatăl meu a fost ucis, fiindu-i retezate picioarele. Wallace făcu o pauză. Nu ştii de ce luptă fiecare dintre noi. Cum ai putea? Tu n-ai fost aici.

Undeva în spatele lor răsunară copitele unor cai alergând în galop şi strigătele bărbaţilor. Wallace îşi făcu loc printre crengile joase ale copacilor, urmat îndeaproape de Will. Văzură doi călăreţi descălecând, înconjuraţi de Gray şi de ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wallace.

— Am aflat ce fac englezii, spuse Adam, apropiindu-se, în timp ce-l privea neîncrezător pe Will. Armata condusă de pungaş şi de John de Warenne se îndreaptă către Sterling.

— Vor trece râul Forth pe acolo, spuse Wallace, dând din cap, apoi se vor îndrepta înspre nord, pentru a recuceri oraşele, pe care le-am eliberat de sub stăpânirea lor. Cred că vor încerca să învingă la Perth mai întâi, apoi la Dundee. Trase aer în piept, vocea sa devenind iarăşi calmă. Aşa că va trebui să-i înfruntăm la Stirling.

— Iscoadele au adus şi alte veşti, continuă Adam, chipul său plin de cicatrice exprimând o nuanţă de triumf. Andrew de Moray şi armata sa vor să-şi unească forţele cu noi.

Wallace rânji satisfăcut.

— Adună oamenii, vere. Îl privi iute pe Will. Plecăm.

14

Tabăra englezilor, Stirling, Scoţia
11 septembrie 1297

John de Warenne, conte de Surrey, privi în jurul său ridicându-se în şa şi se încruntă. Soarele de dimineaţă lumina puternic, auriu. Iarba de sub copitele calului său strălucea, iar scânteierile de lumină care se reflectau din apa râului Forth îl orbeau. Aerul rece vestea sosirea toamnei, iar contele era bucuros că poartă peste armură şi bluză o mantie groasă din brocart albastru înflorat cu fire de aur. Simţea imediat frigul după ce se îmbolnăvise în timpul unei partide de vânătoare. Febra se transformase într-o răceală la plămâni care nu-i trecuse încă, iar acesta era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să se afle, călare pe calul său în ţara asta îngrozitoare, având în spatele său armata engleză.

— Dominicanii ar fi trebuit să se întoarcă până acum, răsună o voce puternică. Nu mai putem aştepta.

De Warenne se încruntă şi mai mult atunci când Hugh Cressingham veni alături de el pe calul său murg. Era un animal masiv, cu picioare puternice, potrivite pentru lansarea unui atac.

De când fusese numit trezorier al Scoţiei, Cressingham se transformase dintr-un preot durduliu şi plin de sine într-un funcţionar obez şi arogant. Fusese nevoie de patru oameni pentru a-l urca pe cal, câţiva arcaşi galezi râzând pe înfundate uitându-se la scutierii care se căzneau să-l ridice, gâfâind. Cocoţat pe şaua deosebit de largă şi îmbrăcat cu o armură strălucitoare, Cressingham arăta ca un trântor uriaş. În ciuda frigului, faţa îi era îmbrobodită de sudoare, iar cureluşa de la coif dispăruse printre inelele de grăsime de sub bărbie. Nici de Warenne nu mai era la fel de slab ca în tinereţe, însă pe sub burduhan încă mai era plin de muşchi. Broscoiul cel umflat de lângă el n-avea de ce să fie îmbrăcat cu armura unui cavaler, darămite să mai şi comande miile de soldaţi care staţionau pe câmpiile dintre malurile râului Forth şi burgul Stirling.

— Atacăm când voi da eu ordinul, replică grosolan contele.

Cressingham ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Pentru că mie mi s-a părut că deja l-ai dat.

De Warenne îl privi mânios, însă nu-l putea contrazice; Cressingham avea dreptate, dăduse ordinul de atac noaptea trecută, iar în acea dimineaţă, odată

cu ivirea zorilor, primele linii de soldaţi trecuseră ordonaţi peste podul de lemn construit peste râu. Cei trei sute de arcaşi galezi fuseseră urmaţi de cinci mii de infanterişti, cu toţii străbătând zgomotos podul îngust de deasupra apelor negre ca smoala. Când toţi ajunseseră de cealaltă parte a podului, soarele răsărise deja, însă de Warenne încă se odihnea în cortul său. Fără să primească suport din partea grosului armatei, avangarda se întorsese, trecând iarăşi podul, soldaţii bombănind nervoşi.

Contele dăduse vina pe boală pentru apatia sa, însă chiar dacă acest lucru era în parte adevărat, exista un alt motiv, mult mai important, pentru care întârziase ordinul de traversare a podului şi cu cealaltă parte a armatei. În ultimele două zile, plouase continuu, iar împrejurimile fuseseră în permanenţă învăluite într-o ceaţă groasă, acoperind colinele şi reducând vizibilitatea. Însă odată cu ivirea zorilor, terenul din faţa lor începuse să se distingă mult mai uşor, iar de Warenne ezita acum.

Pe câmpia de la baza castelului Stirling, care se înălţa cutezător în vârful stâncii, pământul era tare şi drept. Însă după trecerea podului, el însuşi o piedică, căci nu-l puteau traversa foarte mulţi soldaţi în acelaşi timp, câmpurile de lângă marele râu şerpuitor erau moi şi nepotrivite pentru cavaleria grea. De la capătul podului, peste terenul mlăştinos, şerpuia un drum pietruit, ajungând până la piscul stâncos cunoscut sub numele de Abbey Craig, pe care îl puteau vedea de la distanţă. Pe drumul acela nu puteau trece decât patru cavaleri, înaintând unul lângă celălalt. Când soarele începu să se reflecte din coifurile şi lăncile vizibile în depărtare, deveni limpede că scoţienii se aflau pe o coastă puţin abruptă, aflată la mai puţin de un kilometru şi jumătate către nord, chiar în stânga stâncilor Abbey Craig. În spatele armatei scoţiene se vedeau întunecatele coline Ochii, golaşe şi stâncoase în lumina soarelui de dimineaţă. Pentru a ajunge la vrăjmaşi, armata lui de Warenne ar fi trebuit să treacă podul, să traverseze lunca mlăştinoasă pe drumul de piatră îngust şi expus atacurilor, apoi să lupte în pantă. Era o perspectivă de neinvidiat.

— Cu cât întârziem mai mult, cu atât vom consuma mai multe resurse, spuse Cressingham, spărgând tăcerea apăsătoare în care se cufundase de Warenne. Regele Edward vrea ca revolta să fie înăbuşită cât mai repede posibil, pentru ca apoi să-şi concentreze eforturile în Flandra. Acestea au fost ordinele. Iar soldaţii noştri nu mai au răbdare. Întinse mâna umflată, arătând în spatele său. Noii cavaleri sunt dornici de luptă. Să-i lăsăm să atace.

Contele şi-ar fi dorit să-l arunce din şa pe grăsanul trezorier, însă reuşi să-şi stăpânească nervii. Cressingham acceptase cu bucurie numirea sa şi, chiar dacă circulau zvonuri cum că lua o parte din ceea ce adunau şerifii, încă era în graţiile lui Edward. De Warenne, însă, îşi petrecuse timpul ca locţiitor al regelui în Scoţia la reşedinţa sa din Yorkshire, participând la partide de vânătoare şi ospeţe, având prea puţină grijă de regatul peste care era stăpân. În condiţiile absenţei sale, Cressingham devenise ochii şi urechile lui Edward în Scoţia şi, oricât de mult l-ar fi dispreţuit, de Warenne nu putea face altceva decât să-i asculte sfatul. Cressingham trimisese deja o companie înapoi în Berwick pentru a economisi fonduri. Avea puterea să facă şi mai mult rău, dacă era forţat.

— Să mai aşteptăm o oră. Dacă dominicanii nu se vor fi întors până atunci, trecem râul.

Fără să-i permită lui Cressingham să răspundă, John de Warenne îşi întoarse calul de luptă şi să îndreptă către locul în care se aflau cavalerii. În ciuda tensiunii, era convins că cei doi călugări pe care-i trimisese pentru a negocia cu scoţienii aveau să se întoarcă. Era sigur şi în privinţa răspunsului pe care aveau să-l aducă cei doi, iar asta avea să pună capăt tuturor discuţiilor. Scoţienii erau depăşiţi numeric şi slab organizaţi. Erau nişte ţărani în fruntea cărora se aflau nişte proscrişi şi nişte tâlhari. Cum ar fi putut ţine piept cremei nobilimii engleze? Aveau cu siguranţă să se predea.

Cu toate că dominicanii s-au întors, mantiile lor jerpelite fluturând în vânt ca nişte păsări aducătoare de ghinion când traversară drumul pietruit, n-au adus veştile pe care le aştepta contele de Surrey.

În aşteptarea verdictului, generalii armatei engleze se adunaseră în faţa cortului lui de Warenne, iarba înrourată umezindu-le tivul tabarului şi făcându-le cizmele să strălucească.

— Ei bine, întrebă Cressingham, când cei doi dominicani se apropiară. Ce-au spus tâlharii ăia?

— Scoţienii nu vor să se predea, răspunse înspăimântat unul dintre călugări. Vor să lupte.

O singură voce se distinse deasupra murmurelor de uimire.

— *Vor* să lupte? râse dispreţuitor Henry Percy, un tânăr lord foarte ambiţios, care devenea tot mai influent la curtea regală a Angliei, averea sa crescând în consecinţă. Ţăranii ăia ştiu ce-i aşteaptă?

— Ştiu, replică al doilea dominican. Însă conducătorul lor, Wallace, a spus că mai degrabă vor muri decât să mai trăiască o singură zi sub

stăpânirea englezilor.

De data aceasta, pe lângă bâiguieli, se auziră şi râsete puternice.

— Wallace a spus că vor să-şi răzbune ţara şi morţii, continuă cu seriozitate dominicanul, nu să facă pace cu tiranii. A zis că ne vor arăta asta cu vârf şi îndesat.

Râsetele se stinseră. Câţiva tineri lorzi ieşiră în faţă.

— Atunci să le dăm ce vor!

— Să ne-o dovedească cu vârf şi îndesat? O să le tăiem beregata!

De Warenne, care îşi pierduse orice speranţă atunci când aflase veştile, clocotea, şi atunci luă brusc o hotărâre.

— Scoţienii au luat deja o decizie, şi le va părea rău pentru ea. Noi nu trebuie decât să hotărâm unde îi vom înmormânta. În locul în care se află acum, sunt în avantaj. Se întoarse către unul din călugări. Estimările noastre cu privire la efectivul lor au fost corecte?

— Au mulţi pedestraşi. Însă doar câţiva cavaleri.

Generalii începură să vorbească, oferindu-şi sfaturile, însă vocea ascuţită a lui Cressingham le acoperi pe toate.

— Nu văd ce altă decizie trebuie să mai luăm. Ai dat deja ordinul de trecere a podului, adăugă el, privindu-l pe de Warenne. Lasă-ţi soldaţii să se conformeze şi să terminăm odată! Am pierdut prea mulţi bani şi prea mult timp şovăind.

De Warenne se înroşi de furie, însă înainte să răspundă vorbi un ofiţer din suita lui Percy.

— Înţeleg de ce ezită de Warenne, spuse el, înclinându-şi capul în direcţia contelui care clocotea. Podul este îngust, iar terenul de dincolo de el e înşelător. Însă în amonte e un vad pe unde pot trece mulţi dintre oamenii noştri când vine refluxul. Zona aceea este împădurită şi ne putem apropia din nord fără să fim observaţi. În timp ce pedestrimea va trece râul pe aici, făcându-i pe scoţieni să atace, noi le vom putea cădea în spate.

De Warenne cântări sugestia, însă îi era greu să gândească, având capul greu după o noapte în care nu dormise bine, stare accentuată şi de generalii care răcneau unul la celălalt.

Vocea lui Cressingham se auzi iarăşi peste toate celelalte.

— Nu. În aşteptarea refluxului prelungim şi mai mult întârzierea aceasta complet nefolositoare. Să încetăm discuţia şi să trecem dracului râul! De îndată ce ne vor vedea în marş, scoţienii se vor întoarce şi vor părăsi câmpul de luptă. Dacă nu, atunci îi vom ucide pe toţi. Erau în avantaj şi la Dunbar, i

se adresă el lui de Warenne, şi acolo ai reuşit să-i zdrobeşti. Aceia erau nobilii Scoţiei, nu o ceată de ţărani nedisciplinaţi.

— Sunt de acord, spuse Percy cu hotărâre.

Nimeni nu îndrăznea să-i contrazică pe doi dintre conducătorii lor. Toţi îl priveau pe de Warenne, care îşi mută privirea de la tânărul lord la Cressingham. Percy nu era doar un favorit ambiţios al regelui, dar adusese şi trei sute de cavaleri şi opt mii de infanterişti. Să i se opună lui Cressingham şi pungii sale cu gura strâmtă era riscant, iar pentru a se lupta şi cu Percy trebuia să fie de-a dreptul nebun. Mai mult decât atât, ordonase deja armatei să traverseze râul noaptea trecută; atunci se gândise că era cea mai bună soluţie. Iritat, contele îşi frecă fruntea. Ar fi vrut să se odihnească măcar câteva ore, ca să poată să gândească limpede. Însă trebuia să ia o decizie.

— Foarte bine, mârâi el. Trecem podul.

Tabăra scoţienilor, în apropiere de Stirling, Scoţia
11 septembrie 1297

Will strânse căpăstrul calului când acesta, un sur castrat, îşi mişcă capul, plin de neastâmpăr. Toţi caii se frământau agitaţi, simţind tensiunea care punea stăpânire pe călăreţii lor, aliniaţi pe o colină uşor în pantă, care-i urmărea pe englezii care traversau râul.

Era o imagine surprinzătoare.

Primii trecură arcaşii galezi cu arcurile lor mari, al căror bătaie şi forţă deveniseră cunoscute şi temute de toată lumea. În mijlocul lor mărşăluiau purtătorii de stindarde, ridicând cât mai mult steagurile conducătorilor lor. Flamurile erau: albastre, violete, galbene şi roşii, toate fiind împodobite cu cerbi, lei, grifoni sau şoimi. În urma lor călăreau baronii şi lorzii înconjuraţi de cavaleri şi scutieri. Potcoavele cailor îmbrăcaţi în armuri răsunau cu putere atunci când treceau podul peste apele negre şi învolburate ale râului Forth. Apoi înaintară pedestraşii, coifurile şi săbiile acestora strălucind în soare ca o mare de lumină, pedestraşi care treceau podul în grupuri ce se întindeau apoi pe tot cuprinsul câmpurilor din jurul drumului pietruit. De îndată ce trecură podul, o companie de cincizeci de cavaleri se rupse de armată şi înaintă către Abbey Craig. Compania se alinie în formaţie la marginea crestei pentru a-i proteja pe cei care avansau încet, dar sigur. În spatele lor, de partea stângă a râului care trecea pe sub castelul Stirling, aştepta grosul armatei engleze, strângându-şi rândurile, mii şi mii, gata să

traverseze apa când liniile din faţă aveau să înainteze suficient de mult. Peste zgomotul produs de copitele cailor se auzeau mugind cornurile de luptă, sunetul lor răsunând pe tot cuprinsul câmpiei, ajungând până sus, la scoţienii care aşteptau pe colină.

Will îşi miji ochii, ferindu-se de strălucirea soarelui. Chiar dacă privea de la distanţă toată mulţimea aceea de bărbaţi, nu reuşi să vadă limpede un grup distinct de alb, care să semnaleze prezenţa unor templieri printre forţele engleze. Absenţa lor îl făcu pe Will să se întrebe dacă Edward nu mai primea ajutor pentru războiul acesta, însă se gândi că regele era atât de încrezător în rezultatul actualei campanii încât nu solicitase suportul Ordinului. Edward nici măcar nu venise. Se zvonea că ar fi în Flandra, luptându-se cu francezii.

— Sfinte Dumnezeule!

Will privi înspre cel care murmurase. Un tânăr irlandez care se afla lângă el privea fascinat armata care avansa. Era unul dintre oamenii lui Stephen.

Bărbatul prinse privirea lui Will.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Will se gândi la Antiohia şi la Acra.

Când încuviinţă cu o scurtă mişcare din cap, irlandezul fluieră.

— Sfinte Dumnezeule! repetă el, privirea lui îndreptându-se din nou către armata engleză.

Nu era singurul care-şi trăda emoţiile. Oriunde se uita, Will vedea ochi larg deschişi şi chipuri imobile, vene pulsând umflate pe gâturile ţepene de încordare, umeri aplecaţi înainte, dâre de transpiraţie care luceau în soare. Frica era molipsitoare. Ieşind din cei o sută şaizeci de călăreţi, frica se strecura printre caii lor, răspândindu-se de-a lungul povârnişului, peste cei zece mii de pedestraşi strânşi acolo sub comanda reunită a lui William Wallace şi a lui Andrew de Moray.

Noaptea trecută situaţia fusese cu totul alta. Ascultându-i pe bărbaţii aşezaţi în jurul focurilor, cântând şi râzând, Will văzuse la ei doar încredere. Însă în loc să-l pună pe gânduri, aşa cum se întâmplase anul trecut, când descoperise după sosirea sa în Scoţia un popor dornic de luptă însă total nepregătit pentru aşa ceva, acum se simţise şi el luat de val. Îşi învăţaseră lecţia în timpul invaziei lui Edward, de la măcelărirea locuitorilor oraşului Berwick, până la întemniţarea regelui şi persecutarea lor. Încrederea în forţele lor era mult mai mare acum, alimentată de remarcabilele victorii obţinute de Wallace şi de Moray, însă cel mai mult îi uneau devotamentul în

continuă creştere faţă de patria lor şi faptul că toţi pierduseră pe cineva drag, de care le era dor. Pentru Will, sentimentul de unitate devenise mai limpede noaptea trecută când toţi bărbaţii aceia de condiţie umilă, adunaţi din toate colţurile regatului, vorbiseră despre familiile şi casele lor. Spre deosebire de soldaţii din armata engleză, dintre care mulţi fuseseră forţaţi sau amăgiţi să se înroleze, ţăranii aceia veniseră de bunăvoie pe acele dealuri însorite. Nu erau cavaleri care aveau pământuri ori conţi, doar câţiva aveau armuri. Majoritatea erau desculţi cu pieptul dezvelit, înarmaţi cu lănci, halebarde, pumnale şi bâte. Însă, în ciuda tuturor diferenţelor dintre cele două oştiri şi în pofida fricii, rămăseseră totuşi pe loc, aşteptând sosirea uneia dintre cele mai puternice armate ale lumii.

Undeva în gloată erau David şi Simon. Will scrută liniile pedestraşilor, dar nu-i văzu. Se ruga cu fervoare ca nepotul lui să rămână în viaţă, indiferent de ce avea să i se întâmple lui. Plecarea lor o afectase foarte mult pe Ysenda, David fiind nevoit să se smulgă din îmbrăţişarea ei, lăsând-o plângând în braţele lui Christian atunci când armata scoţienilor părăsise pădurea Selkirk.

Will se întoarse pentru a-i privi pe englezii care se apropiau, iar inima începu să-i bată regulat, sincronizându-se cu răpăitul tobelor. În vreme ce soldaţii lipsiţi de experienţă din jurul său păreau să nu-şi găsească locul, murmurând, jucându-se cu armele sau căutând să-şi golească vezicile, simţi că temerile sale sunt înlocuite de un calm absolut. Odată cu hotărârea de a lupta venise şi un fel de pace. Părea că în interiorul său căzuse o piatră; luase o decizie grea, care îi susţinea faptele. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Curând, calmul acela avea să se transforme în anticipare. Inima sa avea să bată tot mai repede, iar venele de la tâmple aveau să înceapă să-i pulseze. Apoi avea să simtă un fior şi să rânjească în momentul în care-şi va fi apucat lancea, fixându-şi ochii asupra ţintei şi pregătindu-se s-o arunce.

Soarele se înălţase pe cer. Era aproape mijlocul dimineţii. Will estimă că aproape şapte mii de soldaţi trecuseră deja podul. Semnalul avea să fie dat în orice moment. Aşteptându-l, îşi ridică privirea către vârful stâncos al Abbey Craig, acolo de unde ştia că Wallace şi de Moray priveau împreună cu generalii lor înaintarea englezilor. Puseseră la punct ambuscada în consiliul de război de noaptea trecută. Ascultând planul îndrăzneţ pe care îl aflase când primise ordinele în dimineaţa aceea, Will începu să înţeleagă cum reuşise Wallace, mezinul unui cavaler de rang secund, să obţină atâtea victorii în ultimii ani. În ciuda faptului că tânărul uriaş avea jumătate din

vârsta lui, fu la fel de însufleţit de el aşa cum îl inspirau cei asemenea tatălui său, precum Owein sau Everard.

Vom lupta în numele regelui John! le strigase Wallace soldaţilor când aceştia se adunaseră. *Vom lupta pentru fiii şi fiicele Scoţiei, pentru cei care au fost zdrobiţi de tirani!*

Când din vârful colinei Abbey Craig se auzi sunetul puternic al cornului, Will simţi un fior străbătându-i corpul. Răsunând peste dealuri, cornul înăbuşi zgomotul produs de trompetele englezeşti şi îi umplu de exaltare de scoţieni. Will îşi balansă lancea, apropiind-o de trup, în vreme ce în jurul său se auzeau strigăte de luptă.

Vom lupta pentru pământurile şi pentru supravieţuirea noastră.

Armata scoţiană îşi începu atacul. Will se afla în rândurile cavaleriei care cobora panta uşoară ce ducea către capătul drumului pietruit de la baza colinei Abbey Craig.

Vom lupta pentru libertatea noastră.

În urma lor venea infanteria, un val uriaş revărsându-se peste câmpuri. Flancul drept format din lăncieri se despărţi de corpul principal al armatei la ordinul unuia dintre comandanţi. O luară la goană înspre sud, îndreptându-se către podul Stirling, acolo unde cei cincizeci de călăreţi se aliniaseră pentru a proteja trupele engleze care continuau să înainteze.

Trecând în goană pe lângă cei din jur, trupul său fiind izbit de şaua calului care gonea nebuneşte, Will îşi aminti de cuvintele rostite de Wallace. Răsunară tot mai puternic şi mai intens, până când deveniră ale lui. Bătălia sa. Motivele pentru care se afla acolo. Asemenea acestei mici armate de scoţieni împotriva măreţelor trupe engleze, precum David şi Goliat, aşa se afla şi el în faţa lui Edward: un cavaler împotriva unui rege. Edward nu era acolo, dar armata sa, motivul său de *mândrie,* era acolo. Trebuia să însemne ceva lucrul acesta. Era suficient. Ura începu să crească în el, sângele începu să-i clocotească, făcându-l să-şi înfigă cu putere pintenii în burta calului, pe sub coiful său rânjind ca un nebun. Liniile soldaţilor din faţă începură să se apropie de el, toţi îşi întoarseră caii, îşi ridicară scuturile şi-şi pregătiră lăncile. Aceştia erau soldaţii care îl omorâseră pe Tom fără să crâcnească sau perceptorul care îşi înfipse spada în spatele lui Duncan. Nu mai erau oameni, ci doar nişte bucăţele din Edward pe care trebuia să le sfărâme.

Arcaşii galezi de pe drumul pietruit lansară o ploaie de săgeţi. Însă scoţienii continuau să vină cu repeziciune, atacând năprasnic. Caii săreau peste cei care se prăbuşeau la pământ loviţi de proiectilele înaripate, urlând

de durere. Călăreţii se clătinau în şa, apoi erau izbiţi de pământ. Unii se rostogoleau şi ajungeau iarăşi în picioare. Alţii nu. Din zona mai puţin abruptă a colinei Abbey Craig soseau generalii în fruntea cărora se aflau Wallace şi de Moray, alăturându-se corpului principal al armatei. Wallace călărea urlând şi rotind o halebardă uriaşă.

Când cavaleria scoţienilor intră cu putere în armata engleză de pe drumul pietruit, se auzi sunetul produs de ciocnirea săbiilor şi lăncilor în armuri şi scuturi. Caii scoţienilor, mai uşori şi mai robuşti, erau mult mai potriviţi pentru pământul mocirlos decât armăsarii de luptă ai englezilor, îngreunaţi de armuri şi harnaşament. Will îşi focaliză atenţia asupra unui bărbat care purta un coif decupat şi-şi împinse lancea înainte. Avântul său făcu ca vârful de fier să străpungă armura bărbatului, rupându-i ochiurile, intrând apoi în căptuşeala interioară şi prin pieptul acestuia. Când bărbatul căzu, lancea se răsuci şi Will fu nevoit să-i dea drumul. Îşi scoase sabia şi-şi continuă atacul, pătrunzând printre soldaţii englezi. Sabia străbunicului său, deşi cu mult mai scurtă decât cea a unui călăreţ, era fără îndoială mult mai eficientă în lupta corp la corp. Fiind presat din toate părţile de soldaţi, avea prea puţin loc pentru a-şi roti calul, darămite să mai trebuiască să lupte şi cu o sabie prea mare, însă cu iataganul său putea să-i lovească şi să-i străpungă pe toţi cei din jurul său. Calul său fu lovit în înghesuiala aceea. Se ridică pe picioarele din spate, rotindu-şi ochii, apoi se prăbuşi peste unul de lângă el. O sabie trecu şuierând pe lângă Will, la câţiva centimetri de gâtul său, iar o alta îl lovi în coif, ameţindu-l. Mânându-şi calul cu lovituri din genunchi, îşi ridică scutul de lemn pentru a bloca ploaia de lovituri care-i făceau braţul să vibreze.

Între timp, Wallace secerase şase cavaleri englezi, înaintând către arcaşii galezi, care încă mai trăgeau către pedestraşii scoţieni ce coborau colina. Arcaşii se împrăştiară când fură atacaţi, însă securea lui Wallace îi tăia ca şi cum ar fi fost coceni de porumb.

În vreme ce în partea de nord a drumului pietruit lupta continua, infanteria scoţiană atacase pedestraşii englezi care veneau în întâmpinarea lor. Printre ei se afla şi David, orbit de dorinţa de a răzbuna moartea tatălui său, a cărui imagine îi stăruia în minte. Mânuia o lance lungă, întocmai cum îl învăţase Wallace, ţinând-o îndreptată către cei care veneau înspre el. În spatele lui se afla Simon, care nu mai purta veşmintele lui de sergent. Acum şi el era lăncier.

Zece mii de pedestraşi intrară cu o forţă uimitoare în avangarda engleză. Cei care erau străpunşi de lănci urlau de durere. Pielea lor era sfâşiată, craniile sfărâmate. Împingându-se unii pe alţii cu feţele încrâncenate, cizmele lor transformară pământul mocirlos într-un noroi negru şi lipicios. Însă englezii erau depăşiţi numeric şi mulţi pedestraşi fură împinşi către râul Forth, ale cărui maluri se prăbuşeau sub picioarele lor. Apa era adâncă, iar cei care cădeau sau erau împinşi în ea, se înecau încercând să înoate până pe celălalt mal, traşi în adâncuri de armura grea. Cavalerii şi comandanţii englezi erau prea împrăştiaţi de-a lungul drumului, prea departe şi prea ocupaţi să lupte pentru a le putea spune pedestraşilor care băteau în retragere cum să se reorganizeze.

În vreme ce grosul armatei scoţiene atacase avangarda, flancul drept al lăncierilor, care se despărţiseră de ei la începutul atacului, reuşise să străpungă linia de apărare formată de cei cincizeci de cavaleri englezi care protejau podul. Pământul de sub picioarele lor era şi mai mocirlos, iar cavalerii se deplasau cu dificultate, deoarece caii lor alunecau şi se afundau în mâl atunci când încercau să-i atace pe scoţienii care se apropiau. Câţiva dintre ei încercară să treacă podul înapoi pentru a scăpa de măcel, semănând panică printre oameni. Cei de pe celălalt mal al râului voiau să le vină în ajutor camarazilor lor, iar aceştia se retrăgeau din calea scoţienilor care îi hăcuiau. În busculada creată, caii se împingeau şi se ridicau pe picioarele din spate, zdrobindu-i sub copitele lor pe cei aflaţi în apropiere ori împingându-i jos de pe pod. Câţiva cai căzură, împroşcând cu apă, în timp ce cavalerii săreau din şa, afundându-se în râul învolburat. Călăreţii se zbăteau o vreme, încercând să respire, apoi se duceau la fund. Alţii se agăţau de pilonii podului, însă erau ucişi de lăncile scoţienilor de pe mal.

Will pară cu scutul lovitura unui cavaler, apoi îşi trase sabia şi o împlântă în gâtul bărbatului. Când alunecă din şa, piciorul cavalerului se prinse în scară, iar calul o luă la goană. Will îi dădu pinteni animalului prin breşa creată, vrând să ajungă la drumul care acum era plin de cadavre. Trecând printr-un grup de pedestraşi englezi, Will simţi cum îl ustură ochii din cauza transpiraţiei. Îl văzu în faţă pe Wallace. Tânărul uriaş descălecase şi lupta ca orice soldat, rotindu-şi sabia cu ambele mâini. Lama trecea prin toţi cei care îi stăteau în cale, tăind armuri şi carne. Era plin de sânge şi privea sălbatic în jur. Adam, plin de transpiraţie şi noroi, lupta lângă el, învârtindu-şi bâta cu care spărgea maxilare şi capete. Vederea celor doi veri era intimidantă. Îmboldindu-și calul într-acolo, Will văzu un arcaş ridicându-se în picioare

cu arcul în mână. Scoţând o săgeată din tolba sa, bărbatul o fixă în arc şi-l ţinti pe Wallace.

Will îşi roti cu repeziciune calul când arcaşul îşi încordă arcul. Venind ca o furtună, se aplecă peste şa, croindu-şi drum cu sabia. Arcaşul se întoarse la auzul copitelor care băteau ca o tobă, iar Will îl lovi în umăr. Lama trecu prin armura bărbatului, sfâşiindu-i carnea. Arcaşul urlă de durere şi dădu drumul arcului. Săgeata fu trasă în aer şi ajunse în apele râului. Bărbatul fu doborât la pământ în clipa următoare, fiind lovit în spate de un alt călăreţ. Era Gray.

Rămăsese fără coif, iar părul său alb şi aspru era plin de sânge din pricina unei răni, însă rânji cu sălbăticie văzându-l pe Will.

— Pe ei! strigă el, arătând cu sabia liniile împrăştiate ale englezilor. Pe ei! Vor pierde!

***

În vreme ce lăncierii scoţieni erau gata să cucerească podul, John de Warenne privea îngrozit de pe celălalt mal. Uriaşa lui armată fusese ruptă în două cu dibăcie, capul ei fiind îndepărtat de restul trupului. Acum, că scoţienii blocaseră intrarea pe drumul pietruit formând un zid de lănci, nu putea decât să privească neputincios cum aproape şase mii de soldaţi erau măcelăriţi în faţa sa. Arcaşii săi ar fi putut să-i ţină la distanţă pe scoţieni pentru destul de multă vreme astfel încât să-i permită zdrobirea celor de pe pod şi să conducă un atac. Dar arcaşii plecaseră cu Cressingham în avangardă. Neputând să-şi folosească armele letale de la o distanţă atât de mică, cădeau seceraţi cu sutele. De Warenne nu mai vedea stindardul trezorierului. Deschise gura pentru a le striga noi ordine trupelor sale, dar cuvintele i se opriră în gât. Zgomotul bătăliei ar fi acoperit orice ar fi spus.

— Lordul meu, murmură unul dintre cavaleri, apropiindu-se de el cu faţa palidă. Ce facem?

John de Warenne, unul din cei mai puternici bărbaţi din Anglia, comandant veteran în peste douăsprezece campanii, dădu din cap.

— Nu ştiu, rosti el cu voce aspră. Eu…

Se opri, văzându-i pe cavalerii săi cum sar în apă, împinşi şi loviţi de către scoţieni. Ultimii soldaţi de pe pod alergau înapoi, unii dintre ei mergând de-a buşilea, alţii trăgând după ei camarazi răniţi. Câţiva lăncieri scoţieni avansau încet pe pod, omorându-i pe cei care rămăseseră în urmă, însă păreau să o facă cu precauţie.

— Daţi-i foc, strigă de Warenne. Daţi foc podului şi sunaţi retragerea.

Ceea ce mai rămăsese din armata engleză condusă de John de Warenne se întoarse cu spatele la râul Forth şi părăsi câmpul de luptă, lăsându-i pradă morţii pe cei rămaşi în urmă după incendierea podului.

În mai puţin de o oră, bătălia se terminase, iar scoţienii triumfaseră. Uciderea răniţilor, un lucru înfiorător, continuă alte câteva ore, însă curând, pe câmpurile călcate în picioare, nu rămaseră în viaţă decât cei victorioşi. Fuseseră omorâţi peste o sută de cavaleri englezi, mai bine de cinci mii de pedestraşi şi o mare parte din contingentul arcaşilor galezi. Toţi fură dezbrăcaţi de armuri şi dezarmaţi, apoi aruncaţi în râu. Muriseră foarte puţini scoţieni, cu toate că Andrew de Moray fusese lovit în piept şi scos de pe câmpul de luptă de oamenii săi. Corpul umflat al lui Hugh Cressingham fu găsit printre morţi, străpuns în abdomen de o suliţă. Nebuni de furie, scoţienii se călcară în picioare pentru a ajunge la grăsanul ale cărui taxe îi aduseseră în pragul înfometării. După ce-l dezbrăcară, un bărbat îşi trase sabia şi, urlând de bucurie, tăie organele genitale ale trezorierului, în uralele camarazilor săi. Acesta fu semnalul care declanşă alte atacuri frenetice, cu toţii fiind disperaţi să le dovedească compatrioţilor ceea ce reuşiseră, şi fiecare trase câte un pumnal sau cuţit, începând să hăcuiască trupul lui Cressingham, fiecare bucată de piele sângerândă reprezentând o mărturie a victoriei lor, pe care o aşteptaseră atât şi pentru care munciseră atât de mult.

Will îl găsi pe David pe câmpurile din apropierea râului, acolo unde podul Stirling continua să ardă. În aer se ridica un fum negru, care făcea ochii să lăcrimeze. Amândoi erau leoarcă de sudoare şi plini de sânge. Will îşi scoase coiful şi-şi îmbrăţişă bărbăteşte nepotul, apoi se întoarse şi-l văzu pe Simon cum se apropia şchiopătând, plin de noroi, sprijinindu-se în lance din pricina unei tăieturi la coapsă. Will, care schimbase câteva cuvinte cu grăjdarul de când îl scosese din cuşca lui Wallace, întinse mâna. Simon o apucă şi o strânse, în jurul lor continuând să se audă uralele scoţienilor.

După ce găsi pe cineva care să se îngrijească de rana lui Simon, Will se prăbuşi epuizat pe drumul pietruit. Umărul şi braţul cu care ţinuse scutul ardeau şi simţea sângele pulsând în mâna cu care manevrase sabia. Stând acolo în soarele de amiază, mirosul înţepător al morţilor umplându-i nările, închise ochii şi-şi imagină reacţia lui Edward când i se va spune că măreaţa lui armată fusese învinsă de o adunătură de ţărani şi proscrişi. Savură din plin imaginea aceasta, jubilând. Soarele fu acoperit de o umbră, iar când Will deschise ochii îl văzu pe Wallace stând în faţa lui, plin de sânge închegat.

— Gray mi-a spus că ar trebui să-ţi mulţumesc. Ai avut grijă să nu fiu atacat din spate.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Wallace zâmbi.

— Vino. Întinse braţul. Când Will îl apucă, Wallace îl ridică în picioare. Nu s-a terminat încă.

După trecerea fluxului, Wallace şi generalii lui îi reorganizară pe soldaţii sleiţi de puteri, conducând cavaleria înspre malul mai puţin abrupt al râului, trecând apa. Au urmărit apoi necruţători armata în retragere a englezilor, ucigând pedestraşii rămaşi în urmă şi grupuri de călăreţi, ajungând până în apropierea graniţei.

Ulterior s-a aflat că John de Warenne călărise cu atât de multă furie ca să scape de ei, încât nu-şi odihnise calul până când nu ajunsese la Berwick.

15

Pădurea Selkirk, Scoţia
21 iunie 1298

Will îşi scoase cămaşa de corp şi-şi suflecă nădragii, apoi păşi cu atenţie peste pietrele acoperite de muşchi şi intră în râu. În comparaţie cu aerul fierbinte, apa era rece ca gheaţa. Aplecându-se, umplu castronul, apoi, folosind o mână de săpunariţă, începu să îndepărteze grăsimea de la masa de noaptea trecută, ascultând clipocitul apei.

— Bună dimineaţa.

Will ridică privirea şi o văzu pe Christian coborând malul încărcată cu o mulţime de castroane din lemn. Dădu din cap în semn de salut.

Ea zâmbi, îşi suflecă mânecile rochiei verde-deschis şi scufundă un blid în apa înspumată. Pe chipul ei jucau razele care se strecurau printre frunzele aninilor şi velnişilor ce creşteau pe malurile râului.

— Astăzi va fi iarăşi foarte cald. Îl privi pe Will, iar zâmbetul ei se transformă într-o privire curioasă. Cine ţi-a făcut aia?

Când arătă către spatele lui, Will îşi dădu seama că se referea la liniile argintii care îi brăzdau spinarea, urmele rănilor făcute de Everard atunci când îl biciuise cu atât de mulţi ani în urmă.

— Un vechi maestru.

Christian aşeză castronul pe iarbă şi se lăsă jos, aducându-şi genunchii la piept. Avea în jur de treizeci de ani, însă stând aşa acolo, părul ei roşcat răvăşit de somn, dădea impresia că are doar optsprezece. Will îşi dădu seama că o priveşte stăruitor, aşa că scufundă iarăşi castronul în apă, cu toate că era curat.

— Şi aia? Christian arătă înspre genunchiul lui, acolo unde nădragii suflecaţi lăsau să se vadă o umflătură ciudată.

— Am căzut în puţul unei fântâni, murmură el, amintindu-şi chipul plin de băşici al lui Angelo Vitturi, triumfător, dispărând după ce plonjase în golul din spatele său. Piciorul, care fusese rupt în două locuri, încă îl mai durea, în special iarna; o durere surdă care uneori îl trezea în toiul nopţii.

— Pe astea le ştiu, spuse Christian arătând înspre fruntea, umărul şi gamba lui, toate însemnate cu cicatrice de la răni mai recente, apărute în ultimul an, după bătălia de la podul Stirling. Şi… îşi miji ochii, privind

cercetător, apoi dădu din cap. Asta e tot. Nu mai văd altele… Ba nu, stai. Mai e una, pe braţul tău.

Will se uită la pielea rozalie de pe braţul său, uitând de castronul din mână. Cicatricea de-abia se vedea. Îl uimise faptul că o remarcase. Îşi ridicase braţele pentru a se proteja de flăcările uriaşe. Tăciuni aprinşi căzuseră peste el, iar în faţa sa se ridicase un zid de flăcări când încercase să urce scările. Părul de pe braţ arsese complet, iar pielea începuse să se umfle. Totuşi, cicatricea era atât de mică, atât de lipsită de semnificaţie. Patetic. Dacă ar fi fost rănit mai grav, poate că s-ar fi simţit mai bine. Însă de fiecare dată când vedea peticul acela de piele rozalie fără păr îşi amintea cât de jalnice fuseseră eforturile sale de a-şi salva soţia. *Ai lăsat-o să ardă din cauza lui Garin, din pricina a ceea ce a făcut cu el. Te-a înşelat şi ai vrut ca ea să sufere.*

— Nu!

Dându-şi seama că vorbise cu voce tare după expresia de încruntare de pe chipul lui Christian, Will se îndreptă de spate şi goli castronul. Însă degetele încă îi tremurau când încercă să-l şteargă de nădragi, şi-l scăpă. Castronul căzu în apă şi se îndepărtă de el, plutind ca o bărcuţă.

Christian îşi ridică rochia şi intră în apă de pe malul mai puţin abrupt, strâmbându-se când păşi în picioarele goale pe pietre.

— Pot şi eu, spuse Will, în timp ce ea înainta încetişor, întinzând o mână pentru a-şi ţine echilibrul şi ţinându-şi rochia deasupra genunchilor cu cealaltă. Ai grijă, e mai adâncă aici. Se îndreptă către ea, păşind cu atenţie peste pietrele alunecoase.

— Am reuşit, spuse ea când luă castronul. Apa foarte rece îi tăiase răsuflarea, ajungându-i acum până la coapse. Dădu drumul rochiei, materialul subţire al acesteia închizându-se la culoare pe măsură ce se îmbiba cu apă. Îi întinse castronul lui Will, însă când acesta vru să-l ia, ea alunecă. Aruncă blidul, dar el reuşi să o apuce de încheietură. Christian îşi regăsi echilibrul şi zâmbi. Îl privi pe Will şi se îmbujoră pe dată.

Ţinând-o de încheietură, Will îi simţi pulsul accelerat.

— Will, eu…

— Ai scăpat castronul.

Privind peste umăr, Will îi văzu pe Simon şi David pe mal. Grăjdarul îl privea iscoditor. David rânjea. Will îi dădu drumul lui Christian şi pescui blidul.

— Sir William Wallace vrea să vorbească cu tine, spuse David, după ce Will ieşi din apă, urmat îndeaproape de Christian. Asta dacă nu eşti foarte ocupat, adăugă el.

— Ţi se pare că sunt ocupat? Will se uită la Christian, care îşi storcea rochia, aplecată peste maldărul de castroane murdare, cu spatele la el. Îşi luă cămaşa de corp şi o trase pe el.

După ce plecară către tabără, mergând printre copaci, David se apropie de el.

— Nu face pe prostul, unchiule. Te-am văzut.

Will se opri şi se întoarse către el.

— Dacă ţi se pare că ai văzut ceva, să ştii că te înşeli.

Zâmbetul lui David pieri.

— Îmi pare rău, eu…

— Întoarce-te la antrenament, te rog. Nu cred că nu mai ai nevoie de practică.

David îl privi stăruitor.

— Dacă sunt atât de incompetent, atunci de ce m-a numit cavaler sir William? Porni nervos printre arbuşti.

Will vru să strige după el, însă se opri şi dădu din cap.

— Vă împrieteneaţi?

— N-ar fi trebuit să spun asta, ştiu.

— Vreau să zic acolo, replică Simon, arătând cu capul înspre râu.

Will se încruntă.

— Şi tu?

— Când trăieşti într-un astfel de loc, unul lângă altul, unele lucruri se observă cu mai multă uşurinţă, zise Simon, grăbindu-se pentru a ţine pasul cu Will, care o luase din loc. Eu aş avea mai multă grijă, dacă aş fi în locul tău. Nu cred că vrei să ţi-l faci duşman pe fratele ei.

— A fost căsătorită cu fratele lui Gray, spuse Will nervos. Asta înseamnă că e cumnatul ei.

— Bine, indiferent ce-o fi, să ştii că e foarte protector. Ysenda mi-a spus că, atunci când a murit soţul lui Christian, Gray a jurat să aibă grijă de ea.

— Dumnezeule, Simon, a venit să spele vasele. Ce trebuia să fac? Să o ignor?

— Ce cauţi aici, Will? spuse Simon dintr-odată. A trecut mai bine de un an. Cât ai de gând să te mai ascunzi, purtându-te ca şi cum n-ai fi lăsat nimic în urma ta?

— Să mă ascund? Will se întoarse. Am purtat un război!

— Războiul altuia. Aceasta e bătălia lui Wallace. A lui, a lui Gray, a celorlalţi, chiar şi a lui David. Asta e casa lor.

— Este şi a mea.

— Ai petrecut mai multă vreme în Ţara Sfântă decât aici.

— Şi anii au făcut ca locul acela să devină casa mea?

— Nu. *Noi* facem ca un anume loc să ne devină casă. Se întâmplă asta când ne aşezăm la casa noastră, când ne simţim bine şi suntem fericiţi. Te cunosc, Will. Te ştiu de când aveai unsprezece ani, şi ştiu că acum nu eşti fericit, nu te simţi confortabil şi nu eşti liniştit.

— Nu vreau să vorbesc despre aşa ceva. De câte ori vrei să-ţi spun asta?

Simon se luă după el atunci când Will se îndepărtă.

— Voi înceta să te mai întreb atunci când îmi vei răspunde sincer şi-mi vei spune când vom pleca de aici.

— Voi pleca după ce Edward va fi înfrânt.

— Asta crezi că făceai în Anglia? Îl învingeai pe Edward? Îl făceai să plătească pentru tot ce a făcut aici? Privirea lui Simon era necruţătoare. Pentru că eu am impresia că tâlhăreai şi omorai.

Will se întoarse către el.

— N-am ucis pe nimeni, nu sunt asemenea… Se îndepărtă.

— Asemenea cui? Asemenea oamenilor ăstora pe care îi numeşti camarazii tăi?

— Wallace a încercat să-i oprească pe cei care au depăşit limita. Ştii şi tu că a încercat. Will dădu din cap. Nu-i poţi învinui pentru asta, Simon. Voiau să se răzbune pentru cei şapte ani de violuri şi măceluri, să se răzbune pentru Berwick şi Edinburgh. Însă mai presus de asta, voiau să supravieţuiască. Scoţia era la pământ după bătălia de la Stirling. În vreme ce noi încercam să salvăm regatul, culturile noastre putrezeau în câmp. Victoria n-a făcut ca porumbul să crească mai înalt şi dobitoacele să se îngraşe, nu-i aşa? A trebuit să invadăm Anglia, căci altfel întreaga ţară ar fi murit de foame.

— Dar cei din Northumberland şi din Cumbria? Cu ce s-au hrănit peste iarnă?

— Majoritatea şi-au găsit adăpost în Newcastle şi Carlisle, răspunse Will supărat. Însă cuvintele sale păreau seci.

După bătălia de la podul Stirling, revoltele nu încetaseră. Dimpotrivă, crescuseră în intensitate. Vestea cu privire la incredibila victorie asupra

englezilor se răspândise cu repeziciune, înfierbântând inimile şi gândurile scoţienilor. Englezii nu mai erau aceeaşi forţă teribilă, de nestăvilit. Erau oameni ca toţi ceilalţi, oameni care puteau fi ucişi. Chiar şi după moartea lui Andrew de Moray, pricinuită de rana primită în război, scoţienii continuaseră să vină sub steagul lui Wallace, iar câteva săptămâni mai târziu, mirosul sângelui fiind încă proaspăt pentru toţi, tânărul uriaş condusese armata către Anglia.

Trecând râul Tweed şi ajungând în Northumberland, distruseseră toate culturile şi uciseseră toate animalele, dăduseră foc mănăstirilor, jefuiseră oraşele şi îi uciseseră pe oamenii acestora. Locuitorii nordului Angliei, majoritatea fără să fi participat la războiul împotriva vecinilor lor, plătiseră pentru violenţele regelui lor. Şi plătiseră amarnic. Cei care reuşiseră să scape din calea scoţienilor invadatori se întorseseră la casele lor de îndată ce hoarda plecase, însă şi-au dat seama că nu mai aveau un adăpost deasupra capului ori hrană pentru iarna care se apropia. Curând, cei rămaşi fără locuinţă şi cei care sărăciseră se refugiaseră în Newcastle. Scoţienii jefuiseră ţinutul, trecând peste graniţă tot ce reuşiseră să adune pentru a-şi hrăni familiile înfometate.

Fără ca nimeni să le stea în cale, scoţienii îşi vărsaseră toată furia adunată vreme de ani buni asupra oraşelor şi satelor. Wallace şi generalii săi încercaseră să reinstaureze ordinea, recurgând chiar la pedeapsa prin spânzurare pentru cei care comiteau violenţe în mod nejustificat, însă la Stirling fusese spart un baraj, iar valul de apă nu putea fi oprit până când ultima picătură nu avea să se scurgă. Oamenii lui Wallace îi spuneau William Cuceritorul, iar numele lui le-a devenit curând cunoscut şi celor din sud, răsunând în toate comitatele din Anglia, acolo unde frica şi ura împotriva lui şi a oamenilor săi au crescut considerabil. Însă regele lor încă se afla în Flandra, iar supuşii săi nu puteau fi protejaţi. Locuitorii nordului Angliei au scăpat de mânia scoţienilor abia la mijlocul iernii, după căderea primei ninsori, care i-a determinat pe invadatori să treacă din nou dincolo de râul Tweed.

— Mi-ai promis că te vei gândi la reîntoarcerea ta în Franţa împreună cu mine, spuse Simon, urmărind schimbarea expresiei de pe chipul lui Will. Poate că Robert va reuşi să te aducă din nou în rândul cavalerilor templieri. N-ai de unde să ştii dacă Hugues va încerca să se opună. Ţi-a fost prieten. Oricum ar fi, trebuie să repari greşeala pe care ai făcut-o încălcându-ţi jurămintele. Nu poţi rămâne aici, prefăcându-te că n-ai fost niciodată

cavaler. E lucrul pe care ţi l-ai dorit toată viaţa. Nu poţi lăsa ca durerea pricinuită de ceea ce i s-a întâmplat lui Elwen să distrugă tot ce ai fost vreodată. Şi ştiu că ţi-e dor de fiica ta. Văd lucrul acesta în privirea ta de fiecare dată când Ysenda o îmbrăţişează pe Alice, o dojeneşte pe Margaret sau îl laudă pe David. La naiba, şi *mie* mi-e dor de Rose! Mi-e dor de camarazii noştri, de casa noastră.

— Nu cred că e fiica mea, Simon. Rosti cuvintele cu repeziciune şi Will păru surprins de faptul că spusese asta.

Simon rămase tăcut.

— Garin? zise el în cele din urmă, privindu-l pe Will cum se întoarce. M-am gândit multă vreme la ce spunea atunci, când a ars casa lui Andreas. Eşti sigur că e fiica lui?

Will deschise gura, apoi strânse din buze.

— Am promis că mă voi gândi la reîntoarcerea în Franţa înainte de a afla că armata lui Edward se îndreaptă în marş spre Scoţia. Nu pot pleca acum. Au nevoie de mine aici.

— Alţii au mult mai multă nevoie de tine, strigă grăjdarul când Will se îndepărtă. De data aceasta rămase pe loc.

Cu vorbele lui Simon continuând să-i răsune în urechi, Will se îndreptă către cortul lui Wallace. După împăcarea lor de la Stirling, ajunsese să se bucure de compania lui Simon, familiaritatea prieteniei lor reprezentând o adevărată uşurare după atât de mult timp petrecut printre necunoscuţi. Însă după invazia Angliei, Simon începuse din nou să-l întrebe când se vor întoarce la vechiul lor trai, de parcă lucrul acesta ar fi fost imposibil de evitat. Simon nu înţelegea. Grăjdarul credea că Will părăsise Templul şi fugise în Scoţia din pricina durerii pe care o resimţea în urma pierderii lui Elwen şi pentru a-şi proteja familia. Will nu putea să-i spună adevărul, pentru că ar fi trebuit să-i vorbească despre Frăţie şi despre Edward; ar fi trebuit să-i spună lui Simon că îl minţise toţi acei ani şi că nu-l cunoştea câtuşi de puţin. Că nu săgeata unui mameluc îl ucisese pe Garin. Ci propria lui sabie.

— Campbell, îl salută scurt Wallace când Will se apropie de corturile aşezate în cerc.

Stătea lângă foc şi ţinea în mâini o hartă ferfeniţită. Adam şi Gray se uitau peste umărul lui. În anul care trecuse de la marea sa victorie, Wallace devenise mai morocănos. Moartea camarazilor şi duşmanilor săi îşi lăsase

amprenta asupra sa, lucru uşor de văzut în ochi, pe chipul şi braţele lui brăzdate de cicatrice.

— Am primit veşti.

— Despre englezi?

— Se îndreaptă către Roxburgh. Avangarda va ajunge acolo în câteva zile. Iar regele nu e cu mult în urma lor.

— Cam câţi sunt?

— Iscoadele cred că sunt cam şapte mii de călăreţi şi mari contingente conduse de Bek şi de Warenne.

— Contele vrea să-şi răscumpere laşitatea de care a dat dovadă la Stirling, spuse Adam batjocoritor.

— Şi mai bine de douăzeci de mii de pedestraşi, încheie Wallace.

— Dumnezeule, murmură Will.

Gray îl aprobă cu o scurtă mişcare din cap.

— Nenorocitul vrea să ne dea o lecţie.

— Am mai aflat, continuă Wallace, privindu-l pe Will, că templierii i-au îngăduit regelui să-şi odihnească armata la preceptoriul din Liston. Câţiva cavaleri din Anglia, în fruntea cărora se află Brian le Jay, se îndreaptă şi ei spre nord.

Will simţi dintr-odată o apăsare în suflet.

— Loialitatea episcopului de Durham şi a contelui de Surrey nu poate fi pusă la îndoială. Când ne-am întâlnit prima dată mi-ai spus că templierii au fost constrânşi de Edward să-l ajute. Vor lupta de bunăvoie în campania asta?

Cu părere de rău, Will încuviinţă.

— Dacă Marele Maestru i-a ordonat lui Brian le Jay aşa ceva, atunci da, templierii vor lupta.

— Mai multă cavalerie împotriva căreia trebuie să luptăm, murmură Adam. Iar noi avem mai puţin de o mie de cai.

Wallace se uită la el.

— Ştiam că va sosi ziua aceasta. De ce crezi că ne-am petrecut ultimul an mărindu-ne efectivele şi antrenând lăncierii? Nimic nu se schimbă. Ne vom respecta planul. Wallace se întoarse către Will. Vreau ca tu şi Gray să supravegheaţi pustiirea pământurilor din sud şi din est. Majoritatea locuitorilor de acolo s-au ascuns în pădure. I-am prevenit deja. Cei care şi-au întârziat plecarea o vor face de îndată ce le veţi arde casele şi culturile. Wallace părea încrâncenat. Vreau ca toate cerealele să fie arse, orice

picătură de apă să fie otrăvită, iar dobitoacele să fie alungate în pădure. Vreau ca pământul pe unde va trece armata lui Edward să fie pârjolit şi mort. Când terminaţi, îndreptaţi-vă spre nord. Vom campa în apropiere de Stirling.

— Eşti sigur că Edward îşi va conduce armata către nord? întrebă Gray.

Will răspunse înaintea lui Wallace.

— Preceptoriul Templului din Liston se află pe drumul spre nord. Dacă Edward vrea să-şi ridice tabăra acolo, e clar că intenţionează să atace Stirlingul. Nu e doar o regiune vitală din punct de vedere strategic, ci şi locul în care a suferit cea mai cruntă înfrângere. Vrea să se răzbune.

— Vom lăsa foametea şi setea să lucreze pentru noi pe căldura asta, murmură Wallace, uitându-se la cerul albastru-plumburiu. Când armata sa va fi slăbită şi cu moralul la pământ, atunci vom ataca.

— Atunci şi restul nobililor regatului nostru îţi vor cădea la picioare, plini de recunoştinţă, adăugă Gray cu putere.

Wallace nu răspunse.

Privindu-l, Will nu era sigur că aşa ceva i-ar fi plăcut uriaşului. Wallace părea stânjenit de reputaţia sa, care crescuse foarte mult după bătălia de la Stirling, ceea ce îi determinase pe puternicii magnaţi ai Scoţiei să-i recunoască succesul şi să-l recompenseze, ridicându-l la rangul de cavaler.

Robert Bruce, contele de Carrick, fusese cel care îl învestise. Tânărul trecuse peste voinţa tatălui său, care pregătise oraşul Carlisle pentru venirea lui Edward, şi schimbase tabăra, luptând de partea scoţienilor. Câţiva lorzi şi episcopi, urmând exemplul lui Bruce, îl proclamaseră pe Wallace gardian al ţinutului, dar chiar şi cu noul său titlu nobiliar, el rămăsese tot în pădurea Selkirk, ducând aceeaşi viaţă grea alături de oamenii săi. Când Will îl întrebase de ce, Wallace îi spusese că iţele încurcate ale nobilimii erau un lucru periculos, căci tocmai această dragoste de bogăţie şi posesiuni îi determinase pe nobilii Scoţiei să se lepede de ţara lor, iar el nu voia să repete greşeala. Însă o asemenea sfidare făţişă nu fusese pe placul tuturor. Majoritatea nobililor, se ştia, fuseseră ofensaţi de primirea lui în rândurile lor şi le era teamă de puterea lui şi de armata în continuă creştere pe care o comanda.

— Ar trebui să o luăm din loc dacă vrei să facem totul înainte de sosirea englezilor, spuse Gray.

Will rămase în urmă când îl strigă Wallace.

— Vei putea lupta împotriva fraţilor tăi templieri?

Will făcu o pauză, surprins de întrebare şi de duritatea cu care fusese adresată.

— Îmi pui la îndoială loialitatea?

— Ştiu că îmi eşti credincios, Campbell. În ultimul an ai dovedit asta de mai multe ori. Dar ai fost templier pentru mult mai multă vreme decât timpul de când faci parte din armata mea. Aş înţelege dacă ai şovăi, nevoit fiind să te lupţi cu cei cărora le-ai jurat că-i vei apăra cu preţul vieţii.

Will se gândi la bătălia care avea să urmeze. Însă tot ce putea să vadă era chipul arogantului Edward. Nu simţea decât că devine din ce în ce mai nerăbdător, că îşi doreşte cu ardoare să-l întâlnească pe câmpul de luptă. Dădu din cap.

— Ştiu cui îi sunt credincios.

Templul Liston, Scoţia
21 iulie 1298

Edward închise ochii, încercând să se odihnească. Picături de sudoare i se prelingeau pe spate, iar hainele de mătase i se lipiseră de piele. Aerul care intra pe fereastră era fierbinte. Se auzea zumzetul soldaţilor şi cailor de dincolo de zidurile preceptoriului. Ceva mai aproape, răsunau distonant notele care coborau şi urcau ale unei harpe. Muzica ar fi trebuit să-l liniştească, însă lui i se părea de-a dreptul supărătoare. După câteva momente, Edward se ridică din pat.

— Ajunge.

Muzica se opri.

— Vreţi să beţi, stăpâne? Un paj se apropie cu un pocal plin cu vin.

Edward se strâmbă după ce luă o înghiţitură.

— E cald.

— Îmi pare rău, maiestate. Au stat prea mult in soare butoaiele.

Edward aruncă pocalul, împroşcând peretele şi pe un alt paj cu vin roşu.

— Animalele din menajeria regală mi-ar fi fost de mai mult ajutor! Pieriţi din faţa ochilor mei!

Neavând nevoie de încă un îndemn, pajii ieşiră repede, lăsându-l pe Edward să se plimbe nervos prin încăperea sufocantă. Era chinuit de tot felul de gânduri. Grijile acestea îi acaparau toată atenţia. Nu înţelegea cum de evenimentele luaseră o astfel de întorsătură. În urmă cu o lună plecase în fruntea unei armate uriaşe, plin de convingere şi înflăcărare.

Pentru războiul acesta, Edward reuşise să obţină ajutorul întregului său regat; semăna cu un război sfânt având în vedere zelul celor chemaţi la luptă de către preoţi şi pristavi. Fuseseră chemaţi la arme pedestraşi şi arcaşi din Ţara Galilor şi Irlanda, călăreţi şi trăgători cu arbaleta din Gasconia şi alţi vasali de-ai săi, în vreme ce locuitorii întregului regat erau convinşi să-i urască pe scoţieni. Preoţii vorbiseră despre crimele lui Wallace şi ale oamenilor săi în toate colţurile Angliei. Scoţienii erau nişte căpcăuni. Mâncau bebeluşi, siluiau măicuţe şi hăcuiau preoţi. La vremea plecării armatei lui Edward, întreaga Anglie se ruga pentru ei. Aveau să-i nimicească pe scoţienii cei huliţi, să răzbune atrocităţile comise în Northumberland şi Cumbria. Monstrul Wallace şi oamenii săi trebuiau să moară.

Imediat după trecerea graniţei, înaintaseră către Edinburgh, una dintre puţinele cetăţi care rezistaseră revoltei scoţienilor. Însă în loc să găsească locuitori înspăimântaţi pe care să-şi verse mânia şi oraşe pe care să le jefuiască, regele şi oamenii săi nu întâlniseră decât pământuri pustiite şi sterpe. La început fuseseră surprinşi. Apoi, continuându-şi marşul care deveni o adevărată corvoadă sub soarele arzător, începuseră să fie deranjaţi de împrejurimile abandonate, acestea reuşind chiar să-i înnebunească în cele din urmă.

Din Roxburgh până la Templul Liston, toate aşezările prin care trecuseră fuseseră părăsite. Casele din nuiele, cu pereţii tencuiţi, erau goale, iar dincolo de uşile lor deschise era linişte. Soldaţii englezi le luaseră cu asalt, răsturnând mobila, deschizând butoaie şi cufere. Nu găsiseră nimic de valoare sau de mâncare, astfel că-şi continuaseră drumul pe câmpurile sterpe unde răsăriseră ca nişte picături de sânge maci, ridicând praf cu cizmele pe care le târşâiau. Transpirau şi osteneau sub cerul albastru-metalic. Armura li se freca de corp, buzele le erau crăpate şi sângerau, iar picioarele le erau pline de băşici. Raţiile lor se micşoraseră treptat, apoi dispăruseră cu desăvârşire. Uneori trecuseră pe lângă ferme care încă mai fumegau şi câmpuri arse şi negre. Arcaşii trăgeau în corbii care se roteau deasupra cadavrelor în descompunere ale vitelor, iar carnea crudă era împărţită pe ascuns doar câtorva companii norocoase. Dar pentru majoritatea soldaţilor, fiecare marş epuizant se termina cu stomacul gol şi visau din ce în ce mai des la mâncare.

Nimeni nu ştia unde se află inamicii, căci nu mai rămăsese niciun om care să le ofere informaţii unde s-ar afla Wallace. Erau trimise iscoade, însă

acestea se întorceau fără veşti. Mulţi soldaţi îşi petreceau nopţile treji, aşezaţi în jurul focurilor de tabără, privind înspre întunericul din depărtare, aşteptând să zărească strălucirea fierului în lumina lunii. Cu două zile înainte să ajungă în Edinburgh, în nord se stârnise o furtună, vântul biciuindu-le feţele. În noaptea aceea priviseră cerul străbătut de fulgere care se reflectau în marea îndepărtată. Edward organizase o flotă care să înainteze alături de ei de-a lungul coastei de est, şi cu care să se întâlnească în Leith pentru a le furniza mult aşteptatele provizii. Însă atunci când armata ajunsese în Edinburgh, în loc să găsească nave încărcate cu grâne şi carne, docurile portului erau pustii. Se spunea că furtuna îi forţase să se întoarcă, astfel că acum îi ameninţa foametea. A doua zi sosiseră trei vase, însă cu excepţia câtorva saci de grâne care fuseseră trimişi imediat gărzii regale şi comandanţilor, în calele acestora nu se aflau decât butoaie cu vin. După plecarea trupelor către Templul Liston, soldaţii începuseră să se îmbolnăvească. Galezii şi irlandezii, care supravieţuiseră cu raţii infime chiar şi înainte ca acestea să se epuizeze, fuseseră nevoiţi să se hrănească cu iarbă şi scoarţă de copac. Regele îl trimisese pe Anthony Bek să asedieze două castele din apropiere, din care ar fi putut fi lansat un atac, însă asta se întâmplase cu aproape o săptămână în urmă, şi de atunci nu mai primise nicio veste de la episcop.

Edward se opri şi se afundă în patul său, care fusese transportat din apartamentele sale din York în reşedinţa templierilor. Cu toţii fuseseră surprinşi de înfrângerea de la Stirling de anul trecut, pentru că nimeni nu se aşteptase la aşa ceva. Însă la doar câteva luni după asta, evenimentele din Flandra luaseră o întorsătură neaşteptată, transformându-se într-un adevărat coşmar.

Când ajunsese în Ghent toamna trecută, Edward se întâlnise imediat cu Guy de Dampierre pentru consolidarea alianţei împotriva francezilor. După ce fuseseră înştiinţaţi că armata regelui Filip se îndreaptă în marş către Flandra, forţele anglo-flamande plecaseră în întâmpinarea lor către Vyve-Saint-Bavon. Francezii îi puseseră pe fugă în mai puţin de o oră. La scurt timp după aceea, când răniţii încă se mai întorceau în Ghent, Edward aflase despre bătălia de la Stirling. Lăsându-l pe Guy de Dampierre să-l înfrunte singur pe victoriosul Filip, regele anulase căsătoria şi se întorsese în Anglia pentru a răzbuna înfrângerea. Era însă conştient de cât de incompetent începea să se dovedească a fi. Toţi baronii susţineau această nouă campanie,

însă se temea că dacă nu le va oferi o victorie decisivă, murmurele de nemulţumire aveau să se transforme cu repeziciune în nesupunere.

Posibilitatea ca Anglia să se confrunte cu un război civil se strecurase cu uşurinţă în mintea lui Edward, invadându-l ca o otravă, slăbindu-i puterile. În urmă cu câteva luni, le spusese generalilor săi în timpul unui discurs fulminant la York că vrea ca după moarte pe monumentul său funerar să scrie *Scottorum Malleus.* Ciocanul scoţienilor.

Ascultând zgomotele armatei gata să se răzvrătească din pricina foametei, cuvintele rostite atunci păreau să-şi bată joc de el.

— Maiestate!

Se deschise uşa şi intră contele de Surrey.

Înfrângerea de la Stirling îşi lăsase amprenta asupra lui John de Warenne, îmbătrânindu-l brusc. Era tras la faţă, avea părul grizonant şi mergea şchiopătat, neputând îndoi piciorul afectat de gută. În urma sa intră Brian le Jay. Chipul maestrului templier era ars de soare, iar pielea de pe nas începuse să se cojească. Niciunul dintre ei nu era pe placul lui Edward. De Warenne îi amintea de ruşinoasa înfrângere, iar le Jay fusese mai degrabă o povară decât un ajutor, executând ordinele fără nicio tragere de inimă, punând la îndoială aproape orice decizie.

— Templierii au distribuit şi ultimii saci de grâu, stăpâne, spuse de Warenne cu glas puternic. N-a mai rămas nimic.

— Dar în depozitele lor personale? Acolo nu mai e nimic? întrebă Edward privindu-l stăruitor pe le Jay.

— Şi noi trebuie să avem suficiente provizii, maiestate, răspunse cu hotărâre templierul. Altfel nu-ţi vom putea fi de folos pe câmpul de luptă.

— Care câmp? se repezi Edward. Care bătălie? Am aflat ceva despre ei?

John de Warenne dădu din cap dezaprobator.

— Nimic.

— Atunci spune-le iscoadelor că, dacă nu au nimic de raportat, nici să nu se mai întoarcă!

— Maiestate, murmură de Warenne, soldaţii sunt neliniştiţi. Nu mai putem continua astfel. Vor începe să dezerteze dacă nu le umplem stomacurile şi dacă nu le dăm o armată cu care să se lupte. S-ar putea să trebuiască să ne întoarcem în Edinburgh. Acolo există mai multe şanse de a găsi ceva de mâncare.

— Nu, spuse brusc Edward. Rămânem până se întoarce Bek. Dacă a fost victorios, atunci va aduce provizii din cele două castele. Făcu o scurtă

pauză, privind un butoiaş de vin. Mult mai multe se găseau în afara zidurilor preceptoriului, încărcate în care. Până atunci, împarte vinul pe care l-am luat de pe vase. Le va ridica moralul.

De Warenne încuviinţă, însă le Jay ripostă.

— Vin, maiestate? Majoritatea oamenilor n-au mâncat nimic în ultimele zile. Dacă vor bea pe căldura aceasta…

— Nu mi te opune, le Jay, răspunse Edward. Îţi jur că-mi voi pune armata să-ţi atace preceptoriul. Promisiunea că vor găsi carne şi bere înăuntru va fi suficientă ca să-i motiveze.

Ochii lui Brian le Jay sclipiră, plini de furie. Înghițindu-și răspunsul, încuviinţă şi părăsi încăperea cu paşi mari.

O oră mai târziu, când butoaiele cu vin de Gasconia fuseseră duse în tabăra soldaţilor, se auziră uralele vlăguite ale acestora. Ameţiţi de soare şi de epuizare, oamenii băură castroane întregi. Unii îşi împingeau camarazii deoparte pentru a ajunge la lichidul dulce care le înţepa gâtlejurile uscate şi le năclăia gurile. Brian le Jay şi Maestrul templier al Scoţiei priveau tăcuţi din spatele porţilor preceptoriului în vreme ce soldaţii mergeau împleticit pe tot cuprinsul taberei, unii dintre ei vomitând aproape imediat după ce dădură pe gât vinul care îşi făcuse efectul cu repeziciune în stomacul gol. Uralele şi râsetele celor beţi se transformară curând în certuri şi strigăte. O companie de soldaţi galezi, nervoşi din pricina raţiilor infime, dădură să atace carele cu provizii ale gărzii regale. Soldaţii englezi îi opriseră şi astfel se iscă o încăierare. Câţiva preoţi încercară să pună capăt luptei, postându-se între cele două companii şi rugându-i să cadă la înţelegere. Însă unii dintre ei fură ucişi în zăpăceala creată.

Când încăierarea celor ameţiţi de băutură se transformă în revoltă, baronii îşi trimiseră cavalerii să înăbuşe luptele, însă apariţia călăreţilor în armuri n-a fost suficientă pentru a pune capăt conflictului. Toţi galezii au sărit în ajutorul camarazilor lor care fuseseră împresuraţi şi la fel au făcut şi englezii, până când jumătate din pedestraşi se băteau unii cu alţii. Englezii erau mult mai numeroşi, astfel că galezii fură alungaţi din tabără. Fugiră într-o pădure din apropiere, lăsând în urma lor aproximativ o sută de morţi pe iarba plină de resturi din butoaie.

Edward privi înspre locul bătăliei din apropierea porţilor preceptoriului. Se lăsa seara, iar soarele arunca în jur o lumină roşie. Fusese săpată o groapă, iar morţii erau aruncaţi acolo. De Warenne îi aduse un mesaj din partea galezilor, care îl ameninţau că vor trece de partea scoţienilor. Edward

răspunse furios, spunând că duşmanii lui pot face ce cred ei de cuviinţă, căci oricum avea să-i zdrobească curând pe câmpul de bătălie. Însă simţi cum îl cuprinde disperarea, şi începu să tremure, deşi era o seară toridă. O singură decizie greşită şi ar putea pierde şi ultima fărâmă din autoritatea sa şi aşa ştirbită.

Chiar atunci se întoarse Anthony Bek, călărind pe drumul către preceptoriu împreună cu războinicii săi din St Cuthbert, urmăriţi de soarele arzător.

Edward văzu carele pline cu lăzi şi butoaie pe care le aducea compania şi se duse în întâmpinarea lor. Speranţele sale crescură când episcopul de Durham ajunse la porţile Templului şi-i aduse la cunoştinţă victoria sa asupra celor două castele. Acesta aflase de la cineva din Edinburgh că navele cu provizii ajunseseră în cele din urmă la Leith, încărcătura având să ajungă la ei cât de curând. Însă cele mai bune veşti erau acelea că iscoadele lui Bek văzură inamicii. Wallace şi armata sa se aflau la numai douăzeci de kilometri depărtare, la sud de Stirling, în apropiere de Falkirk.

Falkirk, Scoţia
22 iulie 1298

Aerul era nemişcat, nu se simţea nicio adiere. Armata engleză îşi ocupa poziţiile în faţa unui pârâu îngust. Dincolo de el, pe coastele înclinate ale unei zone mlăştinoase, Wallace îşi dispunea trupele în formaţie de luptă. Era trecut de zece dimineaţa, iar soarele strălucea din plin, cerul senin părând complet lipsit de culoare.

Din pădurile care înconjurau mlaştinile ieşeau pedestraşi cu suliţe lungi de peste trei metri şi jumătate. Urmând ordinele lui Wallace şi ale generalilor săi, coborâră pantele şi se adunară în patru mari cercuri. Soldaţii de la margine îngenuncheară de îndată, lăsându-şi un genunchi în iarba mică şi fixând suliţele cu celălalt, capătul cel gros în pământ, iar vârful ascuţit îndreptat în afară, uşor înclinat. Cei din spatele lor stăteau în picioare, având şi ei lăncile îndreptate spre înainte, astfel încât falanga ajunsese să acopere în întregime colina. Între cercuri se aflau companii de arcaşi, iar în spatele pădurii de lănci şi săgeţi era cavaleria scoţiană. Alături de Wallace şi de oamenii săi mai erau şi câţiva conţi şi lorzi, însoţiţi de companii de cavalerie, însă nobilii rămâneau totuşi o forţă mult mai mică în comparaţie cu oamenii din popor care alcătuiau cercurile.

Soldaţii priveau agitaţi înspre inamicii care se dispuneau în formaţie de luptă în apropierea pârâului, însă cu toţii rămaseră fermi pe poziţii. Aproape întreaga Scoţie fusese eliberată. Acum şi aici aveau mult mai mult de pierdut decât avuseseră în acea zi de vară din urmă cu un an de pe dealurile Ochil, dar şi mult mai mult de câştigat. Dacă ar fi putut să-i învingă pe englezi încă odată, chiar sub ochii nemilosului lor rege, ar fi fost ultima lovitură de care ar fi avut nevoie.

Wallace se duse în faţa lor, strigând pentru ca toţi soldaţii să-l audă. Le ridică moralul, îi umplu de energie şi-i făcu să creadă cu tărie în ţelul lor. Apoi, în cele din urmă, rânjind sălbatic, le spuse:

— *V-am adus aici, în ring! Vreau să văd dacă ştiţi să dansaţi!*

Drept răspuns se auziră uralele puternice ale oamenilor.

***

Când strigătele scoţienilor de pe coline ajunseră până la tabăra engleză, Edward se uită peste umăr. Strânse din dinţi, însă nu făcu niciun fel de comentariu atunci când le ordonă comandanţilor să-şi ocupe poziţiile. Englezii se îndreptară către companiile lor privind cu atenţie pârâul şi coastele dealului care se ridica dincolo de el. Wallace alesese câmpul de luptă foarte bine; avea să lupte de pe o poziţie mai înaltă şi având pădurea ca refugiu. Ei aveau să atace în pantă şi cu un curs de apă în spatele lor. Însă, în ciuda acestui dezavantaj, soldaţii lui Edward erau dornici de luptă. În afara numărului impresionant de pedestraşi, armata lor era compusă din alte patru regimente de cavalerie, în fruntea cărora se aflau conţii de Lincoln, de Norfolk, de Hereford şi episcopul de Durham.

Acestea erau suplimentate de cavalerii lui John de Warenne şi de templierii aflaţi sub comanda lui Brian le Jay. Mai erau o unitate de călăreţi din Gasconia şi o mulţime de companii mai mici, conduse de baroni şi lorzi care fuseseră chemaţi la arme de datoria lor feudală. Edward avea sub comanda sa aproape o mie de gărzi regale, cu toţii îmbrăcaţi în veşminte stacojii, culoarea stindardului său.

După ce Bek adusese veşti în privinţa zonei unde se aflau scoţienii noaptea trecută, toate disensiunile din tabăra engleză se risipiseră. Galezii se întorseseră în tabără protestând printre dinţi, fiind atraşi de promisiunea că vor avea ce mânca. Ştiind unde se află inamicii, armata părăsise Templul Liston odată cu lăsarea întunericului. Era trecut de mijlocul verii, însă nopţile încă erau răcoroase şi armata ajunsese până în apropiere de Linlithgow când Edward ceruse ridicarea taberei. Soldaţii, aşezându-se pe

iarba caldă, începuseră să vorbească între ei în aşteptarea bătăliei, pregătindu-se pentru a doua zi: îşi strângeau armurile, verificau săbiile şi arcurile, se rugau. Chiar înainte de răsăritul soarelui plecaseră iarăşi. Ajungând lângă Falkirk, zăriră liniile de suliţaşi pe dealul din apropiere. Ştiind unde se află inamicul, Edward ceruse ca întreaga armată să se oprească pentru rostirea rugăciunilor de dimineaţă. Dădu ordin apoi ca ultimele provizii să fie împărţite trupelor, însă generalii erau atât de nerăbdători să lupte, încât refuzaseră şi, în ciuda foamei care îi deranja pe toţi, insistară să continue marşul.

La sunetul trompetelor, cavaleria englezilor începu acum să înainteze, caii acestora fornăind şi tropăind zgomotos. Trecură pârâul lăsându-se pe spate atunci când animalele coborâră malul şi intrară în apa mâloasă, apoi urcară în grabă pe celălalt mal şi începură să meargă la trap. Având atenţia îndreptată către scoţienii de pe colinele din faţă, cavalerii nu văzură pământul mocirlos dinaintea lor până când primele linii de cavaleri nu ajunseră la el. Caii lor se scufundară cu uşurinţă în mâlul negru, mascat mişeleşte de iarba înaltă şi de florile sălbatice. Cavalerii strigară uimiţi şi înfricoşaţi când caii se speriară şi începură să se arunce în faţă, căutând pământ mai tare, adâncindu-se însă tot mai mult în noroi. Bărbaţii se agăţară cu disperare de şeile cailor în vreme ce aceştia se străduiau să înainteze în mâlul lipicios. În tot acest timp, scoţienii de pe coline făceau glume pe seama lor şi râdeau văzând cât de uşor căzuseră în capcană.

Privindu-şi trupele risipite, Edward dădu pinteni calului său, Bayard, şi trecu dincolo de pârâu, strigându-le ordine comandanţilor săi. Încet, avangarda se retrase din noroi. Episcopul Bek, care călărea alături de oamenii săi în zona dintre pârâu şi mlaştină, le spuse tuturor că pământul era ceva mai tare înspre est. O altă companie, în fruntea căreia se aflau conţii de Hereford şi de Norfolk, descoperi că acelaşi lucru era valabil şi înspre vest. Scoţienii tăcură când cavaleria engleză se regrupă şi o apucă spre stânga şi spre dreapta, înconjurând zona în care se aflau ei.

— Arcaşi! strigă Wallace din vârful colinei, stând în şa.

Arcaşii scoţieni, aşezaţi între formaţiunile de lăncieri, îşi pregătiră săgeţile şi lansară două dâre negre înspre armatele reunite ale englezilor care ocoleau cercurile şi se îndreptau către Wallace şi liniile de cavalerie. Spre deosebire de arcaşii galezi, ale căror putere şi acurateţe puteau propulsa o săgeată prin armura soldaţilor, arcurile mai scurte ale scoţienilor nu aveau forţa necesară pentru a străpunge apărătorii metalice ale

englezilor. Câţiva cai fură loviţi de săgeţile acestora, însă pentru fiecare om ucis, alţi o mie se lansau în atac, prinzând viteză după trecerea de vârful colinei, în drumul lor către cavaleria scoţienilor. Soldaţii lui Wallace fură cuprinşi de teamă văzând hoarda de soldaţi îmbrăcaţi în armuri care veneau ca un val înspre ei, ţinându-şi lăncile îndreptate înainte. Când o parte din ei îşi întoarseră caii şi o luară la goană înspre pădure, Wallace le strigă să rămână pe poziţii, însă curajul celor care rămaseră nu fu suficient. Scoţienii aflaseră pentru prima oară cât de puternică putea fi şarja cavaleriei englezeşti.

Englezii se izbiră de ei precum un zid de oţel, nimicind şubreda lor linie de apărare, măcelărindu-i pe cei care le stăteau în cale şi gonindu-i pe ceilalţi. Scoţienii fură puşi pe fugă. Ţăranii care compuneau cercurile de suliţaşi priviră înspăimântaţi cum îi abandonează comandanţii lor, adăpostindu-se în pădure, acolo unde copacii făceau imposibilă intrarea englezilor pe caii lor de luptă. Nu mai rămăseseră decât Wallace şi o mână de oameni. Văzând că bătălia din vârful colinei fusese pierdută, galopară nebuneşte către infanterie. Wallace descălecă şi-şi aruncă securea, apoi apucă o suliţă şi se alătură oamenilor din prima linie a uneia dintre formaţiuni, strigând ordine până ce răguşi, în vreme ce cavalerii englezi se întorseseră, fugărindu-i pe arcaşii scoţieni. Pedestraşii priviră neputincioşi cum arcaşii fură izolaţi în urma atacului cavaleriei, care îi urmări de-a lungul colinei ca pe nişte iepuri fricoşi. Gonind, cavalerii strigară cu bucurie când primii dintre ei loviră cu săbiile sau cu lăncile arcaşii, camarazii din spatele lor trecând cu caii peste cei răpuşi, înfigând trupurile în pământul negru, în vreme ce copitele animalelor rupeau oasele şi spinările acestora de parcă ar fi fost nişte crenguţe. În mai puţin de cincisprezece minute, tot ce mai rămăsese din armata scoţiană erau cele patru uriaşe formaţiuni de lăncieri care se pregăteau să întâmpine atacul englezilor care se învârteau în jurul lor.

— Rămâneţi pe poziţii! strigă Wallace în vreme ce cavalerii se aplecau asupra lor. *Rămâneţi pe poziţii!*

***

Aflându-se la adăpostul pădurii, Will se aplecă în şa ţinându-şi respiraţia atunci când englezii atacară formaţiunile de lăncieri. În primele secunde, Will nu reuşi să înţeleagă ce se întâmplă; nu se vedea decât o pată de armuri, culori şi mişcare, apoi aerul fu străpuns de strigătele cailor şi oamenilor. Scoţienii rezistaseră, iar englezii intraseră direct în lăncile lor.

Cavalerii îşi întoarseră caii şi se retraseră, lăsând în urma lor o mulţime de camarazi morţi ori în agonie. Caii fuseseră străpunşi cu vârfurile lăncilor şi se prăbuşiseră la pământ, zdrobind sub ei călăreţii ori aruncându-i în desişul de suliţe. Când cei răniţi încercară să se ridice în picioare, scoţienii din rândurile următoare îi înjunghiară, ucigându-i. În jurul lui Will se auziră murmure de uşurare când îşi dădură seama că formaţiunile respinseră atacul.

— Unchiule!

Will se întoarse şi-l văzu pe David călărind alături de Adam. Ambii erau năduşiţi.

— Eşti rănit, spuse David privind braţul lui Will.

Tunica îi era ruptă, iar cămaşa de zale de dedesubt fusese zdrenţuită într-o linie zimţată prin care se putea vedea carnea sfâşiată. Un cavaler englez îl prinsese în timpul atacului, tăindu-l cu sabia.

— Voi supravieţui. Will îl privi pe Adam. Conţii unde sunt?

— Majoritatea au fugit, luând şi cavalerii cu ei. Au luat-o prin pădure, înapoi către Stirling. Au spus că n-are niciun rost să-şi piardă viaţa aici. *Jigodiile!* scuipă Adam.

Will se uită printre copaci la ce mai rămăsese din cavaleria lui Wallace, care se împrăştiase în pădure după şarja englezilor. Cu toţii îi priveau pe duşmani cum se aruncau asupra formaţiunilor de lăncieri. Erau mai puţin de cinci sute de călăreţi. Jumătate dintre ei erau răniţi, unii de moarte, iar o treime rămaseră fără cai.

— Să sperăm că formaţiunile de lăncieri vor rezista. Căldura va slăbi atacul englezilor. Dacă oamenii noştri îşi vor menţine poziţiile, cavalerii vor trebui să se retragă mai devreme sau mai târziu.

— Şi dacă nu vor rezista? întrebă Adam.

Will nu răspunse. Îşi întoarse privirea spre pedestraşii aşezaţi în cerc.

Din când în când, englezii lansau câte un nou atac asupra formaţiunilor de lăncieri, tot mai frustraţi de faptul că erau respinşi şi pierdeau oameni şi cai. Aruncau securi şi lănci înspre pedestraşii din formaţiuni, însă chiar dacă murea câte un om, cei din apropierea lui se strângeau imediat, aşa cum fuseseră instruiţi de Wallace. Curând, în mijlocul fiecărei formaţiuni zăceau o mulţime de arme engleze.

Nu peste mult timp, se auziră trompetele şi cavalerii se retraseră mânioşi. Will, privind cu atenţie din rândurile cavaleriei ascunse la marginea pădurii, văzu cum comandanţii se îndreptară către stindardul stacojiu al lui Edward,

ridicat undeva în partea dreaptă a câmpului de bătălie. Se gândi că regele e acolo, mergând printre soldaţi, şi simţi un ghimpe în inimă. Scoţienii din pădure tăcură dintr-odată, în vreme ce arcaşii galezi îşi ocupară poziţiile pe colina din faţa cavaleriei înfrânte. Îşi fixară ţintele şi traseră.

Săgeţile căzură asupra formaţiunilor cu viteză nimicitoare, trecând prin haine şi armuri, perforând braţe ridicate şi gâturi, izbindu-se în capete şi piepturi, aruncându-i pe spate pe cei loviţi. Încet, dar sigur, apărură goluri în formaţiunile circulare. Răsună pentru a doua oară o trompetă, iar cavaleria engleză îşi începu atacul.

— *Dumnezeule, nu,* murmură Will, văzând că lăncierii o luară la goană înspăimântaţi. Wallace se afla printre ei, la fel şi Gray şi alţi o sută de bărbaţi care li se alăturară pe parcursul ultimului an. Însă cel mai grav lucru era acela că Simon era acolo. Fără să gândească, îmboldit doar de inimă, Will îşi împlântă călcâiele în burta calului şi ieşi din pădure.

Nu era singurul care făcuse asta. Văzându-şi camarazii în pericol, grupuri de câte douăzeci de cavaleri ieşiră şi ei din pădure, David şi Adam aflându-se printre ei. Câţiva cavaleri englezi se rupseră de corpul principal al armatei şi o apucară înspre ceata de călăreţi care coborau pe coastele dealurilor, însă majoritatea îşi îndreptară atenţia asupra lăncierilor care spărgeau rândurile. Masacrul începu imediat, englezii ucigându-i fără milă pe scoţienii puşi pe fugă, mulţi dintre aceştia îndreptându-se chiar spre mlaştina în care încercaseră să-i atragă pe duşmani. Oamenii se împotmoleau în mâlul negru, lipindu-se de el ca nişte albine în miere.

Brian le Jay strigă mânios la patru scoţieni, rotindu-şi sabia. Nu fu atent la pământul din faţă, iar calul său călcă într-o băltoacă şi maestrul scăpă sabia din mână. Unul dintre scoţieni, mergând de-a buşilea prin mlaştină, apucă sabia care căzuse în apropiere. Văzându-l pe maestrul templier că se chinuia să-şi mâne calul care se scufundase în mâl până la abdomen, scoţianul se apropie de el cu sabia în mână. Le Jay îl văzu. Îşi scoase piciorul din scară, trăgând afară cizma din noroiul lipicios, şi-l lovi pe soldat.

Mişcarea dezechilibră şi mai mult calul, care se răsturnă pe o parte, trăgându-l şi pe Le Jay după el. În acelaşi moment, scoţianul ridică sabia şi o înfipse în gâtul lui Brian le Jay.

Will îşi îmboldi calul către formaţiunea din partea stângă a câmpului de luptă, acolo unde ştia că se află Simon, călărind furios şi respirând greu prin deschizătura coifului. Îşi fixă privirea asupra masei de oameni, fără să

observe călăreţul care venea înspre el. Simţi imediat o lovitură puternică în partea laterală a calului. Animalul se ridică pe două picioare şi se prăbuşi, aruncându-l din şa. Se lovi de pământ şi se rostogoli de câteva ori, pierzându-şi coiful.

Când se opri, ameţit, Will se întinse pe spate, gâfâind, cu faţa la soarele strălucitor. Se întoarse, gemând, iar când se săltă şi se sprijini în mâini, îl văzu pe atacatorul său întorcându-şi calul şi venind iarăşi înspre el. Clătinându-se pe picioare în vreme ce se ridica şi-şi trăgea sabia, Will văzu, înainte de a se lăsa pe vine cu gândul de a sări din loc, o pată roşie pe mantia albă a cavalerului, realizând că era un templier. Sări într-o parte, făcând un arc de cerc cu sabia şi reteză picioarele din faţă ale calului. Animalul se prăbuşi înainte, aruncându-şi călăreţul peste cap. Cavalerul căzu cu un zgomot puternic şi rămase nemişcat. Fără să-i dea posibilitatea de a se ridica, Will sprintă către el şi vârî iute sabia prin fanta pentru ochi a coifului, apăsând cu putere. Ţâşni sânge, iar corpul bărbatului se zvârcoli câteva secunde, până când Will trase sabia şi se prăbuşi în iarbă.

Zgomotele bătăliei şi ale măcelului păreau să se estompeze, în vreme ce Will îl privea atent pe templier, a cărui mantie albă se îmbiba cu sângele ce se scurgea de sub coif. Dintr-odată, Will se aşeză în genunchi, şi-l privi pe bărbat, curios să vadă dacă nu cumva era cineva cunoscut. Îi stătu inima în loc când îi trecură prin faţa ochilor chipurile lui Robert şi al lui Jacques, ba chiar şi cel al lui Hugues, cu toate că niciun cavaler francez, darămite Marele Maestru, nu se afla pe câmpul de luptă. Înainte să vadă chipul celui mort, îşi auzi numele strigat de undeva din apropiere. Se auzi tropăitul unui cal. Will se ridică. Când se întoarse, văzu un alt cavaler templier care se apropia vijelios cu sabia scoasă, voind probabil să-şi răzbune fratele. Will îşi ridică iataganul pentru a bloca lovitura. Sabia reflectă razele soarelui în ochi, apoi se auzi un sunet metalic şi îşi simţi mâna răsucită, dată într-o parte. La sfârşit, simţi o ciudată stare de uşurare. Cavalerul îşi continuă drumul, iar Will se învârti pe loc. Căzând, privi iataganul din mâna sa. Era frânt. Apoi pământul se apropie cu repeziciune şi se izbi de el.

16

Câmpul de bătălie de la Falkirk, Scoţia
22 iulie 1298

Cerul, pământul, sus, jos; toate lucrurile erau deformate. Gura îi era plină de sânge şi pământ. Vru să scuipe, însă nu mai avea salivă. Îşi simţea corpul sfărâmat şi-l durea capul. Aproape auzea cum îl doare.

Will îşi înfipse mănuşile în pământ şi se ridică în mâini, apoi se chinui până când reuşi să stea în patru labe, ameţit şi îngreţoşat. Aerul nemişcat era încărcat de o duhoare îngrozitoare, greu de respirat. Îşi dădu seama de la ce vine mirosul când îi reveni vederea. Colina pe care se afla era plină de cadavre. Soldaţii erau sfârtecaţi şi hăcuiţi, reduşi doar la nişte bucăţi de carne. Membrele lor, de care rămăseseră agăţate câteva fâşii de haine, zăceau pe lângă trupuri în cele mai ciudate poziţii. Capetele separate de corp priveau în gol către cer. Un bărbat din apropierea lui era pe jumătate îngropat în propriile sale măruntaie care ieşiseră printr-o tăietură de pe abdomen. Will simţi un gust amărui în gură şi reuşi cu greu să-şi ţină echilibrul când începu să vomite. Ştergându-şi gura cu mâneca sfâşiată, Will auzi iarăşi sunetele ca de ciocan care-i îngreunau capul. După câteva secunde, îşi dădu seama că de data aceasta se auzeau din exterior. Veneau de peste tot.

De-a lungul colinelor, soldaţii englezi călcau peste cadavre ucigându-i pe cei răniţi, hăcuind trupurile cu săbiile şi securile lor ca şi cum ar fi fost lemne de foc. Cavaleria îi hăituia pe cei care supravieţuiseră şi încercau să ajungă în pădure. Will îşi aminti că-şi îmboldise calul înspre formaţiunile de lăncieri când acestea se spărseseră, revăzu atacul templierului asupra sa, apoi cum căzuse de pe cal. Apoi… Se întoarse, căutându-şi prin iarbă iataganul. Îl găsi sub el. Ridicându-l, se uită prostit la sabia care se termina brusc la nici măcar treizeci de centimetri de mâner. Întorcând-o pe cealaltă parte, îşi aduse aminte că cineva îl strigase chiar înainte ca al doilea templier să-l lovească. Recunoscând vocea aceea simţi un pumn în piept. David. Băgându-şi sabia ruptă în teacă, o luă înainte, chinuit de durere. Mergând de-a buşilea printre cadavre, Will fu izbit de mirosul îngrozitor al morţii. Ici-colo, cei peste care trecea se mişcau, zvârcolindu-se în agonie. De câteva ori nimeri cu mâna în ceva lipicios şi curând mănuşile sale deveniră roşii. Cineva îl apucă de încheietură, speriindu-l.

Ochii sticloşi ai soldatului îl priveau atent.

— Te rog, ajută-mă. Nu-mi mai simt picioarele.

Will privi în josul corpului către locul în care ar fi trebuit să se afle picioarele. Se termina chiar sub bust.

— Îmi pare rău, spuse el cu voce groasă, trăgându-şi mâna.

Înaintând, auzi în jurul său ţipete şi scâncete. Rândurile soldaţilor englezi care înaintau de-a lungul colinei erau tot mai aproape.

Înnebunit de ce vedea în jurul său, începu să ridice de păr capetele oamenilor pentru a se uita la feţele lor. Unii fuseseră sfărâmaţi şi erau plini de sânge. Soarele îl ardea în ceafă şi peste tot în jur muştele bâzâiau deasupra celor morţi sau aflaţi în agonie. Will se opri. La câţiva paşi mai în faţă se afla un cal al cărui cap zăcea nemişcat. Peste crupa animalului era un bărbat solid cu părul vâlvoi şi năclăit de sânge. Adam. Când se apropie de el, Will văzu craniul zdrobit al acestuia. Se lăsă în genunchi, simţind cum îi scad puterile. Cineva îl apucă de tunică. Se întoarse repede şi-l văzu pe nepotul său, plin de sânge, însă întreg, chiar în faţa ochilor săi.

David clănţănea din dinţi.

— Am încercat să-l trezesc, spuse el, privindu-l pe Adam. Mi-a salvat viaţa.

— Trebuie să plecăm, mormăi Will, ridicându-se în picioare.

— Vreau să-l găsiţi pe maestru. Cine l-a văzut ultima oară?

Când auzi vocea aceea puternică, Will privi în depărtare la cel care călărea pe un cal de război. Cu toate că bărbatul purta un coif care îi ascundea părul şi o parte din faţă, Will ar fi putut recunoaşte vocea aceea oricând. Era Edward. În jurul lui se aflau alţi câţiva soldaţi, printre care şi un templier.

David trăgea de el.

— Will, haide!

Templierul se îndrepta către trupul celui pe care îl omorâse Will. Mantaua albă a cavalerului ucis contrasta cu hainele maro-gălbui ale scoţienilor.

Pentru moment, Will rămase ţintuit locului, privind când la cavalerul mort, când la rege.

David îl trase de mână.

— *Will!*

Templierul se îndrepta către fratele său fără să le dea vreo atenţie, însă unul dintre bărbaţii din preajma regelui îi văzu pe cei doi scoţieni şi dădu pinteni calului, scoţându-şi sabia.

Brusc, Will începu să se mişte, împingându-l pe David înainte.

— Fugi! strigă el, auzind copitele care loveau cu putere pământul din spatele lor.

— *Stai!*

Când se auzi ordinul, Will se împiedică de cadavrul unui lăncier şi căzu în genunchi. Cavalerul se ridică în şa şi trecu pe lângă el în galop.

— Îi vreau vii! Aduceţi-i la mine!

Ridicându-şi capul, Will văzu că însoţitorii regelui descălecau şi se apropiau de el cu săbiile scoase. Călăreţul îl ocoli, blocându-i retragerea lui David. Simţi cum e tras înapoi, înspre rege. Îl auzi pe David cum se zbate şi apoi un strigăt de durere.

Edward se ridica deasupra lui, stând în şa. Will văzu uimire în ochii cenuşii ai regelui.

— Maiestate!

Edward se întoarse, privindu-l furios pe cel care intervenise.

Un soldat purtând un tabar stacojiu se apropie de el.

— L-am găsit pe maestrul templier. Se pare că s-a înecat în mlaştină.

— Foarte bine. Încetaţi căutările. Edward îl privi pe Will, apoi le făcu un semn celor care îi ţineau pe el şi pe David. Aceştia sunt prizonierii mei.

Colegiul dominican, Stirling, Scoţia
28 iulie 1298

Cineva deschise uşa şi împinse cu piciorul un castron de lemn. Jumătate din conţinut se scurse pe podea.

— Poţi să mănânci şi de pe jos, câine! spuse o voce.

După ce se închise uşa, Will se târî până la castron.

Câteva boabe de grâu pluteau în apă. Luă una câte una boabele care căzuseră în mizeria de pe jos şi le puse înapoi în castron. Apucându-l cu ambele mâini, se îndreptă către peretele opus, acolo unde soarele încălzea pietrele cenuşii. Grâul era amar, însă aceasta era prima masă de câteva zile încoace şi fiecare boabă îi dădea puteri. Când termină, duse castronul la buze şi bău, apa care îi udă gâtlejul uscat fiind cea mai plăcută senzaţie imaginabilă. După ce linse ultimele picături, dădu cu limba de o crăpătură de pe fund. Privind-o cu atenţie, văzu că se întinde pe toată lungimea castronului. Îl apucă bine şi forţă cele două bucăţi până reuşi să le despartă, rămânând cu două jumătăţi zimţate. Nu era cine ştie ce, dar măcar era ceva.

Băgă cele două jumătăţi ale castronului în găleata pe care i-o dăduseră ca să-şi facă nevoile, şi apoi se rezemă cu spatele de zidul rece. Nu mai avea pe el decât nădragii. Armura, tunica, ghetele şi sabia frântă, toate îi fuseseră luate pe câmpul de luptă de lângă Falkirk. După ce Edward plecase, fusese bătut de două gărzi regale îmbrăcate cu veşminte stacojii, pumnii acestora lovindu-l peste rănile pe care le primise în timpul bătăliei. Un al treilea soldat îl ţinuse pentru a-l împiedica să se apere, iar atunci când îl aruncaseră într-un car era aproape inconştient. Îl văzu pe David zăcând şi el nemişcat şi pe alţi câţiva bărbaţi în aceeaşi stare. După aceea, nu-şi mai amintea mare lucru, până când armata engleză ajunsese la Stirling.

Will simţise mirosul înţepător al fumului înainte de a intra în oraş, trezindu-se din amorţeală. Deschisese ochii încleiaţi din pricina sângelui şi se uitase afară din carul care se zdruncina. Stirlingul fusese distrus. Casele construite pe stânca de sub cetate arătau ca nişte cochilii arse, printre ele ridicându-se ca nişte fantome fâşii de fum. Zidurile cetăţii se înnegriseră în urma incendiului. Ascultând murmurele soldaţilor nemulţumiţi, Will se simţi din nou încrezător. Dacă ceea ce vedea nu era lucrătura englezilor, atunci scoţienii trebuie să fi fost cei care făcuseră asta. Se părea că fusese mâna lui Wallace şi se rugase ca acesta să fi fost un semn că supravieţuise bătăliei. Era sigur că Wallace nu se afla printre scoţienii luaţi ca prizonieri, dintre care doi muriseră şi fuseseră aruncaţi la marginea drumului. David dormea sau era inconştient. Will ar fi vrut să se întindă către el, dar nu îndrăznise. În loc de asta, rămăsese nemişcat în vreme ce avangarda îşi făcuse intrarea în Stirling.

În vreme ce restul armatei epuizate de marş campase pe câmpiile din jurul oraşului în ruine, Edward şi generalii săi ocupaseră singura clădire rămasă neatinsă de flăcări: un colegiu aparţinând dominicanilor. Will fusese scos din teleagă şi târât înăuntru. Clădirea era părăsită, cu toate că se vedeau unele semne că ar fi fost locuită de curând: un sac de grâu uitat pe coridor, a cărui cusătură era tăiată, un coif zăcând într-o încăpere goală, strălucirea ştearsă a unei monede. Fusese dus într-o cameră de la cel de-al doilea cat, care, bănuia el, trebuie să fi fost una dintre temniţele călugărilor. O fereastră cu zăbrele dădea înspre mănăstire. Soldaţii îndepărtaseră singurele piese de mobilier: un pat de lemn, un cufăr şi un scăunaş. Apoi îl bătuseră şi-l lăsaseră să zacă într-o baltă de sânge, cu ochii aţintiţi asupra crucifixului de pe perete.

Credea că asta trebuie să se fi întâmplat în urmă cu două zile, deşi nu era sigur. Durerea puternică îl făcea să nu mai conştientizeze trecerea timpului şi nici să poată reţine ceea ce se întâmpla în jurul său. Lumea devenise un loc dinăuntrul său. Plutea pe mările ciudate din mintea sa delirând, iar insulele care apăreau din când în când reprezentau şi mai multă suferinţă.

Le cunoştea pe toate, dar păreau să fie atât de îndepărtate una de cealaltă. Zvâcnetul din capul său era la mare distanţă de delicata agonie pricinuită de pocnetele degetelor ori coastelor rupte. Mâncarea aceea, chiar dacă fusese puţină, îl făcu să fie iarăşi lucid şi atât rănile, cât şi gândurile sale deveniră mai limpezi. Întâi de toate, se gândea la David. Cu o noapte în urmă, agăţându-se de zăbrelele de la fereastră, îl strigase încetişor, sperând ca nepotul lui să fie într-una din celulele alăturate. Însă nu-i răspunsese nimeni pentru a-l linişti. Will fusese atât de apropiat de Wallace şi de oamenii lui pentru atât de mult vreme, încât tăcerea de acum i se părea de nesuportat. Rămas singur cu gândurile sale, privat de orice lucru care ar fi putut să-i atragă atenţia, acestea strigau dinăuntrul lui, torturându-l.

El era de vină pentru faptul că nepotul său se afla acolo. El era cel care îşi dusese familia în Selkirk, în căutarea rebelilor. El era cel care părăsise Templul fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Simon, camaradul său de încredere atât de mulţi ani, care venise să-l caute din prietenie şi pentru că-şi făcea griji pentru el, şi pe care îl tratase ca pe un nimic. Oare trupul lui Simon zăcea plin de viermi pe câmpul de luptă de lângă Falkirk? Şi ce era cu templierul pe care îl omorâse, al cărui chip va rămâne ascuns sub viziera coifului? Oare şi el se afla acolo sau fusese îngropat împreună cu ceilalţi fraţi ai săi? Poate că era Thomas, unul dintre ultimii membri ai Anima Templi. Poate ucise pe cineva care făcea parte din Frăţie. Chipurile tatălui său şi al lui Everard îi trecură prin faţa ochilor, privindu-l acuzator. Le înşelase încrederea. Renunţase la jurămintele depuse şi la îndatoririle sale, la fraţii săi. La fiica sa.

Se deschise uşa. Will nici nu avu timp să-şi ridice privirea înainte de-a fi apucat de braţe şi ridicat în picioare.

Intră regele Edward. Armura şi coiful fuseseră înlocuite de un veşmânt purpuriu şi de o coroană de aur. Soldaţii îl aduseră pe Will în mijlocul camerei. Unul dintre ei îl lovi cu sălbăticie în spatele picioarelor, forţându-l să îngenuncheze. La semnul regelui, se îndepărtară amândoi.

— Ieşiţi.

— Maiestate, prizonierul… începu unul.

— Nici măcar nu poate sta în picioare. Ieşiţi.

Soldaţii făcură o plecăciune şi ieşiră. Edward privi în jos către Will, apoi se duse la fereastră, lăsându-l îngenuncheat.

Chiar dacă era chinuit de durere, Will îşi simţi muşchii încordându-se. După atâţia ani, hăituit, *obsedat* de posibilitatea aceasta, era acum singur cu duşmanul său. Îşi mută privirea către găleata în care se aflau cele două jumătăţi crestate ale castronului, scufundate în urină.

— Ai privit în afara celulei tale astăzi? Will nu răspunse, iar Edward se întoarse. Ar fi trebuit. Se construieşte ceva foarte interesant acolo.

Will îşi aminti loviturile de ciocan pe care le auzise începând de dimineaţă. Vrând să-şi conserve energia, nu se ridică.

— Ştii ce e?

Will fu străbătut de o puternică senzaţie de greaţă, dar reuşi să-şi păstreze chipul impasibil.

— Cred că o spânzurătoare. Nu mai vorbise de mult, iar vocea sa guturală se auzi ca o şoaptă.

Edward se întoarse şi se apropie de el.

— Ai văzut vreodată ce se întâmplă cu un om care este spânzurat, Campbell? Nu e foarte plăcut. Faţa se face roşie, apoi vineţie şi se buhăieşte îngrozitor. Limba iese printre dinţi şi se umflă. Ochii se deschid într-atât de mult, încât ai impresia că sunt gata să iasă din orbite. Iar gâtul se întinde cam atât şi Edward îşi depărtă mâinile pentru a-i arăta cât. Totul poate dura până la o jumătate de oră. În tot acest timp, se goleşte vezica urinară, apoi intestinele. Ultima umilinţă pe care o îndură doar bărbaţii e aceea că li se scoală cocoşelul şi ejaculează, inevitabil. Şi toate astea sub ochii mulţimii care asistă. Îl privi atent pe Will. Te pot scuti de o astfel de soartă.

Will îşi ridică privirea, apoi pufni.

— N-o să mă laşi să plec viu de-aici.

— Nu. Dar îţi propun o moarte nobilă: o execuţie rapidă prin decapitare, în schimbul îndelungatei torturi de la spânzurătoare. Îţi *voi* oferi această variantă dacă îmi spui de ce eşti aici, în Scoţia.

Will privi în jos pentru a-şi ascunde uimirea. Crezuse că printre cei care ştiau că dezertase se număra şi Edward. Singurul motiv pentru care n-ar fi putut afla era să nu-l mai fi contactat pe Hugues după întâlnirea din Londra. Ceea ce era posibil: Edward fusese preocupat de evenimentele din Flandra şi din Scoţia în perioada aceea. Întrebarea era dacă s-ar fi putut folosi de

asta în avantajul său. Încercă să gândească cu mintea sa înceţoşată, însă Edward vorbi din nou.

— De ce eşti aici? Răspunde! Te-a trimis Templul ca să iei legătura cu Wallace? Ordinul lucrează împotriva mea?

Gândurile lui Will se limpeziră. Edward nu ştia că el părăsise Templul, ba chiar mai mult de atât, se îndoia de loialitatea Ordinului. Se întrebă ce se întâmplase de se ajunsese la asta. Oare Hugues îşi schimbase părerea şi pusese capăt alianţei? Sau era vorba despre altceva? Se gândi la răspunsul dur pe care îl dăduse regele atunci când îi fusese anunţată moartea lui Brian le Jay. Poate că nu toţi maeştrii erau de acord ca Ordinul să-l ajute pe Edward în acest război.

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii, spuse el încetişor, dacă îl vei lăsa pe cel care era cu mine să plece.

— Cine e? Un alt cavaler? Edward era dispreţuitor. Să-i dau drumul ca să le raporteze totul maeştrilor lui? Nu sunt prost. Veţi muri amândoi. Singura alegere pe care o poţi face e cum se va întâmpla.

— Atunci nu vei afla niciodată motivul pentru care mă aflu aici. Will îşi ridică privirea, încrezător în sine, acum că aflase că David era încă în viaţă. Ştiu ce s-a întâmplat în Honfleur, Edward. Regele îşi miji ochii, însă Will nu-şi dădu seama dacă o făcuse pentru că fusese surprins de ce ştia ori din pricina felului batjocoritor în care îi rostise numele. Oricum ar fi fost, furia din ochii lui Edward îl făcu să se simtă satisfăcut. Ştiu că ai încercat să furi bijuteriile coroanei, încredinţate nouă de tatăl tău. Ştiu că l-ai obligat pe Garin să fure Cartea Graalului. Ştiu că te-ai folosit de Everard la fel cum ai făcut-o şi cu Hugues. Ştiu totul despre trădarea ta.

Edward se întoarse spre el.

— Nimic nu mai contează. Datorită inspectorului vostru, Jacques de Molay mi-a dat tot ce am vrut, atunci când am vrut. Glasul îi era înveninat. Oamenii mei au estimat în jur de zece mii de morţi pe dealurile de lângă Falkirk. Orice i-ai fi spus lui Hugues de Pairaud, orice ştie nu are niciun fel de importanţă. Nu am nevoie de Templu. Îi pot distruge pe scoţieni şi singur. Am demonstrat asta. Baronii îmi vor oferi tot sprijinul lor.

— Iar când războiul se va fi încheiat, crezi că Ordinul va fi mulţumit că-i vei fi jucat pe degete pe toţi? Crezi că nu vor avea nicio consecinţă faptele tale? Faptul că ai trădat Anima Templi?

Edward râse.

— Consecinţe? Templul e terminat. Prostul acela de Pairaud s-a rugat în genunchi să-l ajut ca să-l reconstruiască! Vremea cavalerilor s-a sfârşit. Acum a venit vremea regilor. Ochii săi scăpărau. Vremea imperiilor.

— Până şi cel mai mare dintre regi poate fi victima unui om plin de determinare. Şi tu eşti doar un muritor.

Edward încremeni.

— Asta e? murmură el. De asta ai venit aici?

Adunându-şi puterile, Will se întinse înspre găleată.

Chiar în momentul în care îşi vârî mâna înăuntru, Edward strigă după gărzile sale. Când Will se aruncă asupra regelui, se deschise uşa şi intrară doi soldaţi. Mâna lui desenă un semicerc în aer, ţinând strâns ciobul. Regele se dădu înapoi, iar marginea zimţată trecu la câţiva centimetri de gâtul lui. Gărzile se năpustiră la Will şi-l trântiră de perete.

Will scoase un strigăt când coastele rupte se frecară şi scăpă ciobul din mână. Durerea aceea dispăru curând, fiind înlocuită de o mulţime de alte dureri mai mici care îi străpungeau corpul când cei doi soldaţi începură să-l lovească cu pumnii.

— *Destul!*

Cu ochii încărcaţi de lacrimi, Will îl văzu pe Edward venind înspre el.

— Vreau să rămână în viaţă, spuse regele repede. Când va fi să moară, vreau să treacă prin toate chinurile posibile. Nu e de-ajuns să moară prin spânzurare, adăugă el, mărindu-şi ochii cenuşii. Aşa e prea repede. Făcu câţiva paşi. Înainte de a muri pe eşafod îmi voi pune oamenii să te taie. Îţi voi lega încheieturile de cai care vor trage până când îţi vor disloca braţele. Totuşi, nu vei muri. Ajunsese acum aproape faţă în faţă cu Will, al cărui cap era ţinut în spate de soldatul care îl trăgea de păr. Vei fi întins pe o masă, ca să te vadă toţi. Un spectacol. Acolo, vei fi tăiat pe lung, de la gât înspre vintre, şi fiecare organ va fi scos şi ars în faţa ochilor tăi. Abia după ce ţi se vor întâmpla toate astea îţi vor fi curmate suferinţele din viaţa asta. Iar în cea viitoare, acesta va fi doar începutul.

Will văzu şiroaie de apă murdară prelingându-se pe obrajii lui Edward. Îşi dădu seama că atunci când îl atacase cu ciobul îl împroşcase şi cu urină. Râse, dezvelindu-şi gingiile însângerate.

Când îşi recăpătă cunoştinţa ceva mai târziu, era întuneric, iar bucata de cer pe care o vedea prin fereastră era plină de stele. Will rămase nemişcat, aşteptând să-şi revină. Îi luaseră găleata şi bucăţile de castron; singurele lucruri rămase erau cei patru pereţi goi şi crucifixul. Bravada cu care îl

înfruntase pe Edward dispăruse de mult. Acum nu simţea decât un profund sentiment de disperare. Se condamnase pe sine şi pe David la cea mai cruntă moarte. Avea să moară cel mai probabil mâine, cu sufletul pătat de o mulţime de păcate şi fără să-şi poată cere iertare. Jurămintele pe care le făcuse în faţa lui Dumnezeu fuseseră încălcate, iar ultimele cuvinte pe care i le adresase Edward încă mai răsunau ca nişte sentinţe în mintea sa. Singura speranţă, deşi slabă, era ca regele să fie într-atât de atent la cum să-l facă să sufere încât să dea mai puţină atenţie chinurilor lui David.

Will se târî până la zid. Înfigându-și unghiile pline de sânge în piatră, se ridică în picioare şi apucă crucifixul. Îl trase cu unghiile şi se lăsă jos, strângându-l la piept.

— Doamne, iartă-mă, căci am…

Deşi încă îşi mai mişca buzele, nu mai rosti niciun cuvânt. Nu era pregătit să le rostească. Era nevoie de atât de multe cuvinte înaintea acestora; trebuia să se căiască.

Privi uşa. Aveau să-i dea din nou mâncare înainte de sfârşit. Edward avea nevoie ca el să fie conştient în timpul torturii, să simtă durerea. Îşi bătea joc de sine însuşi, întrebându-se cum avea să învingă soldaţii înarmaţi când abia putea să meargă, însă dădu la o parte grijile acestea. Luând decizia să nu-i dea lui Edward satisfacţia de a-l vedea murind în chinuri, se târî cu greu până la uşă, sprijinindu-se de ea. Avea să-şi câştige libertatea luptând ori să moară în timp ce încerca să facă asta. Ochii i se tot închideau şi capul îi cădea în piept, dar îl ridica imediat, chinuindu-se să învingă oboseala, însă, în ciuda tuturor eforturilor, adormi.

Se trezi speriat. Ochii săi, îngreunaţi de somn, priviră întredeschişi înspre uşa închisă, apoi se făcură mari când auzi mai multe bufnituri. Auzi o altă izbitură înăbuşită, de data asta chiar în uşă. Will se ridică pe lângă perete, ţinând crucifixul ca pe un pumnal. Se deschise uşa şi apăru capul cuiva. Lovi cât de tare putu cu crucea din lemn, iar silueta care voia să intre se prăbuşi la pământ strigând şi ridicându-şi o mână pentru a se apăra de următoarele lovituri, în vreme ce Will trecu peste el, îndreptându-se către coridor. Înainte să treacă de uşă, un braţ uriaş îl apucă de gât, tăindu-i respiraţia şi glasul. Fu forţat să intre înapoi în celulă şi văzu o parte din chipul acoperit de glugă al celui care-l ţinea, apoi începu din nou să lovească cu crucifixul. Cel care îl prinsese de gât îi strânse încheietura şi Will scăpă crucea dintre degetele sale înţepenite. În acelaşi timp, îşi dădu seama că bărbatul îi rostea numele printre dinţi. Gluga fu dată pe spate şi

Will desluşi în semiîntuneric chipul lui William Wallace. Bărbatul din prag, care se ridică în picioare ţinându-se de cap, era Gray. Pe coridor se vădeau siluetele întunecate ale altor bărbaţi şi strălucirea armelor.

— Cum… începu Will.

Wallace dădu din cap.

— Mai încolo. Adam e aici?

— Adam?

— Ei ştiu că e vărul meu, spuse Wallace nerăbdător. L-ar fi adus împreună cu ceilalţi prizonieri. Gray mi-a spus că l-a văzut lângă tine pe câmpul de luptă.

Will şovăi.

— Adam e mort, spuse el după o scurtă pauză.

Wallace îl privi fix.

Se auzi vocea lui Gray din pragul uşii.

— Să mergem!

Wallace îl conduse pe Will către coridor, ţinându-l cu o mână pe după mijloc.

Printre cei care îl salvaseră, Will îl recunoscu pe irlandezul Stephen. Mai erau şi câţiva dintre prizonierii care fuseseră în aceeaşi teleagă cu el. Păreau să fie într-o formă destul de bună şi primiseră arme. Trupurile soldaţilor englezi care păzeau celulele erau îngrămădite pe podea.

— Staţi, spuse Will. L-au prins şi pe David. Trebuie să-l…

Se opri când văzu alte două siluete ieşind de după o uşă din partea cealaltă a coridorului. Una era David, plin de vânătăi, însă reuşind să meargă pe picioarele sale, deşi şchiopăta. Celălalt era Simon. Grăjdarul îl privi, apoi acoperi umerii goi ai lui David cu mantia sa. Înainte ca Will să poată spune ceva, fu împins pe coridor. În fruntea lor se afla un bărbat în haine de călugăr.

Când coborâră scările în spirală, Gray le atrase atenţia să nu se împiedice de soldatul care zăcea mort la capătul lor. Deschiseră nişte uşi şi ieşiră afară, alergând de-a lungul unei poieni scăldate în lumina stelelor şi trecură pe lângă spânzurătoarea ridicată în centrul curţii interioare. Laţurile negre atârnau nemişcate. În spatele lor se auzi un strigăt şi apărură trei gărzi regale. Două dintre ele veniră după ei prin pasajul arcuit. Cel de-al treilea intră înapoi pe uşă şi continuă să strige, dând alarma. Wallace îi dădu drumul lui Will, care se împiedică şi fu cât pe ce să cadă, fiind însă prins de

Simon. Wallace îşi scoase sabia din teaca de pe spate şi îi atacă pe cei doi. Liniştea fu spartă de zuruitul oţelului şi de ţipetele altor soldaţi.

— Repede! strigă Gray, conducându-i printr-o arcadă care ducea către nişte trepte ce coborau.

Will simţi un miros stătut de mâncare veche şi-şi dădu seama că se îndreptau către bucătăriile mănăstirii. Strânse din dinţi şi se agăţă de braţul lui Simon. Wallace venea alergând în urma lor. Din sabia lui picura sânge. Luă o torţă de pe perete. Se auzi dangătul unui clopot.

Parcurseră bucătăriile în mare grabă, Stephen oprindu-se să împingă un sac cu grâne în faţa uşii. Călugărul îi conduse către o cămară de depozitare. Gray deschise o trapă din podea. Wallace sări înăuntru cu torţa şi Will văzu că dedesubt se deschidea o gaură neagră. Se vedeau câteva butoaie şi podeaua din pământ bătătorit. Săriră jos cu toţii, apoi, ridicându-şi braţele îl traseră înăuntru pe Will. Aproape că se sufocă, copleşit de durere, apoi simţi că-şi pierde cunoştinţa.

În apropiere de Perth, Scoţia
5 august 1298

— Putem vorbi?

Wallace privi în spatele său, apoi continuă să aţâţe focul cu un băţ. Un buştean carbonizat se sfărâmă şi deveni cenuşă.

— Nu credeam că vei mai putea merge pentru o bună perioadă de timp.

— Nu sunt chiar atât de grav rănit. Will se aşeză pe unul dintre buştenii aranjaţi în jurul focului şi se strâmbă de durere. Wallace ridică din sprânceană. Printre copacii din jur se puteau auzi murmurele celor care vorbeau, însă era prea devreme şi majoritatea dormeau încă, îngrămădiţi în jurul focurilor. Au scăpat cu toţii?

— Nu mai ţii minte?

— Doar frânturi. Am înţeles că ne-au ajutat călugării dominicani.

Wallace încuviinţă.

— De îndată ce s-a aflat că prizonierii au fost duşi la mănăstire, au venit călugării şi ne-au spus despre tunelul acela. Stânca de sub castelul Stirling e plin de astfel de tunele, majoritatea naturale, însă unele dintre ele au fost săpate pentru a putea fi folosite în caz de pericol. Una dintre ele duce către colegiul lor.

— A fost un act de curaj din partea lor să-şi asume un asemenea risc.

Wallace ridică din umeri.

— Ne erau datori. Mănăstirea era singura clădire căreia nu-i dădusem foc atunci când am incendiat oraşul. Din fericire pentru tine. Dacă n-ar fi rămas în picioare, ai fi fost ţinut prizonier în mijlocul armatei engleze şi nu te-am fi putut găsi.

— Îmi pare rău că a murit Adam.

Wallace dădu din cap, însă nu rosti niciun cuvânt.

— Voiam să-ţi mulţumesc, de fapt să vă mulţumesc tuturor. Nu doar în numele meu, ci şi în cel al lui David.

— Speram ca vărul meu să fie şi el acolo. Wallace scrâşni din dinţi. Aruncă băţul în foc, acesta începând să ardă încetişor. Îţi datoram viaţa, Campbell, aşa că nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

— Simon mi-a spus că ai ars din temelii şi Perthul.

— După ce vor pleca din Stirling, englezii se vor îndrepta cu siguranţă într-acolo. Singurul lucru pe care îl putem face acum e să pârjolim pământul în faţa lor. Iscoadele noastre le-au urmărit fiecare mişcare. Aşa am aflat că au dus prizonierii în Falkirk. Ştim că englezii au rămas fără proviziile pe care le-au adus navele. Dacă nu le vom permite să-şi găsească adăpost sau mâncare, mai devreme sau mai târziu vor fi nevoiţi să se întoarcă. Wallace privea ţintă focul. Victoria lui Edward nu le va ridica moralul pentru multă vreme.

— El crede că a învins.

Wallace îşi ridică privirea.

— Nu a câştigat. Poate că mi-a măcelărit infanteria, dar cavaleria mea e aproape întreagă.

— Şi conţii?

— Oricât de fricoşi s-au dovedit a fi lângă Falkirk, n-au trecut de partea englezilor. Mai mult decât atât, când eram în Perth am aflat că Robert Bruce va ataca în curând Carlisle. Wallace îşi puse palmele late pe genunchi. Degetele îi fuseseră învineţite de inelul mare pe care îl purta. Ridică din umeri. Poate că pe tot cuprinsul Scoţiei sunt şi alţii care poartă o astfel de luptă.

Will tăcu. Se gândise mult la asta încă de când îşi revenise zilele trecute, însă tot nu ştia cum să abordeze subiectul cu Wallace.

— Ştii că nu ai cum să învingi astfel, spuse el, hotărând că cel mai bine era să fie sincer.

— Am învins la Stirling.

— Nu vor face aceeaşi greşeală. Ne vor forţa să luptăm orbeşte şi vom pierde. Nu aşa-l vei învinge pe Edward. Pe câmpul de luptă va fi întotdeauna mai puternic.

— Ce vrei să spui? C-ar trebui să mă dau bătut?

— Vreau să spun că ar trebui să-l ataci altfel. Tratatul cu Franţa, continuă Will, înainte ca Wallace să poată răspunde, tratatul pe care l-a semnat consiliul regelui John, mai e valabil?

Wallace încuviinţă.

— Când am fost numit gardian al regatului i-am scris regelui Filip şi i-am spus că mi-aş dori ca relaţia de prietenie dintre ţările noastre, dar şi cele comerciale, să continue.

— Atunci foloseşte-te de el acum. Du-te la Filip şi la papă. Cere ajutorul celor care îl ameninţă pe Edward, al celor care îl pot forţa să pună capăt războiului. Acesta e punctul său slab. Will îşi trecu o mână prin păr. Am înţeles limpede asta când a venit la mine în celulă. Îl cunosc pe Edward de foarte mulţi ani, şi ştiu ce poate să facă. Însă niciodată nu l-am văzut atât de înfricoşat ca atunci când a crezut că Templul e împotriva lui.

Wallace ridică din sprâncene.

— Şi e?

— Nu cred, din moment ce Brian le Jay şi ceilalţi templieri au luptat la Falkirk, însă mi s-a părut că Edward nu era în relaţii foarte bune cu maestrul englez. Nu-i venea să creadă că am părăsit Templul. Credea că mă aflu aici în slujba Ordinului. Will îşi privi palmele. Însă oricare ar fi relaţiile sale cu Ordinul Templierilor, era limpede că se teme de cei care îi pot ameninţa tronul. E clar că baronii lui au fost iritaţi de războiul din Gasconia, iar după ce a fost învins de Filip în Flandra trebuie că s-a străduit mult pentru a le recâştiga încrederea. Faptul că a învins aici impune respect, dar dacă Filip şi papa vor pune presiune asupra lui, atunci baronii vor reacţiona curând. Ameninţarea cu excomunicarea este un instrument foarte puternic. Will îşi depărtă braţele. Să fii proscris, singur şi vulnerabil în faţa oricărui atac, toate tratatele să fie suspendate şi toate înţelegerile comerciale abrogate: asta poate distruge o naţiune.

Wallace rămase tăcut, privindu-l fix cu ochii săi albaştri.

Apropiindu-se de ei, Gray tuşi. Scuipă în foc, apoi îl salută din cap pe Will.

— Eşti viu deci. Luă un burduf plin cu apă şi se aşeză. Fratele lui Stephen a murit noaptea trecută, adăugă el, privindu-l pe Wallace. Câţi fii ai Scoţiei

crezi că va mai lua Dumnezeu dintre noi?

Wallace nu răspunse. Cei trei rămaseră în liniştea întreruptă din când în când doar de tuşea lui Gray.

Văzând că Wallace nu vrea să vorbească în prezenţa lui Gray, Will se ridică cu greu.

— Îmi pare rău, spuse el, bătându-l cu palma pe frunte pe Gray, acolo unde avea o vânătaie de la crucifix.

— Măcar să-mi dovedeşti că a meritat să te salvez… frate.

Gândindu-se dacă făcuse cumva vreo aluzie la Christian, Will dădu să se îndepărteze.

— Mă voi gândi la ce-ai spus, rosti Wallace.

Will înaintă încetişor printre copaci, oprindu-se pentru a trage aer în piept. Nu se simţise niciodată atât de slăbit. Câţiva dintre cei pe lângă care trecu îl salutară, însă majoritatea stăteau tăcuţi, apăsaţi de înfrângerea şi de masacrul de la Falkirk. Cu toţii pierduseră pe cineva drag, camarad ori rudă.

Îndreptându-se către luminişul de la marginea taberei, Will îl văzu pe Simon apropiindu-se de el. Ducea în spinare un sac.

— Când m-am trezit nu te-am mai găsit, spuse grăjdarul, răsuflând uşurat. Pentru câteva clipe, am crezut… Ridică din umeri. Nu mai contează.

— Ce ai acolo?

Simon îi întinse sacul.

— Voiam să ţi-o dau atunci când îţi vei fi revenit, dar din moment ce mergi deja pe picioarele tale…

Will se încruntă şi luă sacul. Uitându-se înăuntru, văzu o curea făcută ghem şi o teacă de piele legată de ea. Inima începu să-i bată cu putere. Apucând mânerul sabiei sale, o trase afară, lăsând sacul să cadă.

— Cum ai găsit-o? murmură el, uitându-se atent la sabia ruptă.

— Una dintre celulele în care am căutat prizonieri la mănăstire era goală, însă era o grămadă de haine şi arme acolo. Am recunoscut teaca. Nu cred că mai poate fi reparată.

— Nici eu nu cred. Will îl privi pe Simon. Îţi mulţumesc. Dădu din cap. Am fost un prost, Simon, un mare prost. Însă vreau să îndrept lucrurile. Mă voi întoarce la Paris. Am vorbit cu Wallace despre o idee de-a mea. S-ar putea să vină cu mine, dar eu oricum mă voi duce, şi asta cât mai curând posibil. Cred că aş putea face câteva lucruri acolo, şi mai sunt altele pe care trebuie să le fac neapărat.

— Rose?

— Faptul că am părăsit-o a fost cea mai mare greşeală, asta şi felul în care te-am tratat pe tine.

Simon îşi vârî degetele pe sub curea şi privi în altă parte, ochii strălucindu-i de bucurie.

— Vrei să vin cu tine?

— Da.

— Şi David? Ysenda?

— Ei vor rămâne aici. E posibil ca sora mea, Ede, să se afle în nord. Dacă o vor putea găsi, vor avea unde să se ducă.

— David se va supăra.

— Voi vorbi cu el astăzi, însă trebuie să fac ceva înainte. Will îi dădu sabia. Ţine-o tu pentru moment.

Lăsându-i lui Simon sabia lui ruptă, Will îşi continuă drumul către luminişul de unde auzise rostindu-se Tatăl Nostru cu o seară înainte. Curând avea să înceapă slujba de dimineaţă. John Blair avea să fie acolo cu siguranţă, spălându-se pe mâini în pârâul care susura prin pădurea de la marginea poieniţei.

Preotul se întoarse atunci când se apropie. Îl privi surprins pe Will, apoi îl salută cu o mişcare din cap.

— Bună dimineaţa, spuse el, îndreptându-se către locul în care Biblia îmbrăcată în piele era aşezată lângă o cădelniţă fumegândă.

— Aş vrea să mă spovedesc, părinte.

John se uită cu atenţie la el.

— Te ascult.

Acolo, la marginea poieniţei, Will îngenunche pe iarba dinaintea preotului. John tăcu, ascultându-l pe Will, care la început vorbi încet, poticnindu-se adesea, apoi îşi rosti spovedania tot mai repede şi mai tare. Din când în când, îşi înghiţea cuvintele, nereuşind să le rostească, însă îi povesti preotului despre dragostea pentru Elwen, despre încălcarea jurămintelor de cavaler, despre căsătoria secretă şi despre naşterea fiicei sale. Îi vorbi despre trădarea lui Garin, despre încercarea eşuată de a o salva pe Elwen din casa cuprinsă de flăcări, despre căderea cetăţii Acra. Apoi, în cele din urmă, cuvintele pe care le rostea fiind la fel de amare precum fierea, pomeni despre uciderea lui Garin, fostul său prieten, şi despre omorârea unui templier în timpul bătăliei de la Falkirk. Când John îşi puse mâna pe capul plecat al lui Will, iertându-l, păcatele sale, săvârşite de

curând ori cu multă vreme în urmă, părură să se risipească precum fumul în lumina aurie din jurul lor.

17

Docurile, Paris
17 septembrie 1299

Era o după-amiază senină şi bătea vântul. Păsările de deasupra turnurilor Catedralei Notre Dame zburau cu greu împotriva rafalelor care vălureau suprafaţa Senei. Frunzele copacilor de pe malurile fluviului, care se legănau în bătaia vântului, începuseră să prindă culorile toamnei. În câteva luni avea să se încheie anul şi să înceapă un nou secol.

Will se întoarse către Simon.

— Aici ne despărţim. Zâmbi. Pentru moment.

Grăjdarul privi peste umăr în direcţia Templului.

— Mi se pare ciudat să mă întorc acum, după tot ce s-a întâmplat.

— Găseşte-l pe Robert. El ştie de ce ai plecat în Scoţia, aşa că-i vei putea spune ce vrei. Dacă te întreabă oricine altcineva, să-i zici că ai fost transferat la Balantrodoch, însă ai fost nevoit să lupţi în război.

Simon îşi umflă obrajii.

— Păi, cred că-i adevărat.

— Oricum nu are importanţă. Nu va verifica nimeni. Şi chiar dacă ar face-o, la Templul din Anglia e prea multă confuzie după moartea lui Brian le Jay. E posibil ca înregistrările lor să se fi rătăcit, să fi fost făcute greşeli. Will îşi pune mâna pe umărul lui Simon. Să nu-ţi faci griji.

— Tu? N-ai vrea să te întâlneşti cu Robert?

Will privi înspre Wallace, care îl strigase. Ceilalţi îşi adunaseră bagajele şi aşteptau pe chei.

— Va sosi momentul şi pentru asta.

Lăsându-l pe grăjdar să-şi continue singur drumul pe malul noroios, Will se îndreptă către Wallace, aruncându-şi sacul peste umăr.

După ce răspunseră întrebărilor puse de gărzile cetăţii, cei şase bărbaţi trecură podul cel mare şi ajunseră pe Ile de la Cite. Câţiva gură-cască îi priviră lung. Înălţimea lui Wallace atrăgea întotdeauna atenţia şi, cu toate că tunica şi mantia sa de lână erau bine croite, iar cizmele îi erau lustruite, nu putea să scape de imaginea de răufăcător. Părul lung îi era prins la spate, lăsând să se vadă chipul plini de cicatrice. Trecând pe pod pe lângă vânzători de flori şi negustori care sporovăiau, Will îşi dădu seama cât de evidentă era absenţa lui Gray. Generalul rămăsese în Scoţia pentru a

conduce armata, iar fără el, Wallace părea brusc singur. Însă în loc să-l facă mai neînsemnat, asta îi conferea o aură de putere care creştea pe măsură ce se apropiau de palatul regal.

Will îi conduse către intrare, trecând printre înaltele ziduri ale Turnului de Argint şi ale Turnului lui Caesar. Soldaţii care străjuiau intrarea priviră cu suspiciune neobişnuitul grup, însă acceptară pergamentul pe care li-l dădu Wallace, pergament purtând sigiliul regelui Franţei. În vreme ce aceştia inspectau documentul, Will se uită către deschizăturile din turnuri şi-şi frecă bărbia. Îşi răsese barba în dimineaţa aceea, pe navă. Se îndoia de faptul că s-ar fi putut întâlni cu cineva de la Templu în palatul regal, însă se simţea vulnerabil chiar şi aşa, şi îşi trase gluga mai în faţă când gărzile regale le dădură permisiunea să intre în Sala Gărzilor; nu era atât de sigur că va fi iertat pentru faptul de a fi dezertat. În ciuda emoţiilor, era fericit să treacă din nou printre uşile acelea.

După ce hotărâse anul trecut să se întoarcă la Paris, Will aşteptase nerăbdător să plece în călătorie, însă Wallace fusese mult mai precaut, voind să facă lucrurile aşa cum trebuie. Începuse prin a renunţa la poziţia de gardian al regatului. Mantia grea şi ciudatele veşmintele ale politicii nu i se potriviseră niciodată. Se simţea mult mai bine în sălbăticie, trăind după propriile sale reguli. La scurt timp după aceea, aflaseră că Robert Bruce şi un bărbat pe nume John Comyn fuseseră numiţi gardieni. Wallace fusese mulţumit de decizia luată.

În timpul acesta, Edward şi armata sa continuaseră să înainteze, cucerind cetăţi şi invadând oraşe. Se înregistraseră câteva încăierări minore, iar spre sfârşitul verii soldaţii începuseră să se răzvrătească, astfel încât Edward fusese nevoit să se retragă. Câştigase bătălia sângeroasă de la Falkirk, însă plătise scump pentru ea. Scoţienii se bucurau atunci când rapoartele iscoadelor vorbeau despre faptul că soldaţii englezi erau nevoiţi să se hrănească cu cai morţi pentru a supravieţui pe drumul de întoarcere. Războiul încetase pentru moment. Însă nu se terminase.

Odată cu apropierea toamnei, Wallace le scrisese Papei Bonifaciu şi regelui Filip, cerându-le o întrevedere. În primăvara următoare, primise drept răspuns invitaţia de a participa la o discuţie privind viitorul ţării sale, căci John Balliol continua să se afle în custodia lui Edward, iar Scoţia nu avea rege. Wallace îşi încheiase pregătirile pe timpul verii, îngrijorat de zvonurile că între Edward şi Filip avea să se semneze un armistiţiu.

Fuseseră zile ciudate pentru Will, care se confrunta cu un amestec de nerăbdare şi tristeţe, cu toate că durerea profundă pricinuită de faptul că avea să-şi părăsească familia fusese atenuată de primirea unei scrisori de la sora sa mai mare. Misiva trimisă lui Elgin printr-una dintre iscoadele lui Wallace ajunsese în mâinile unui vechi vecin de-al lui Ede, care ştia că se mutase într-o casă din apropiere. Răspunsul plin de bucurie al lui Ede o determinase pe Ysenda să se pregătească imediat pentru călătoria către nord. David acceptase s-o însoţească, însă în ziua plecării îi promisese lui Wallace că avea să lupte în armata lui de îndată ce se va întoarce. Apoi îi strânsese mâna lui Will câteva secunde, fără ca vreunul dintre ei să vorbească.

Alice şi Margaret îl îmbrăţişaseră pe Will pe rând, însă Ysenda fu cea care îl strânse în braţe pentru cel mai mult timp. După asta, rămăsese de spus un singur adio. Cuvânt pe care îl rostise pe malurile râului ce trecea prin pădurea Selkirk, printre crengile ulmilor strecurându-se lumina aurie a soarelui de seară. Despre cuvintele schimbate între el şi Christian nu vorbise nimănui, ţinându-le doar pentru sine, închise înăuntrul său.

După ce gărzile regale îi conduseră în salonul de primire, trimiţând în grabă un servitor să-l anunţe pe rege că sosiseră, Will rămase în picioare, privind coloanele de marmură şi pânzele de mătase ce decorau încăperea. Paji şi diverşi slujitori ai regelui treceau repede pe lângă ei, unii privindu-l curioşi pe Wallace şi pe oamenii săi. Încăperea aceasta nici măcar nu exista ultima oară când vizitase palatul, atunci când avusese vârsta lui David. Tresărind, îşi dădu seama că şi fiica sa avea acum aceeaşi vârstă. După zece minute, prin uşa pe care dispăruse servitorul intră un bărbat slab şi galben la faţă, care veni să-i salute, privindu-i de sus pe toţi.

— Sir William Wallace, regele vă aşteaptă în apartamentele sale private.

***

Rose îngenunche în faţa uşii, punându-şi palma pe lemn cu degetele întinse. Când privi prin gaura cheii, văzând mişcare în cameră, inima îi tresări. Filip se plimba prin încăpere, desfăcându-şi bluza. Se înfioră când acesta o dădu jos, lăsând să se vadă cicatricele care îi brăzdau spatele. O auzise într-o zi pe Jeanne spunându-i uneia dintre ţesătoare că atunci când îl atingea era ca şi cum venele lui ar fi fost pe suprafaţa pielii. În timp ce regele lua de pe pat un veşmânt din mătase şi şi-l trăgea pe el, ea se imagină plimbându-şi buricele degetelor peste cicatricele acelea. *Filip cel Frumos.* Îşi mişcă doar buzele când rosti cuvintele, expirând aerul cald pe suprafaţa

lemnului. Poporul îi dăduse acest nume. Întâia oară miniştrii săi îi spuseseră astfel, însă apoi toţi membrii casei regale îi învăţaseră numele, repetându-l de fiecare dată când anumiţi demnitari veneau în vizită la palat, astfel că acum întreaga Franţă îl preluase. Cel mai frumos era să fie rostit în limba franceză. În engleză suna grosolan, iar în italiană, limba pe care o vorbise în copilărie, era comun şi prea ţipător. În franceză însă, era subtil. Seducător. Puteai şopti cuvintele, lăsând limba să se plimbe peste dinţi pentru a scoate sunetele cele mai moi.

Philippe le Bel.

Auzind zgomot de paşi pe coridorul din faţa camerei sale, Rose se încordă. Privi în spate, gata să sară în picioare dacă mânerul uşii ar fi început să se învârtă. Auzi un ciocănit într-o uşă din apropiere. Privi iarăşi prin gaura cheii şi-l văzu pe Filip privind în jurul său în timp ce-şi punea pe cap coroana, peste părul castaniu-deschis. Rămase în mijlocul camerei, cu mâinile la spate, privind înspre uşă. După o pauză bine calculată, vorbi.

— Intraţi.

Rose văzu un grup de bărbaţi pătrunzând în apartamentul regelui. Guillaume de Nogaret fu cel care intră primul. Rose strânse din ochi, uitându-se cu repulsie la chipul tras al ministrului, apoi îşi îndreptă atenţia către nou-sosiţi. Primul dintre aceştia era înfricoşător de-a dreptul: un bărbat uriaş, pe lângă care până şi Filip părea mic de statură. Purta o tunică de lână vopsită şi avea o sabie înspăimântător de mare, vârâtă în teaca legată pe spate. Se întrebă dacă nu cumva era William Wallace. De câteva săptămâni umblau zvonuri cum că acest căpcăun al Nordului sălbatic era aşteptat să sosească la palat. Îl văzu că face o plecăciune în faţa lui Filip, apoi îi întinde mâna, zâmbind uşor, de parcă ar fi fost un vechi prieten al regelui.

Filip privi lung palma uriaşă din faţa sa, apoi tuşi politicos.

— Doriţi ceva de băut, sir William? întrebă Nogaret, ieşind în faţă. Pocni din degete înspre un servitor care se afla lângă uşă.

Uriaşul îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

— Mulţumesc.

Momentul de stânjeneală trecu şi servitorul începu să toarne vin în pocale.

— Te rog, spuse Filip, făcând un gest către masa de lângă pat, acolo unde fuseseră pregătite două scaune. Cred că eşti obosit după călătorie.

Wallace se aşeză, luând pocalul pe care i-l întinse servitorul. Rose se uită cu atenţie la scaun, întrebându-se dacă avea să reziste sub greutatea lui. Oftă iritată când ceilalţi bărbaţi se apropiară de masă, împiedicând-o să-l mai vadă pe Filip. Trei dintre ei, îmbrăcaţi la fel ca Wallace, cu mantii din lână, stăteau cu spatele la ea, însă îl putea vedea pe Nogaret.

Începură să vorbească; rosteau formalităţile pe care bărbaţii le considerau necesare înainte de a aborda motivul întâlnirii. Ei i se părea că era un fel de duel, fiecare din ei studiind reacţiile adversarului când punea câte o întrebare sau făcea o afirmaţie, căutându-i celuilalt punctele slabe. Filip, observase ea, era foarte priceput la asta. Însă astăzi nu-şi putu demonstra abilităţile, căci uriaşul intră repede în subiect.

— Ce este cu tratatul cu Anglia, maiestate? Wallace goli pocalul. Sunt adevărate zvonurile? Aţi făcut pace cu Edward?

Unul dintre bărbaţii care îi blocau câmpul vizual se mişcă de pe un picior pe altul şi Rose îl văzu pe Filip privindu-l repede pe Nogaret, înainte ca scoţianul să revină în poziţia iniţială.

— Văd că veştile trec graniţele mai repede decât mă aşteptam, îl auzi Rose pe rege. Urmă o pauză. E adevărat, însă vă asigur că nu e decât o pace temporară. Nu intenţionez că închei o alianţă cu vărul meu. Războiul din Gasconia a luat sfârşit pentru moment, câtă vreme îmi îndrept atenţia asupra ameninţării imediate pe care o constituie Flandra. Din păcate, Guy de Dampierre continuă să se opună încercărilor noastre de a negocia reunirea teritoriilor noastre.

Rose îşi mută privirea asupra lui Nogaret, care se posomorâse dintr-odată. În ultimul an, auzise multe discuţii despre „problema din Flandra”: la cina din sala mare, ieşind din Sainte-Chapelle, ori chiar ascultând pe la uşi. Ştia că ideea de a anexa teritoriul contelui îi aparţinuse lui Pierre Flote. Nogaret nu şi-ar fi dorit să renunţe la Gasconia după toate eforturile pe care le făcuseră acolo însă, în cele din urmă, cancelarul câştigase disputa. În Guienne şi prin împrejurimi fuseseră lăsate câteva detaşamente, însă conflictele se încheiaseră.

Wallace vorbi din nou, părând uşurat de cele auzite.

— În cazul acesta voi aştepta cu interes discuţia cu privire la viitorul ţării mele, maiestate.

— Poţi rămâne cât vei dori. Prietenii noştri scoţieni sunt întotdeauna bine-veniţi.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, însă nu pot sta decât o singură noapte. Mâine îmi voi continua drumul către Roma, unde mă voi întâlni cu Sanctitatea Sa, papa. Mă voi întoarce de îndată ce se va putea, iar între timp îl voi lăsa pe unul din oamenii mei să înceapă discuţiile cu Maiestatea Voastră. Wallace îl arătă pe unul din scoţienii care încă stăteau cu spatele către Rose. Bineînţeles, dacă sunteţi de acord.

— Se poate aranja, desigur, dar haideţi să discutăm mai multe la cină. Când Filip se ridică, scaunul scrâşni pe podea. Insist să mă însoţiţi.

Dându-şi seama că întâlnirea luase sfârşit, Rose se pregăti să se ridice, când se auzi strigată. Se uită iarăşi prin gaura cheii, crezând că se înşelase, apoi făcu câţiva paşi înapoi, văzând că unul dintre servitori se apropie de uşă. Sărind pe pat, îşi scoase un pantof. Când servitorul deschise uşa, se prefăcu că şi-l pune înapoi în picior, apoi se ridică, înclinându-şi capul din respect, dar şi pentru a-şi ascunde roşeaţa din obraji.

— Rose.

Îşi ridică ochii, uitându-se ţintă la Filip, care stătea în prag, apoi îşi mută privirea asupra bărbatului de lângă el. Tânăra păli, recunoscându-l. Era ras şi părea mult mai tânăr fără barbă. Însă faţa era aceeaşi. Fu asaltată de o mulţime de sentimente – pierdere, suferinţă, bucurie şi ură.

Din camera regelui răsună vocea lui Nogaret.

— Maiestate!

Filip se întoarse spre Will.

— Ne vom întâlni la cină, spuse el, intrând înapoi în cameră, după care servitorul închise uşa în urma lui.

Rose se lipise de perete când tatăl ei începu să se apropie de ea.

— Ce cauţi aici? şopti ea. Will începu să spună ceva, însă ea îşi ridică mâinile de parcă vorbele sale erau viespi care zburau spre ea ca să o înţepe. Nu. Nu vreau să ştiu nimic. Nu! Trecu de-a buşilea peste pat când el întinse mâinile.

— Rose, te rog!

Tânăra se opri la uşă şi se întoarse, aruncându-i cuvinte urâte în franceză. În acelaşi timp, putea fi şi limba sâsâiţilor. O limbă doar pentru injurii şi sudalme. Le rosti pe toate pe care le cunoştea, apoi deschise uşa şi ieşi.